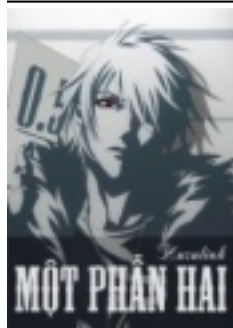

Một Phần Hai

Contents

Một Phần Hai	1
1. Chương I.a	2
2. Chương I.b	7
3. Chương I.c	11
4. Chương Ii.a	13
5. Chương Ii.b	15
6. Chương Ii.c	17
7. Chương Ii.d	21
8. Chương Iii.a	24
9. Chương Iii.b	26
10. Chương Iii.c	29
11. Chương Iv.a	32
12. Chương Iv.b	33
13. Chương V.a	35
14. Chương V.b	37
15. Chương V.c	40
16. Chương V.d	44
17. Chương Vi.a	46
18. Chương Vi.b	49

Một Phần Hai

Giới thiệu

Chúng gọi những gián điệp của cảnh sát quốc tế là lũ chó săn. Vâng, anh là chó săn, cả hai người bọn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-phan-hai>

1. Chương I.a

Để trở thành ch.ó sắn, bạn phải thay đổi mọi thứ, ngay cả cái tên cha mẹ đặt cho mình, cần có một chứng minh thư mới cùng những giấy tờ giả hoặc chẳng có một cái gì hết.

Tốt hơn hết hãy chôn dây thần kinh cảm xúc của mình đi, chỉ ít là quăng nó vào một chỗ nào đó mà không một ai nhận được, cũng nên sắm sửa một chiếc mặt nạ đẹp để để chưng diện nhân cách nữa. Và... phải đánh cược cả cuộc đời.

Tác giả : ZuzuLinh

Chương I: Nhân tố bí ẩn

A.

“Alo, 0043 gọi I1506.”

Không có tín hiệu, nhân viên trực ấn bàn phím tạo âm thanh lạch cạch, cô không thể liên lạc với thành viên I1506. Mọi sự chú ý đổ dồn về mã ID của thành viên có bí danh: “Vũ”.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chúng tôi không thể kết nối với I1506.”

“Liên hệ với bạn gái anh ta ngay lập tức.”

“Thưa chỉ huy, bạn gái anh ta đã bị chúng thủ tiêu.”

Cô gái, người không có bất cứ mối liên quan tới tổ chức tội phạm, một cô gái bình thường, vô tình trở thành lớp vỏ bọc giúp mật vụ I1506 hoàn thành nhiệm vụ. Đó là một con người không có gì đặc biệt, con người lương thiện, nhưng cô phải chết, đã chết.

Nên đừng đòi hỏi một sự công bằng ở đây.

Phong đưa tay bóp trán, người ta nghĩ anh mệt mỏi, nhưng không phải, anh đang đau, nỗi đau của người thân của một “chó sắn.”

“Ring.”

Có một tin nhắn, trong bọc áo khoác của Phong, đó là chiếc điện thoại của Vũ trước khi thâm nhập tổ chức. Có duy nhất một ký tự.

“.”

Là dấu chấm.

Sự kết thúc.

Người bí quan cho rằng kết thúc là chấm hết.

Người lạc quan cho rằng kết thúc để mở ra khởi đầu mới.

Dù chuyện gì xảy ra, chúng ta cần lạc quan phải không I1506 và I0009?

*

Khói tỏa ra ngùn ngụt từ đám cháy, chiếc xe cảnh sát đỗ ngay trước khu nhà ổ chuột – một góc đối lập với thành phố phồn hoa tại một tiểu bang của Hoa Kỳ.

“Ông Taylor, đội I xác nhận tên Aladdin đã tự sát.”

Vị cảnh sát nở nụ cười hài lòng. Suốt năm năm trời theo đuổi hồ sơ của tên trộm Aladdin, sau tất cả cuối cùng ông và đồng nghiệp đã có thể ăn mừng. Thật không ngờ gã lại chọn cách rúc vào cái xó bần cùng này để chết.

Theo quy định, cảnh sát cần bảo vệ hiện trường nhưng lửa cháy lớn quá, buộc lòng Taylor phải ra lệnh hoàn tất các thủ tục và kéo quân trở về.

Khi vừa quay chiếc xe công của mình, Taylor nghe thấy có tiếng động, nó phát ra từ một trong những mái nhà xập xệ kia.

Bình! – tiếng động ngày một dồn dập hơn, còn có người trong đó. Rõ ràng đây là khu nhà hoang, chính phủ nay mai sẽ dỡ bỏ hết, ngay cả lũ chuột cống còn chẳng thiết tha ở lại, càng không thể là đồng nghiệp của ông vì họ bao vây con đường phía sau. Lúc này ngọn lửa bùng lên dữ dội khiến mắt ông nheo lại, nhiệt độ cao quá, nếu ông không mau chóng rời khỏi hậu quả sẽ khó lường.

Trong ánh lửa bập bùng, một cậu nhóc ôm một thứ gì đó như một cái chăn bên mình, nỗ lực từng chút một, có thể cậu ta đang dùng cờ lê đập mạnh vào khung cửa sổ.

Lửa cháy phừng phừng, cột nhà có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

“Cố lên nào con trai!”

Taylor chạy vội ra khỏi xe, hai tay dang rộng. Vừa dang tay ra, cậu nhóc đứng từ tầng hai đã ném ngay cái chăn đỏ vào chỗ ông, phối hợp ăn ý như đã bàn bạc từ trước.

Ông đỡ lấy, nó nặng hơn ông tưởng, bên trong là một đứa con gái, nó bị đánh ngất.

“Nó đáng được sống.” – Và cậu ta gào lên trong âm thanh vô vọng của màn lửa dữ dội.

Vậy cậu nhóc không đáng được sống ư? Taylor chìa bàn tay, hô lớn:

“Nhảy xuống đây con! Ta bắt được, mau lên!”

Lửa đã bén đến mái tóc của cậu nhóc. Cậu ta vẫn tiếp tục thét lên một cách đau đớn:

“Đi đi! Mau lên! Chăm sóc cho nó!”

“Ta sẽ không đi nếu không có con!”

Trong một tích tắc ngắn ngủi, Taylor đỡ cậu nhóc ấy vào lòng. Cậu ta nhảy rất lẹ và gần như chẳng cần bám víu vào ông. Dùng tay áo của mình, Taylor dập lửa cho đứa trẻ, mau chóng đưa chúng vào xe và phóng đi.

Lúc này đội cứu hỏa đã đến, Taylor vội vã phủ lớp áo cảnh sát của mình che lên hai đứa nhỏ. Ông không tới cục trình bày ngay mà đánh lái về nhà.

“Susan, hãy chăm sóc cho hai đứa trẻ này!”

Taylor không thể yêu cầu thằng nhóc buông em nó ra để ra khỏi xe nên ông nhắc bổng chúng lên mang vào nhà. Cả hai đứa chúng run rẩy thật tội nghiệp. Sau đó ông cho xe về cục báo cáo.

Phong đứng lách sau cánh cửa phòng ngủ của bố mẹ, cậu nhìn vào trong với ánh mắt tò mò, một lúc cậu lại gần:

“Xin chào, mình là Phong.”

Dường như Phong định mở lòng với cậu bạn gầy gò, mặt mũi bần thủ và nắm rất chặt tay con bé con, tuy nhiên cậu ta đáp lại Phong chỉ bằng một ánh nhìn trống rỗng. Có lẽ cậu ta lạ nhà, hoặc đang lo sợ, hay đã trải qua một sự mất mát rất lớn như cậu từng trải qua. Vì thế Phong lấy một ly cacao nóng và mang quần áo của mình đặt bên cạnh chỗ cậu nhóc.

Cậu ta rụt rè quan sát Phong. Hơi thở dần dần ổn định hơn, cúi xuống nhìn chiếc áo có huy hiệu mình đang mặc và những tấm huy chương treo trên tường, đây là gia đình của một cảnh sát, nhưng sao cậu không thấy an tâm.

Cơn mưa rào vội vàng ập tới như muốn cuốn trôi những kỷ ức nào nề của ngày hôm nay, tầm tã, giăng kín lối đi. Cậu nhóc thần thờ nhìn ra ngoài. Trông cậu như một con mèo con mất phương hướng, chỉ một tiếng động nhỏ thôi đã đủ làm chú mèo xù lông hoảng sợ.

“Em con bị sốt cao. Con cứ nắm chặt tay em thế nó sẽ đau lắm.”

Cậu ta buông lỏng ra rồi lại siết chặt khiến con bé con giật mình khóc ré lên. Hai anh em cậu đều đang lo sợ, cậu chỉ còn mỗi nó, nếu thả tay ra, cậu sợ cả thế giới của mình sẽ biến mất.

Mùi hôi bốc lên từ hai đứa trẻ. Sau rất nhiều nỗ lực, Susan không tài nào khuyên thằng nhóc rời mắt khỏi đứa em gái để đi thay đồ, chúng đã ngủ vì mệt. Cho đến nửa đêm, ông Taylor trở về cùng một số tài liệu quan trọng.

“Anh yêu, chúng ta sẽ làm gì với hai đứa trẻ này, nhất là thằng nhóc, đừng nói rằng anh sẽ huấn luyện nó thành một trinh sát.”

Ông Taylor im lặng, thay vào đó ông trả lời bằng ánh mắt.

“Thật điên rồ, anh thậm chí còn không biết nó là ai, mầm mống của gã trộm Aladdin? Nghe này, anh nên chỉ kỳ vọng vào Phong.”

“Em cũng nhận ra nó là một đứa trẻ thông minh phải không? Chính bởi nó sinh ra tại khu ổ chuột nghèo nàn nên nó có được điều mà đứa trẻ giàu tình cảm như Phong không thể có. Xem này, đứa con gái thật đáng yêu, tóc đen, da trắng...”

Phong đứng nép ở mé tường nghe bố mẹ nói chuyện. Qua khe cửa, cậu ngó vào nhìn hai đứa nhóc mà người anh chạc tuổi mình.

“Hãy nhìn thẳng vào vấn đề. Chúng ta cần một người đáng tin cậy tuyệt đối chứ không phải kẻ từng trải. Phong hoàn toàn đáp ứng được yêu cầu của chúng ta.”

“Em biết không. Điều anh muốn để Phong học được từ thằng nhóc này, là sự-quyết-đoán.”

*

Phong dậy từ rất sớm, cậu nhóc kia cũng vậy. Trông cậu ta mặc đồ của cậu vừa vặn như thể chiếc áo không chỉ dành cho mỗi mình Phong.

Tiếng động cửa rất nhẹ đã khiến cậu nhóc cảnh giác nắm chặt bờ vai đứa em. Dẫu rằng mọi thứ trong nhà vị cảnh sát Taylor có xa lạ, nguy hiểm tới hai anh em cỡ nào, thì cái nắm tay đó an toàn hơn tất cả.

Bữa sáng được dọn ra, đứa bé ba tuổi kia đã biết thể hiện cái đói bằng cách với tay lấy món ăn gần nó nhất, ngay lập tức bị cậu nhóc giật lại, cậu ta vụt mạnh vào tay nó khi nó có ý định với lấy lần thứ hai.

“Con đã nói ta chăm sóc em con.”

Taylor hạ giọng, ông đã xuống bếp cùng vợ để chuẩn bị bữa sáng này. Cậu ta vẫn giữ vẻ mặt lì lợm, nhưng chẳng thể thắng được cái bụng đang kêu ọ ọ của cả hai anh em.

“... Nhưng ông biết chúng tôi là ai không?”

Đó là lần đầu tiên Phong nghe thấy giọng cậu ta. Thứ âm thanh yếu ớt vì thiếu năng lượng nhưng đầy thận trọng. Về phía Taylor, năm năm trời ông tìm hiểu thân phận gã Aladdin, làm sao lại không biết hẳn có bao nhiêu đứa con.

“Vậy con biết ta là cảnh sát, tại sao lại để em gái con cho ta?”

“...”

Ông biết vì đó là sự an toàn, cũng là sự tin tưởng của cậu nhóc đối với cảnh sát. Chính vì vậy ông muốn dắt cậu ta đi trên con đường mà chính cậu đã đặt niềm tin trong giây phút quyết định của mình cùng em gái.

*

Chiếc máy bay vượt qua không phận của Hoa Kỳ, Phong hít một hơi dài nhìn qua cửa sổ. Ở độ cao này cậu nhĩ thấy mây, không biết ở quê hương của cha mẹ mình, khác gì với nơi cậu được sinh ra.

“Cậu biết không? Tôi mang hai dòng máu, mẹ tôi là người Trung Đông, còn cha tôi là người Đông Á, nhưng tôi lại mang quốc tịch Hoa Kỳ.”

Cậu nhóc có vẻ không quan tâm đến những lời Phong nói, hai tay cậu ôm chặt con bé em trong lòng.

“Vũ!”

Cậu nhóc giật mình quay sang nhìn Phong. Cậu vẫn chưa quen với cái tên mới của mình.

“Gọi nhiều thành quen thôi. Tôi thậm chí còn không biết tên thật của mình là gì cơ.”

Susan ngồi ở hàng ghế đối diện, bà quan sát Phong rồi quay sang nhìn chồng. Ông Taylor bỏ tờ báo khỏi tầm nhìn:

“Hãy cứ để thằng nhóc nói, sau đợt huấn luyện này, nó sẽ không còn là một cơn gió thổi vô hướng nữa.”

*

Chiếc xe vẫn lướt nhanh dù qua khúc cua, nó rẽ làn nước thành những vệt cong, rồi đột ngột phanh gấp tại hiên một cửa hàng. Morus bước xuống, anh mặc chiếc áo da màu đen, dựa lưng vào thành xe. Những vũng nước còn sót lại sau cơn mưa phản chiếu gương mặt chàng trai trẻ, anh có vẻ mệt mỏi sau chặng đường dài nhưng nhanh chóng trở về vẻ bình tĩnh, lấy trong túi phong kẹ, bỏ vào miệng và nhai, hai tay rút túi quần, đó là thói quen khó bỏ của anh.

“Xe hợp với người đấy!”

Morus quay sang phía cô gái đang lại gần mình. Cô ta mặc áo đen bó sát đi ra từ một cửa hàng sách.

Goura cụp chiếc ô trong suốt ngồi vào trong xe, đặt mấy quyển truyện lên kệ, cô xem xét kĩ càng trước khi quyết định ngồi vào ghế lái.

Morus nhả bã đúng vào thùng rác bên vệ đường rồi vào trong, anh muốn chớp mắt một lát nên ngả người ra sau.

Goura nhấn ga và ổn định tốc độ nhanh chóng. Anh ta luôn đúng giờ hẹn cho dù công việc có nguy hiểm cỡ nào chẳng nữa. Danh từ “Morus” rất thích hợp để nói về con người này.

*

Tiếng sóng biển vỗ bờ, bọt trắng phủ lên những mỏm đá, rồi chưa kịp tan biến, những lớp sóng khác đã thi nhau ùa tới, bất tận. Vài con chim mòng biển xia lông dưới cảnh chiều tà. Đèn từ ngọn hải đăng đã bật sáng, mặt trời bị nhấn chìm trong đám mây phía xa xăm.

“Uỳnh!”

Một đường cong được vẽ lên trong tích tắc, kết thúc khi cơ thể cậu nhóc chạm đất. Lớp bụi bay lên, chuyển động trong không khí rồi dần dần chạm đất. Nhẹ nhàng.

Phong thở hổn hển, mồ hôi trên trán ứa ra như vã, chảy xuống mang tai, ngay cả vị mặn chát cũng cảm nhận được ở đầu lưỡi. Tuy nhiên ánh mắt gắng gượng tỏ ra linh hoạt.

Vũ nhìn xuống, chân trái vẫn giữ nguyên trên bả vai Phong, mãi một lúc mới thu về vị trí đứng nghiêm. Tiếng khớp xương khê kêu thành âm thanh, không rõ là của Phong, hay Vũ, hoặc là cả hai.

Phong ngồi dậy, phủi bụi cho bộ quần áo đã ngả màu, nếu trang phục mặc ngày hôm nay bẩn hơn hôm qua thì sẽ bị phạt, nó cho thấy sự tiến bộ hay thụt lùi của những bài tập cậu tiếp thu. Cả cậu và Vũ đều mong chờ đến ngày chiếc áo được giữ nguyên sắc màu trắng tinh khôi.

Con bé Bảo Trâm đã đến từ lúc nào, cái dáng lon ton chạy lại, đôi giày quệt lê trên sàn đầu mỗi sáu giờ chiều lại vang lên. Nó cố tình tạo tiếng động để gây sự chú ý. Nhìn thấy con bé Phong cười rất tươi, hai anh em nó có nước da trắng và mái tóc đen kít. Nó không nhìn cậu, mà thực ra vốn chẳng quan tâm đến cậu, dù mang khăn và cơm cho cả hai nhưng lần nào cũng chỉ đi về phía anh trai mình.

Vũ nhìn con bé, cậu từ chối cái ôm của nó, xoa đầu, lấy phần cơm của mình và đi ra một xó ngồi. Cái sự lạnh lùng đến cực đoan ấy chính là điều Phong không thể và cũng không muốn vượt qua Vũ.

Phong đến chỗ con bé, nhận lấy phần thức ăn. Hôm nay mẹ chuẩn bị khá nhiều món, cậu dựa lưng vào tường, cúi mặt xuống ăn cùng Trâm, nhưng cả hai ngồi về hai góc nhà. Con bé muốn ăn cùng anh trai, còn cậu không muốn ăn một mình.

Sau giờ giải lao, cả hai lại tiếp tục bài tập của mình. Vẫn là những bài tập quen thuộc, đứng lên ngồi xuống liên tục trong hai phút, chạy việt dã, đôi khi chúng thật nhàm chán. Ngày trước Phong luôn phải một mình luyện tập trong sở cảnh sát của ông Taylor, ít ra giờ còn có Vũ tập cùng. Mỗi khi cảm thấy mệt, chỉ cần nhìn vào ánh mắt người đối diện, Phong cảm thấy sự hơn thua, đó là cách mà hai cậu nhóc tiến bộ từng ngày. Dù cậu bạn có phần ít nói nhưng đó không phải là vấn đề khi mà cậu nghĩ rằng mình hiểu được phần nào con người Vũ. Cậu ta chỉ là quá cô đơn để đón nhận sự quan tâm từ mọi người.

*

Taylor châm lửa cho nén hương, cắm vào một chiếc cốc đựng cát. Ông chớp mắt một lát trong thứ hương thơm mà người dân ở đây vẫn hay dùng trong dịp cúng bái. Mùi hương bắt đầu lan tỏa cũng là lúc thời gian bắt đầu, cho đến khi hương tắt phải tìm ra viên đạn lấp vừa với khẩu súng mà cả Phong và Vũ được cho xem. Không có manh mối hay bất kì chỉ dẫn nào, thời gian lại quá ngắn ngủi, tất cả đều dựa vào trực giác và sự nhạy bén của hai cậu nhóc.

Phong bước ra khỏi căn phòng đầu tiên, cậu vừa đi vừa dùng ánh mắt rà soát từng chi tiết của ngôi nhà. Mỗi khi cậu chuyển mắt sang vị trí khác, cậu dám chắc chắn mình đã không bỏ qua bất kì khả năng nào.

Khác với Phong, Vũ vẫn đứng im, cậu ta dùng tư duy để phân tích về tâm lí của người ra đề. Nếu là thầy Taylor, ông có thể sẽ đặt viên đạn ở đâu?

Phong mất ba mươi phút để nhận ra có vài đồ vật đã bị dịch chuyển trong căn nhà. Cậu đang trong độ tuổi phát triển nên khả năng quan sát rất tốt và sinh động, đó là điều người thầy muốn cậu duy trì kỹ năng này tới suốt đời. Ngoài trừ những vật dụng sinh hoạt hàng ngày hay đồ chơi của con bé Trâm không cố định, còn lại chỉ có hai, ba chỗ Taylor đã cố tình thay đổi để làm cậu phân tâm. Ngoài kia là bãi cỏ, dưới ánh mặt trời chói chang thì đó không phải là nơi thích hợp để chơi trò trốn tìm, từ căn phòng bếp, qua phòng khách là phòng của bố mẹ nuôi, tầng trên là phòng chung của cả hai, xem ra phạm vi của viên đạn quá hẹp, hẳn nó phải có gì đó đặc biệt. Phong đưa mắt lên, tra tay vào túi quần.

Cậu bước lên cầu thang cùng lúc Vũ đi từ trên xuống.

Nhang đã cháy được ba phần tư, Taylor cười hiền. Cùng một thầy dạy, cùng một phương pháp học và điều kiện nhưng hai “hạt giống” lại có cách giải quyết vấn đề trái ngược nhau. Nếu Vũ đi từ tổng quát đến chi tiết thì Phong hoàn toàn ngược lại. Qua tiếng bước chân ông biết ai là người đã thắng.

*

Quỷ Xám là một tổ chức tội phạm nguy hiểm, không rõ chúng lập hội từ bao giờ, những gì cảnh sát thu thập được quá ít ỏi để truy tố chúng trước pháp luật.

Mỗi thành viên trong tổ chức đều được đặt một mật danh ứng với tên một loài động vật. Ví dụ như Nhện góa phụ, người phụ nữ quyền lực này là người giúp việc của Ông lớn, đồng thời cũng có mối quan hệ tình cảm với ông ta.

Tên một loài kền kền có mệnh danh Thần Ưng Andes - là một thành viên cao cấp của tổ chức, kẻ này vẫn còn rất trẻ, theo nguồn tin tình báo hẳn là một kẻ huênh hoang, thích sự bành trướng, tuy nhiên khi đã tập trung vào công việc, hẳn luôn là kẻ không có bất kỳ sai sót nào.

Nhắc tới con chim bồ câu Goura Victoria, loài chim không thể hiện sự hòa bình mà là chiến thắng, nàng là một phụ nữ cá tính, tài giỏi và quyến rũ. Nàng có sở thích đọc truyện tranh và coi phim tình cảm, có thể khóc trước những chuyện tình éo le trong sách nhưng ngoài đời nàng ta chỉ là một người máu lạnh.

Morus Bassanus loài chim ó biển phương Bắc. Hẳn không rõ lai lịch, tham gia vào tổ chức đã hơn hai năm nhưng gần đây mới được trọng dụng. Và còn nhiều những cái tên rất kêu khác trong cái “sổ thú” do Ông lớn đứng đầu. Để có được những thông tin tuyệt mật như vậy, cảnh sát đã phải bỏ ra không ít chi phí. Một trong những chi phí, đó là cả cuộc đời của những đứa trẻ, những cậu nhóc có tố chất để trở thành “chó săn” cho pháp luật.

2. Chương I.b

B

Đèn tuýp bật sáng, Phong xoay người hướng ra cửa, là con bé con. Nó lên vào phòng của cậu, cũng là phòng của Vũ. Cậu ngồi dậy, nhìn con bé khổ sở leo lên chiếc giường gỗ nên chìa bàn tay cho nó nắm. Năm ngón tay mềm mại nằm trọn trong vòng tay cậu, rồi nó cũng nhấc được hai chân lên. Vũ vẫn nằm im. Trâm thân nhiên ngồi trên phần giường của Phong, cầm lọ dầu gió tra vào tay và áp lên lưng Vũ qua lớp áo ba lỗ.

Hôm nay đã là một ngày quá dài và vất vả đối với Vũ, cậu bị phạt bằng việc phải vác bao cát từ nhà ra bờ chắn sóng. Con bé muốn chen giữa, nó nằm ập người xuống luôn, chỉ thừa lại phần giường ít ỏi cho Phong.

“Anh Vũ có đau không? Em xin lỗi vì đã ngậm kẹo của anh.”

Vũ ngừng việc theo dõi cuốn sách trong giây lát. Viên đạn màu đồng của thầy Taylor giấu kĩ như thể con bé mò được, tưởng viên kẹo ngậm cho lên miệng. Rồi cậu chăm chú đọc sách tiếp, lớp dầu nóng bắt đầu thấm vào người khiến lưng nóng ran trong khi tay con bé rất lạnh. Thêm vài phút nữa cậu nhào người tắt đèn ngủ. Thấy vậy Phong tiến gần cửa tắt đèn tuýp và vào giường. Con bé đã ngủ rồi, mùi bạc hà thoang thoảng trong làn tóc mây, cậu nằm hướng về phía bờ vai nhỏ bé. Nếu lúc ấy nó dùng răng cắn viên đạn thì sao nhỉ? Phong cười hiền, dù sao Vũ mới là người thực sự tìm ra vị trí ban đầu của viên đạn, Phong chỉ tình cờ trông thấy Trâm định ăn nó. Tuy nhiên kết quả mới là điều quan trọng nhất, nó có thể phụ thuộc nhiều vào sự may mắn. Hôm nay chỉ là Phong may mắn hơn Vũ, cậu nghĩ một lúc rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

*

Vũ đã đến lô cốt từ sớm. Đó chính là một con thuyền bị hỏng, trở thành bia chủ quyền trên đảo Đá Lớn. Nhằm phục vụ mục đích an ninh quốc gia, nhà nước cho xây dựng khu huấn luyện các chiến binh tình nguyện, ngoài ra còn thu nhận một số học viên quốc tế để đào tạo bí mật. Suốt ba năm qua, gia đình Phong cùng hai anh em Vũ đã sống và sinh hoạt nơi biển đảo này. Sóng biển hôm nay khá mạnh, khiến mái tóc ngắn cũn như bị bàn tay vô hình vuốt tạt về một phía. Người con trai mới mười lăm tuổi mang đầy mối phiền muộn.

Phong mở mắt khi cảm thấy có gì đó buồn buồn ở cánh tay, thì ra là con bé. Nó rúc vào người cậu từ lúc nào, nhìn nó ngủ thật đáng yêu. Nếu cậu là Vũ sẽ không bao giờ bỏ mặc nó. Phong tóm lấy chiếc áo khoác trên giá, cậu lò dò bước ra biển. Hôm nay trời đẹp thật, những cộng mây trắng xúm xít lại một chỗ, nền trời trong xanh và trải dài như vô tận, có con chim mòng biển bị mắc kẹt giữa hai hòn đá, chân nó thụt xuống dưới sâu, nó vẫn hí hục đập cánh để thoát khỏi. Phong tiến lại gần và giúp con chim non về với mẹ biển của nó.

Cậu đi vòng quanh hít không khí trong lành. Có mùi đăng đăng phả trong làn gió loãng, Phong xoay người tiến sâu vào một tảng đá khuất. Vũ đang ngồi phì phò với điều thuốc.

“Ra là cậu ngồi đây!”

Vũ phải lấy tay che gió, tàn rơi xuống ngay khi đốm lửa đi qua. Cậu chìa ra trước Phong điều thuốc dở.

Phong nhận lấy một cách lưỡng lự. Họ cấm không cho học viên phá luật khi đang tham gia đào tạo. Nếu Vũ mời cậu điều khác, còn mới nguyên thì cậu sẽ nghe theo họ, vị của thuốc lá vốn chẳng có gì đặc biệt, nhàn nhạt, nếu muốn suy nghĩ thì dùng một chút cũng tạm tạm, mà ở tuổi của cậu thì phải nghĩ cái gì chứ. Song vì nó là của Vũ nên Phong đưa lên miệng tiếp tục.

Cái cảm giác chia sẻ một thú vui nho nhỏ giữa hai thằng nhóc mới lớn có chút gì đó thú vị, Phong ngồi xồm xuống, quàng vai Vũ, cậu rít đến phần thuốc cuối cùng và đập nó trong cái khe sâu thăm thẳm.

Sau đó Vũ chìa phong kẹo cao su ra, cậu xé làm đôi. Cậu biết em gái mình rất tinh, nó sẽ nhận ra vị thuốc lá ngay lập tức và mách lẻo với ông Taylor, rồi thì một bài ca hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, chép tới một nghìn lần, không thêm mấy chục bao cát nữa. Phong nhận lấy một phần hai thanh Doublemint vị bạc hà, cậu vừa đi vừa cười bên cạnh người anh em thân thiết.

Bài tập hôm nay là phân tích khả năng chiến đấu trong từng hoàn cảnh, thầy Taylor đem những bức tranh đặt lên máy chiếu trong căn phòng tối, ông muốn hai học trò của mình nhìn ra những thuận lợi của hoàn cảnh giúp cho việc phòng vệ và tác chiến. Đề bài là một cuộc đấu tay đôi.

“Con thấy gì nào?” - Ông bế con bé Trâm lên mà hỏi.

“Cánh đồng, máy tuốt lúa, đồng rơm.” - Con bé suy nghĩ thêm rồi đòi Taylor thả mình xuống.

“Vậy còn cả hai?” - Ông đưa cho Phong và Vũ mỗi người một cây bút dạ và bảng phooc mica. Trâm chạy về phía Vũ.

“Dùng ánh sáng mặt trời làm lóa mắt quân địch. Rơm rất lý tưởng để ngụy trang và máy tuốt lúa rất ồn ào.” - Dr. đọc tấm bảng viết ngắn gọn của Phong và nghe cậu trình bày. Đúng như Phong nói, trong tình huống mặt đối mặt, lại không có một vũ khí gì trong tay thì ta phải chủ động tìm nó ở thiên nhiên - “Vũ, con có đề xuất gì khác không?”

Vũ khẽ nhún vai đồng tình với cậu bạn, cậu chuyển người cho Trâm ngồi vào lòng mình, cũng để con bé xóa bảng cho mình.

Phong không nghĩ Vũ viết là “Ánh sáng – Màu sắc – Âm thanh”, cậu ta viết gì đó dài hơn thế mà chỉ Vũ và con bé con biết, cũng có thể chỉ mình Vũ biết vì Trâm đâu đã biết đọc.

“Tuy nhiên nếu kẻ địch lường được tất cả mọi cái bẫy của chúng ta, hoặc là hấn có sở thích đeo kính râm chẳng hạn, và có những khẩu súng vô cùng “vĩ đại” thì ta sẽ phải làm gì?” – Taylor bắt đầu gợi ý bài học tiếp theo - “Ta sẽ làm cho chúng phải bỏ kính ra. Bằng cách nào, đó là điều các con sẽ bắt đầu học kể từ ngày hôm nay. Hãy làm bạn với kẻ thù trước.”

*

“Ta càng ngày càng hài lòng về cậu đó!”

Dưới ánh đèn mờ, người phụ nữ trung niên rít điều thuốc, chiếc mũ phớt đã che kín nửa khuôn mặt, bộ vest đen khiến bà ta chìm vào bóng tối. Văng vẳng tiếng nước ngầm chảy về nguồn, rêu phong đã lấp kín những khe nứt tường. Không khí mang mùi ẩm ướt, thoang thoang hương thơm của điều xì gà đang dở.

Morus chấp tay ra sau, cúi đầu nhận lời khen. Đám thuốc hạ đứng ngược sáng nên chỉ thấy mờ hồ những đường nét trên khuôn mặt.

“Đây là lệnh của Ông lớn nên cả Kền Kền cũng sẽ tham gia. Kế hoạch là...”

Morus đưa mắt liếc qua tên Frank, không ngờ hấn cũng đang nhìn anh. Ánh mắt của họ vốn không chịu làm kẻ thứ hai.

“Goura, lâu lắm rồi cô chưa được trở tài bắn súng nhỉ?!” - Nhện góa phụ lôi thứ gì đó trong túi áo khoác, úp xuống rồi đẩy về phía Goura bằng một ngón tay.

Cô gái gật đầu thích thú. Đó hấn là bức ảnh chân dung của kẻ-bị-thanh-trừ.

*

Trâm nhắm nghiền mắt chịu đòn. Những giọt nước bẻ bết lặn trên khuôn mặt meo máo. Vũ cầm cây thước vỗ nhát mạnh vào mông con bé.

“Vũ! Tha cho Trâm đi!” - Phong chạy tới can ngăn, cậu dùng tay nắm chặt đầu thước còn lại.

“Anh Vũ không thương em nữa!” - Con bé gào lên, nó đau. Mông nó lặn đỏ những vết roi quật.

Vũ vẫn ngoan cố, lực của cậu và Phong khiến thanh gỗ bị bẻ gãy. Cậu ta lấy tay tát mạnh vào mông nó.

“Nó không là em cậu thì cũng là em tôi! Tôi không cho cậu đánh nó!” - Phong nằm phũ lên người con bé, cậu ôm trâm lấy Trâm. Nếu cứ có quyền làm anh mà đánh con bé như thế thì quá độc ác. Nó có tội gì chứ? Chỉ là trốn học một buổi và lấy trộm tiền của cậu để đi mua kẹo cho anh trai nó. Nhắc nhở nó là được, có sao phải dùng roi vọt. Thật không hiểu nổi sự quyết đoán ông Taylor muốn Phong học được từ Vũ là cái gì nữa.

“Từ giờ không cần anh nữa!” - Con bé vòng cánh tay của mình bầu vú lấy tấm lưng Phong. Nó cứ thế khóc suốt dù Vũ đã bỏ đi.

Vũ lại ngồi nhìn ra biển, cảnh hoàng hôn nhuộm màu đỏ chàm. Giọt nước mắt khê lặn dài trên hàng mi cậu ta. Con bé em cậu còn quá nhỏ để hiểu rằng, cha nó từng là một kẻ tội đồ, từng ăn trộm những thứ rất nhỏ và dần đánh mất chính bản thân mình. Lý do cậu có mặt ở đây, tại nơi của một trong những kẻ dòn cha mình vào ngõ cụt, chỉ vì cậu muốn hai anh em được sống một cuộc sống đàng hoàng, ngẩng cao đầu.

Tối bữa cơm, Vũ sắp bát dọn ra. Con bé không nhìn cậu, nó chơi với Phong. Lúc ăn, nó cũng ngồi im, không tập gắp thức ăn cho Vũ nữa. Nó theo Phong, đêm đó Trâm lại lên vào ngủ, nhưng nằm ngoài cùng, bên cạnh Phong. Vũ tắt đèn.

*

Bà Susan nhét hai chiếc quần đùi hoa trong túi đồ của cả hai. Dù ở gần biển nhưng hôm nay Phong và Vũ mới thực sự được đi nghỉ mát theo đúng nghĩa. Ông Taylor rất thích khí hậu của vùng nhiệt đới, một nơi lý tưởng để nhuộm cho hai thằng nhóc một màu da đồng khỏe khoắn. Ông và vợ ngồi trên bờ ngắm cảnh, để mặc cho đám trẻ muốn làm gì thì làm.

Ở nơi nắng gió chan hòa, làn nước trong xanh, có rất nhiều du khách thập phương, họ đến từ mọi nơi, những cặp vợ chồng nghỉ tuần trăng mật, đôi vợ chồng già ôn lại kỷ niệm một thời, hay đám bạn rủ nhau khám phá vùng biển mới,... Phong và Vũ khoanh tay đứng bên cạnh một chiếc bàn có hai chai nước giải khát. Không rõ hôm nay thầy Taylor muốn truyền đạt nội dung gì nhưng trước mắt cứ phải ngắm cho thỏa thích đã. Bọn con gái đang tuổi lớn mặc đồ hai mảnh, làn da trắng và dán người mình hạc sương mai, trông tụi nó thật dễ thương, khó lòng rời mắt.

“Màu trắng.” - Vũ cười trừ.

“Tôi nghĩ màu đỏ.”

Phong đang cá với Vũ, nếu đúng tối nay cậu sẽ không phải rửa bát và dọn dẹp nhà. Cả hai nhìn chăm chăm vào đứa con gái chừng mười lăm, nó quàng chiếc khăn tắm quanh người, mái tóc dài ngang vai thối bông bênh trong gió, đôi môi căng mọng màu hồng cam. Con bé đang nửa muốn xuống nước tắm biển nửa không, nó đứng ven bờ cát chơi với sóng. Một lát nó bị đám bạn đồng trang lứa kéo xuống nước, người ướt nhẹp, chiếc khăn che nổi bông bênh, lộ ra đồ bơi của nó màu đen.

“Cả tôi và cậu đều đoán sai!” - Phong lắc đầu. Cậu phóng tầm nhìn ra nơi khác xa hơn, tìm câu đố khác.

“... Màu xanh lá cây.” - Phong suy nghĩ khá kỹ cho đối tượng tiếp theo, đó là một cô gái có vóc dáng hơi mập nhưng cân đối, tắm trên hai mươi.

“Tím.” - Vũ đáp lại, cả cậu cũng thích trò chơi này. Nó hoàn toàn thú vị với đám thanh thiếu niên mới lớn còn tò mò về giới tính.

Cô gái từ từ bỏ lớp áo khoác ngoài ra, là màu vàng. Cả hai lại sai. Phong nắm tay đập vào cạnh bàn, hừm, cậu quay sang nhìn cậu bạn Vũ đang cười nhếch mép. Chợt cả hai lặng đi khi trông thấy một cô gái đang đắm mình ở làn nước trong xanh kia. Cô ngửa mặt lên, những sợi tóc ướt vể lên đường cong dưới ánh mặt trời. Cô sở hữu nước da bánh mật, nở một nụ cười hút hồn, cô đang tiến lại phía khách sạn. Đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn về phía cả hai.

Thật không tin được cô ấy đang nhìn mình, cười với mình. Cả hai đang nghĩ. Đôi chân dài miên man, vòng eo con kiến, nhìn cô ta hoàn hảo như một cô người mẫu trên tivi vậy.

“Một trong hai cậu giúp tôi bôi kem chống nắng?”

Đó là một lời đề nghị khi cô gái đã tiến lại gần. Có nằm mơ cũng không thể nghĩ một cô gái lạ hoắc, đẹp như thiên thần đang nói chuyện với mình. Phong nghĩ nó là một cái bẫy mà ông Taylor dựng ra, nhưng ông kiểm tra ra cô gái xinh đẹp như thế ở cái trạm cảnh sát vậy? Cậu thử người ra ngắm nghía từng chuyển động của cô gái. Mọi thứ đều quá hoàn hảo.

Vũ nhanh tay hơn Phong, cậu cầm lấy lọ kem, dốc vào lòng bàn tay, xoa đều và... đó là lần đầu tiên cậu chạm vào lưng của phụ nữ. Một tấm lưng thon thả, làn da thật mượt, tay cậu hơi run khi đi từ khổ vai

xuống dọc xương sống.

“Anh Vũ!”

Trước khi chạm tới dây áo của cô gái, con bé Trâm từ đâu chạy tới, nó gọi bằng chất giọng giật cục, khô khốc. Bao lâu rồi nó không nói chuyện với cậu vì còn giận hờn trận đánh đòn, có lẽ ông Taylor sai nó cắt ngang dòng cảm xúc đang dâng lên trong cậu. Con bé con lùn tịt, mặc áo yếm, trông thật kệch cỡm với quý cô xinh đẹp này. Vũ thở hơi dài, cậu quẹt quẹt lớp kem chống nắng lên mình rồi cúi xuống với đứa em gái.

“Cậu tiếp tục được chứ?”

Phong còn đang nhìn theo hai anh em bỗng giật mình, cậu lúng túng nghe theo cô gái xa lạ, vội vàng dốc ngược tuýp mỹ phẩm và đổ ra quá nhiều kem lên tay. Hai má cậu đỏ ửng rứt rứt xoa bóp phần eo lưng của cô gái. Rất nhẹ, cậu đang làm hành động mà trên tivi mấy cảnh tình tứ thường có, nó ngại ngần hơn cậu nghĩ. Tay cậu chạm tới vùng thắt lưng thì cô gái cất lời:

“Tam giác thắt lưng – sườn là điểm yếu của cơ hoành, thường không có các sợi cơ xuất phát từ cung ngoài nên chỗ đó chỉ có một màng mô liên kết mỏng giữa phổi, màng phổi, có liên quan đến thận và tuyến thượng thận ở dưới. Nếu muốn hạ gục cậu, tôi sẽ huých củ trở vào vị trí đó. Vì vậy đừng nhận bất kỳ lời mời của một cô gái nào mà khuỷu tay của cô ta có thể đặt đúng phần bụng cậu. Cậu nhóc dễ mến!” – Cô gái đẩy nhẹ khuỷu tay chạm vào vị trí vừa nói của Phong rồi cô xoay người lại, đưa tay vỗ nhẹ bên má cậu. Sau đó cô đi về phía ông Taylor.

“Một điều nữa. Bông hồng càng đẹp thì gai càng nhọn.” – Lần này cô nở nụ cười duyên dáng dành cho Vũ.

“Giới thiệu với các con, đây là Vanessa, thành viên của tổ chức cảnh sát Quốc tế Interpol. Một trong những thành viên trẻ tuổi nhất.” – Khi đã rời bãi biển êm đềm, bốn người tới một căn phòng kín, ông Taylor bắt đầu giới thiệu.

“Tôi cũng đã hai sáu rồi.”

Cô ấy cho hai cậu nhóc thêm một sự bất ngờ, nhìn Vanessa quá trẻ, nước da khỏe khoắn, đàn hồi như mới chỉ mấy mé đầu hai. Hai cậu tròn mắt để ý từng đường cong trên cơ thể cô.

“Cậu này là Vũ.”

Vanessa chỉ vào một người, người còn lại khắc là Phong. Cô mới chỉ nghe Taylor nói sơ qua về hai cậu nhóc, chưa từng nhìn mặt, vậy mà đã sớm phân biệt được hai “hạt giống” sống trong cùng điều kiện.

“Cậu - Vanessa kéo Vũ lại gần – rất phù hợp để theo tôi. Còn cậu – cô vỗ nhẹ lên má Phong lần nữa – cậu nhóc đáng yêu, cậu phải bị đìu xuống tận đây mới đánh thức được thứ chúng tôi cần ở cậu.”

Vanessa khoác vai cả hai cậu trai. Cô thừa nhận mình là một phụ nữ đẹp, một tiêu chuẩn hoàn hảo để trở thành “chó săn” cho cảnh sát. Trước khi nhận nhiệm vụ, cô muốn truyền tình yêu nghề nghiệp tới hai cậu nhóc khôi ngô này.

“Hẹn gặp lại, hai chàng trai!”

Vanessa vẫy tay chào cả hai, có lẽ lần gặp tới là khi họ đã trưởng thành, cô biến mất sau cánh cửa. Cô đã đủ kinh nghiệm để nhìn ra điểm mạnh, điểm yếu của cả Phong và Vũ. Sau đó cô còn gặp ông Taylor để trao đổi về phương pháp đào tạo hai tài năng trẻ. Sự nhanh nhạy nắm bắt thời cơ của Vũ chính là điều hoàn hảo nhất của cậu, đó là thứ mà cô, hay những trinh sát phải miệt mài luyện tập, trau dồi qua nhiều năm, trong khi cậu ta thì sẵn có. Còn với Phong, cô mới chỉ thấy một cái rề đang chăm chỉ cắm sâu dưới lòng đất, chờ một ngày nào đó sẽ phát triển thành một cái cây không-thể-quật-đổ.

Cuộc gặp gỡ với một thành viên thuộc tổ chức cảnh sát quốc tế mà cả hai khao khát được gia nhập làm tăng thêm quyết tâm “làm việc lớn” của Phong và Vũ. Cô gái đó với hình thức nghìn người có một như thế, ở độ tuổi thanh xuân rực rỡ lại chọn cách thâm nhập vào tổ chức tội phạm Quý Xám. Cô có thể ổn định cuộc sống khi lấy một ông chồng, sinh những đứa trẻ kháu khỉnh, và làm một công việc ổn định với trí tuệ của mình. Nhưng cô chọn sự mạo hiểm. Một cô gái đã làm như thế thì tại sao thân làm trai kém cạnh được. Kể từ ngày đó, trong lòng Phong ngọn lửa trở thành một trinh sát bùng lên dữ dội hơn, Vũ cũng vậy. Họ

muốn cống hiến, hy sinh cho sự công bằng của nhân loại, mà mỗi bài học ngày hôm nay, sẽ là tiền đề cho sự trưởng thành sau này.

Con bé Trâm còn quá bé để hiểu anh nó muốn đi theo con đường đầy rẫy nguy hiểm. Vì thế nó vẫn còn mãi giận Vũ đã đánh nó đau ơ là đau.

3. Chương I.c

C

“Anh Phong!”

Phong đang hì hục giặt đồng quần áo cho cả nhà đằng sau vườn, vừa nghe thấy giọng Trâm, cậu dừng lại và nở một nụ cười.

“Mai có tàu từ đảo về đất liền đó! Anh cho em đi với!” – Trâm chạy lại ngồi sát bên Phong, con bé vẩy đồng xà bông. Nó đã được bảy tuổi.

“Không được! Cái này phải xin phép bố mẹ, anh không thể...”

“Ừ ừ, mai em sẽ lên vào, anh nhớ nhá! Chuyện này là bí mật giữa hai anh em mình thôi đấy.”

Chưa kịp để Phong biểu hiện sự phản đối, con bé đã dùng hết lực nghì chặt mình ôm chầm lấy cậu, rồi rít cảm ơn, nó thả phong kẹo cao su hương bạc hà vào túi áo Phong rồi chạy tốt lên tầng, giả bộ học bài chăm chỉ lắm. Vũ đang cọ sần thấy vậy không chút nghi ngờ.

Thường vào dịp cuối năm, tàu từ đất liền mang những yếu phẩm ra ngoài hải đảo. Tiện đây Taylor muốn để hai học trò của mình có cơ hội tiếp xúc với thế giới ồn ào chuẩn bị cho giai đoạn hai của đợt huấn luyện.

Bốn giờ sáng, mặt trời đã nhắc mình khỏi mẹ biển, những cơn sóng mang vô vàn lấp lánh chạy vào bờ. Lính hải quân xếp thành mười hàng ngang dọc chuẩn bị lên tàu. Họ trở về đất liền đoàn tụ gia đình sau những ngày kiên cường bảo vệ chủ quyền đất nước. Phong trong bộ trang phục màu xanh dương đứng bên cạnh Vũ, có lẽ giờ này con bé chưa ngủ dậy nên không thể coi là cậu thất hứa.

Vài tháng mới được vào đất liền nên niềm háo hức của Phong và Vũ không phải không có, chỉ có điều cả hai phải kìm nén chúng.

Thế nhưng, ngay khi tàu chuẩn bị nhổ neo, con bé Trâm đã len lén lên cùng. Bị Phong trông thấy, nó cười tít mắt. Thôi thì Phong bấm bụng bao che như mọi lần. Cả hai bí mật trốn sự chú ý của Vũ.

Tàu vừa cập bến cũng là lúc Trâm ngủ được một giấc li bì. Phong thì thoảng vẫn tìm cách ra xem nó thế nào. Con bé con trắng trẻo, với đôi mắt to tròn xinh xắn, nó đang mơ màng giấc ngủ dù mặt tàu lên xuống theo từng đợt sóng. Phong khẽ đưa tay vuốt lên mái tóc nó. Cậu muốn được nhìn thấy nó là một cô gái khỏe mạnh, sống thật hạnh phúc. Đang mải nghĩ Vũ đã xuất hiện bất thành lình ngay sau:

“Tôi sẽ ở đây với con bé, cậu đi theo đơn vị!”

Đôi khi Vũ làm Phong chạnh lòng, chẳng nhẽ thân nhau như vậy, con bé là em gái Vũ thì cậu không có quyền chăm sóc ư. Trâm giật mình tỉnh giấc.

“Ai cần các anh trông nom, em có phải trẻ con nữa đâu. Đến sáng mai có tàu về đảo chứ gì, hẹn gặp lúc đó. Em đi nhé, anh Phong!” – Trâm không hề nao núng, nó nháy mắt với Phong.

“Đứng lại!” – Vũ vẫn điều khiển chất giọng bằng thái độ điềm tĩnh.

“Tôi đưa Trâm lên tàu nên sẽ có trách nhiệm trông nom, cậu đi học đi, tôi sẽ ở đây cùng con bé!” - Phong đưa tay đẩy Trâm nép sau lưng mình, nhanh như sóc, Trâm đã chạy xuống cầu thang nối giữa tàu với sân đỗ vào đất liền. Con bé chạy qua đám người đang vui mừng khôn xiết, tay bắt mặt mừng người con, người chồng, người cha lâu ngày công tác ngoài hải đảo.

Nếu Phong không đứng chắn ngang đường Vũ thì có lẽ cậu sẽ không bao giờ phải ân hận.

Đó là bài học thực tế đầu tiên của Phong và Vũ, ngay đến một đứa con nít vừa mới đứng bên mình, ngoảnh mặt đi đã không thấy. Con bé chạy theo những thứ màu mè, sắc sỡ trước mắt. Trong kí ức của Trâm, đã từ rất lâu rồi nó không được tiếp xúc với cuộc sống náo nhiệt và sôi động. Mọi thứ thật lạ lùng, ngỡ ngàng, hay ho và Trâm rất thích.

Vũ chạy đuổi theo, rồi đến Phong, cả hai đôn đáo đi tìm, ngó ngang ngó dọc. Ban đầu họ cho rằng Trâm chỉ quanh quẩn gần con tàu, la cà ở các nơi đông người nhưng càng ngày họ nhận ra vấn đề càng nghiêm trọng. Suốt những tiếng còn lại cả hai không thể tìm thấy một dấu vết nào của con bé. Những cảm xúc trên khuôn mặt Vũ lúc này hết như ngày đầu tiên Phong từng gặp. Như một chú mèo con bị lạc mất gia đình, bối rối, hoảng sợ và đau khổ.

Vũ đã nhịn ăn suốt từ sáng tới giờ, dù chạy đi tìm đến đứt cả chiếc dép quai hậu, cậu vẫn không ngừng. Chỉ đến khi bị phạt vì tự ý trốn tập luyện, người lớn biết chuyện, họ chia ra tìm một đứa con gái chỉ học tới các phép toán nhân chia đơn giản.

“Cảm ơn!” - Giọng của Vũ vang lên trong căn phòng tĩnh mịch. Phong cứ tưởng cậu bạn đã ngủ, cả ngày hôm nay Vũ phải khênh tới trăm kg cát chứ chẳng ít. Con bé Trâm nằm giữa đã say giấc lắm rồi, Phong thấy Vũ vòng tay ôm lấy con bé. Vì sao lại cảm ơn cậu ư, vì thà Vũ phải khênh bao cát từ hình phạt của ông Taylor còn hơn để em gái nuốt phải viên đạn. Phong chợt nhớ tới những tháng ngày trước. Cậu trách mình vô cùng, cậu nói mình có trách nhiệm trông nom con bé thế mà giờ chuyện gì đang xảy ra đây.

Trâm thực sự mất tích, dù tin hay không nhưng Vũ phải chấp nhận sự thật rằng: ba ngày sau, người ta vớt được giày và chiếc áo khoác của em gái mình dấy trên mỏm đá. Kể từ đó nó biến mất khỏi cuộc đời cả hai, có lẽ nó muốn chơi với biển.

Qua ngày hôm ấy, gạt đi những giọt nước mắt lăn dài trên khóe mắt của Vũ, Phong không còn đoán được cảm xúc từ khuôn mặt cậu ta nữa.

*

Ba năm sau, tại một sông bạc phía Bắc đất nước.

Phong nở nụ cười bí ẩn, bàn tay cậu lướt trên những quân bài, dải chúng thành hình rẽ quạt rồi thu gọn trong tích tắc, xào bài một cách chuyên nghiệp, cậu nhìn hai người chơi một cách thận trọng, xung quanh họ là những cô gái chỉ hơn cậu vài ba tuổi, khuôn mặt còn non nớt với lớp phấn son dày cộm và phải chịu đựng những cái va chạm da thịt không đáng hoàng.

Bàn bên kia, Vũ vẫn giữ nguyên vẻ mặt thờ ơ. Từ sáng đến tối, từ Bắc vào Nam, cậu ta luôn dùng chiếc mặt nạ này để nhìn cuộc sống, không một nét suy tư, cũng không một trạng thái biểu cảm, cả căn phòng chìm trong khói thuốc, ánh đèn vàng khuất nửa khuôn mặt, mười đầu ngón tay nhanh nhẹn đánh tráo bài theo sự sắp xếp của bên khách hàng đã “nhấn” trước.

Ba giờ sáng, sông bạc ngừng hoạt động. Kẻ thắng người thua là chuyện đương nhiên, có người sinh ra cay cú muốn chơi tiếp nhưng luật là luật, Phong thả 52 quân bài vào trong túi, còn hai quân Jocker cậu cài trên ngực áo và lui về phòng. Những bước chân khá mệt mỏi vì thường xuyên phải làm đêm. Qua dãy hành lang, có tiếng động. Phong dừng lại lắng nghe, nó phát ra từ phòng cuối cùng. Cậu bước lại gần.

Là tiếng khóc của một cô gái. Phấn và son của cô nhoeo hết khuôn mặt, đầu tóc rối bù. Cô ngồi thu lu trong xó nhà, tay bầu vú lấy bả vai, quần áo xộc xệch. Đồ đạc trong phòng ngổn ngang.

Phong chủ động cởi chiếc áo khoác ngoài đưa vào trong. Cậu không nói gì nhưng không định bước đi.

“Anh cho em đi theo với, hần sẽ quay về...”

Lòng cậu chùng xuống trước giọng nói của cô gái. Cậu nhận ra cô gái này vừa tiếp rượu cho khách chơi bài bàn của Vũ. Nhìn bờ vai rung lên vì lo sợ khiến cậu không thể phớt lờ, Phong cầm một đầu cà vạt, đầu còn lại để cô gái nắm theo. Cô cao hơn cậu một chút, làn da hồng hào và bờ vai mỏng, tiếng khóc rầm rức vẫn vang vọng.

Phong không dẫn cô gái về phòng mình vì biết rồi Vũ sẽ không đồng ý. Cậu tìm một căn nhà kho, chứa những chai rượu rỗng và bảo cô ngồi lại chờ một chút. Cậu đi và trở về với một chiếc chăn cùng một hai đồ ăn đơn giản. Cậu đưa cho cô gái thêm cả khăn ướt. Vết máu đỏ thẫm dính trên chiếc sơ mi của cô đã dần khô. Cô lại khóc.

Phong từ từ ngồi xuống, cậu lấy khăn lau cho cô gái. Cho tới khi cô bình tĩnh trở lại và chìm vào giấc ngủ một cậu mới rời khỏi. Phong trở về phòng khi trời đã sáng, Vũ vẫn đang ngủ. Cậu thở phào nhẹ nhõm, đặt mình xuống giường ngủ ngay tức thì.

“Đồ thói thầy!”

Người phụ nữ khuôn mặt như tượng sáp, trang điểm lòe loẹt liên tiếp đập đầu cô gái vào tường, bà dùng những từ ngữ miệt thị, hạ nhục cô. Cô bị đánh bầm dập mà không ai dám ra can.

“Mày nghĩ mày qua mắt được tao ư? Nói tao nghe ai dẫn mày ra đây? Cái áo này của thằng nào?”

Cô lắc đầu, cắn răng im lặng.

“Cha mẹ-mày bán mày cho bọn tao rồi, mày định nuốt tiền của tao rồi đi hầu thiên hạ hả?”

Phía boong rệu bỏ trống ầm ĩ tiếng chửi rủa của người phụ nữ được gọi là má mì. Còn cô gái xinh đẹp, trông cô lúc này thật thảm hại, còn tệ hơn cả đêm qua.

Chỉ hay là, những đêm sau nữa, khi mà Phong vẫn tiếp tục công việc đánh tráo bài của mình, cậu nhìn thấy cô gái ấy, cô ta không còn được tiếp gã đại gia bữa trước nữa, giờ cô ta là của mọi người. Từ gái hạng sang rơi xuống thành đồ miễn phí chỉ vì sự tốt bụng của một thằng nhóc. Có những người họ sinh ra định mệnh vốn dĩ đã không cho họ quyền lựa chọn. Nếu như cố gắng xoay chuyển, sẽ càng bị nó nhấn chìm. Đôi khi người nhận sự giúp đỡ chính là người sẽ bị dày dạn tới cùng.

4. Chương II.a

Chương II: Đủ lông đủ cánh

A.

Phong và Vũ cùng tiếp tục những bài thực hành rèn luyện tố chất trong một thời gian dài. Y như Taylor nhận định, cả hai luôn có óc quan sát trái ngược nhau, nhưng độ nhanh nhạy gần như trùng khớp. Tham gia vào tổ chức Cảnh sát Hình sự Quốc tế, tuy chưa được trở thành thành viên chính thức của Interpol nhưng Phong và Vũ đã ngầm được liệt kê trong danh sách tiềm năng của họ với sự đỡ đầu của Taylor. Interpol cần những con người trẻ tuổi để phục vụ cho cuộc truy tìm bằng chứng bọn tội phạm cao cấp.

Cho tới thời điểm này, khi mà trên đường có một đứa bé chẳng may mất tay lái đâm vào gốc cây, hay một cụ già xoay sở với những quả táo rơi ra từ giỏ, chắc chắn Phong sẽ đi qua mà không mấy may nhìn lại. Chỉ có thể anh mới thâm nhập được vào Quỷ Xám.

Xét về cấp bậc, Phong hơn Vũ hai bậc, đơn giản chỉ vì Vũ không có lai lịch rõ ràng dù ngoài Taylor, chẳng ai biết anh ta mang trong mình dòng máu của một tên trộm. Muốn gia nhập bất kỳ tổ chức cảnh sát nào, thân thế trong sạch là điều kiện tiên quyết. Ngày Phong nhậm chức trước hội đồng an ninh cũng là ngày Vũ tuyên thệ lời hứa trước ông Taylor trong căn nhà nhỏ. Phong nhận được sự hoan nghênh của toàn thể đội ngũ cấp cao trong khi Vũ chỉ có tiếng vỗ tay suông của bà Susan. Họ dù ở hai xuất phát điểm khác nhau nhưng cùng chung một lời thề:

“Kết nối cảnh sát cho một thế giới an toàn hơn.”

Sau cuộc tuyển chọn thành viên thâm nhập vào tổ chức Quỷ Xám bí ẩn, còn được giới trong ngành gọi với cái tên hài hước “Sở thú”, Phong là người được kì vọng nhiều nhất nhưng tới phút chót Vũ lại được điều đi. Năm đó anh mới chỉ 24.

Những ngày trước khi tham gia “cuộc đi săn”, Vũ phải cách ly hoàn toàn với người trong ngành. Interpol nói rằng Phong sẽ hỗ trợ sau một vài năm và khi kết thúc nhiệm vụ anh chính thức được đứng trong hàng ngũ cảnh sát quốc tế. Một kết quả rất xứng đáng cho những gì Vũ đã, đang và sẽ cống hiến cho họ.

Buổi tối hôm đó trời mưa tầm tã, lạnh thấu xương. Đèn pha bật sáng trong màn nước dữ dội, chổi gạt mưa vẫn di chuyển trên lớp kính dầu trong xe không có người. Vũ mặc chiếc áo măng tô không thấm nước, dựa lưng vào một cái công-ten-nơ và đội mũ kín mít. Bến cảng vắng tanh. Giờ hẹn đã tới.

Một chiếc ô tô khác phóng vào, rọi ánh đèn đối diện với chiếc xe đã đỗ từ lâu lắm rồi. Cửa mở, chiếc ô màu đen bật, một người phụ nữ bước ra.

Vanessa để chiếc ô lại gần Vũ, cô cho chàng trai trẻ này che chung một chiếc ô. Điều đó nói lên rằng, họ đang đứng trên cùng một chiếc thuyền, sự tồn tại của anh ảnh hưởng đến sự sống còn của tôi và ngược lại.

Vanessa nở nụ cười, khuôn mặt cô đã xuất hiện những nếp nhăn, mấy năm không gặp trông cậu nhóc ngày nào giờ đã trưởng thành và chín chắn. Cô luồn qua tay áo Vũ một tờ giấy hẹn. Rồi họ trở về xe của mình và đi về hai ngã khác nhau.

Nói một chút về Quý Xám, một tổ chức buôn bán hàng cấm dựa trên những mối quan hệ. Chúng làm việc mật thiết với nhau, chỉ nhận những đơn hàng từ người quen giới thiệu, vì vậy nhân viên của chúng ắt phải có những sợi dây gắn kết. Theo sự giới thiệu của Vanessa, Vũ gia nhập tổ chức Quý Xám và nhận mật danh Neofelis (NeO). Nó có nghĩa là Báo gấm. Từng đường đi nước bước trong giai đoạn đầu của anh đều dưới sự điều dắt của “người đi trước”. Vanessa vì chỉ là một cô gái nên khó lòng được tổ chức này giao phó những nhiệm vụ cần một thần kinh thép, vì vậy Interpol muốn tung thêm “chó săn” để lần ra dấu vết kẻ đầu xỏ của tổ chức.

Vũ hoạt động ở một quốc gia nhỏ có nhiều kẽ hở trong luật pháp. Được sự hậu thuẫn ngầm từ bên Interpol, cùng những tổ chất hoàn hảo ngấm trong máu thịt của mình, anh nhanh chóng tiếp cận được với tay Frank, hay còn biết với cái tên Kền Kền và cung cấp nhiều thông tin đắt giá cho cảnh sát.

Anh và Vanessa vẫn bí mật gặp nhau để trao đổi về tin tình báo. Lắm lúc Vanessa tự hỏi ông Taylor kiếm đâu ra một thằng nhóc - chàng trai khôn ngoan như vậy. Mới vài tháng cậu ta đã có được những tài liệu vô cùng giá trị mà cô dù có làm cách nào cũng không thể khai thác từ chúng.

Tay Kền Kền – thành viên cấp cao của tổ chức rất ưng ý với cách làm việc nhanh gọn, không thích nói nhiều của NeO (Vũ). Những nhiệm vụ giao cho gã đều được hoàn thiện trong thời gian ngắn, kèm theo bản tính không tò mò, xía vào chuyện người khác càng làm NeO ăn điểm trong lòng địch. Kền Kền sớm đã xếp NeO vào vị trí người-của-mình.

Dường như quá thuận lợi để Vũ dần thân sâu hơn vào tổ chức, dần dần số lần gặp nhau giữa anh và đàn chị Vanessa ít dần, điều đó đồng nghĩa với việc anh đã làm quen với môi trường mới, nhiệm vụ của Vanessa trong vụ án này coi như dần hoàn tất. Cô có thể trở về, con đường của một “chó săn” cũ mở ra cho lính mới.

Tuy nhiên không có gì hoàn hảo, vì những chiến công nhanh chóng của mình với tổ chức Quý Xám, Vũ bị cảnh sát địa phương để ý. Một chàng thanh niên đóng tiền nhà, điện nước đầy đủ, trong khi đi sớm về đêm, nghề nghiệp không có, nhân thân không. Quả là một hồ sơ lý lịch đáng bận tâm.

Cho nên anh cần phải tự tạo cho mình một vỏ bọc. NeO chỉ là chiếc mặt nạ che đậy trước Quý Xám, anh cần thêm một cái nữa bao bọc cho NeO. Không muốn nhờ tới sự giúp đỡ của Interpol, đồng thời giai đoạn này tổ chức Quý Xám kiểm tra rất nghiêm ngặt, Vũ quyết định vào vai một anh chàng bán hàng trong siêu thị theo ca gần khu vực sống.

Kỹ năng hóa thân khiến mọi người xung quanh nhìn nhận Vũ là một thanh niên không có chí tiến thủ, học hết cấp ba lên thành phố mưu sinh, với độ tuổi giả 23 mà công việc vẫn chưa ổn định, lương ba cọc ba đồng, túc tắc sống qua ngày. Thật không thể ngờ rằng mỗi phi vụ rửa tiền của tổ chức, số tiền anh kiếm được còn hơn cả một quý chủ siêu thị làm ra.

Ngày ngày Vũ tới siêu thị, nhận khuôn vác hàng hóa và trông nom mặt hàng đồ bếp. Tính năng của các sản phẩm bếp gas, bếp điện, bếp từ,... anh chỉ cần đọc qua một lượt, nhưng vẫn phải tỏ ra hay quên như

trí nhớ của một người bình thường. Khi nào có nhiệm vụ, anh sẽ trở về với vai trò một chú báo NeO trong “Sở thú”.

Thông thường, “Sở thú” luôn dành nhiều thời gian “chăm sóc” nhân viên mới bằng cách giao thật nhiều việc cho anh ta. Nếu theo được, thành viên sẽ lên cấp, còn không, quay đầu là chạm vào cái chết.

Nếu chúng muốn mật khẩu thẻ tín dụng của một ông già đang ngoáy lỗ mũi nào đó trong thành phố này, hay chỉ muốn mua một khẩu súng dát bạc vàng để ngắm nghía rồi cất trong hòm kín, anh vẫn phải tuân lệnh. Vì đó là bài kiểm tra trình độ, khả năng chịu đựng, trí thông minh và sự phục tùng. Vũ đã được đào tạo và không khó để anh vượt qua vòng gửi xe khi bước chân vào Quỷ Xám.

Vẫn là cái kim trong bọc lâu ngày lòi ra, để tránh những nghi ngờ không đáng có, Vũ cần có một người vô hình chung che đậy giúp anh cái tên NeO khỏi đám cảnh sát địa phương.

Đó là lí do anh cần có bạn gái.

Đó không thể là đồng nghiệp vì một khi lộ sẽ liên lụy tới công trình Vũ xây dựng trong lòng Quỷ Xám. Càng không thể là một cô gái quá thông minh để nhận ra hành tung của anh, nếu cô ta ngu ngốc lại càng không. Cho lời nói của cô ta có giá trị với cảnh sát địa phương, anh cần tìm một người có chút đặc biệt, không cần ngoại hình. Từ nhỏ tới giờ, Vũ chỉ tiếp xúc nhiều với con bé Trâm và bà chị xinh đẹp Vanessa, có lẽ việc này khá hệ trọng nên cần phải cân nhắc kỹ.

“Công việc của một anh chàng bốc vác hàng trong siêu thị không tồi đó chứ? Chẳng thế mà anh có cơ bụng sáu múi.”

Vũ cười nhạt nhìn người công sự mới của mình, Goura. Kền Kền giao cho anh và cô nàng thực hiện việc đánh cắp mật khẩu ngân hàng của một gã triệu phú đã qua cầu rút ván với tổ chức. Lẽ đương nhiên cô ả sẽ lo việc thu hút ông già cùng đám an ninh, nhiệm vụ của anh đó là làm việc với máy tính của lão ta.

“Hành động thôi!” – Con chim bồ câu với biểu tượng chiến thắng Goura nở nụ cười ngọt ngào, như đã lên kế hoạch, cô nàng tiến tới ô tô của gã tỷ phú một cách lộ liễu.

Vũ vẫn đợi chờ tín hiệu từ đồng bọn.

“Oh s.hit, gã bị đồng tính.”

Chưa đầy hai phút sau khi không đạt được mục đích, Goura tự động rút lui. Cách làm việc của bọn Quỷ Xám rất thận trọng, chúng sẽ chỉ hành động khi chắc chắn mọi thứ xảy ra theo đúng kế hoạch. Việc lần này do Goura quá chủ quan, cô ta hẳn sẽ bị khiển trách, đây là cơ hội rất tốt để chiếm được tình cảm của con chim bồ câu này, không lẽ nào Vũ từ bỏ. Anh ra khỏi xe và ném luôn máy đàm thoại kết nối với cô nàng.

“NeO, anh đừng rút dây động rừng, hấn sẽ nghi ngờ chúng ta. Tôi cũng không đủ năng khiếu để làm phép với cái máy tính có tới chục kí tự mật khẩu.”

Bằng cách nào đó, còn nhanh hơn cả thời gian ước tính, Vũ lấy được thông tin tài khoản của gã. Anh cùng Goura trở về tổ chức sau đó mà không hề nhắc tới sự vô dụng của cô ta. Chính sự liều lĩnh, nhạy bén của Vũ đã khiến Goura có góc nhìn khác ở chàng trai châu Á này.

Về phía cảnh sát, ông Taylor quả không nhìn lầm người. Phong vẫn tiếp tục theo dõi động tĩnh của người anh em, sự xuất sắc của Vũ còn khiến anh ngồi chơi dãi dãi. Vũ đã kết thân được với một trong những thành viên cấp độ ba của tổ chức – Goura. Ông Taylor biết, nếu không phải một trinh sát giỏi, thì Vũ sẽ là một tên tội phạm cực kỳ nguy hiểm.

5. Chương II.b

B.

“Thế nào Goura, cô hài lòng với người cộng tác của mình chứ?” - Frank (Kền Kền) xoay chiếc ghế một vòng và dừng lại ngay đối diện cô nàng sành điệu Goura.

“Không đến nỗi, tuy nhiên tôi không ngờ anh ta lại có hứng thú với đàn ông. Tiếc thật.”

Vũ chỉ cười nhếch mép.

“Chẳng phải lũ cảnh sát vô công rồi nghề đang để ý anh đó sao, NeO? Hãy chứng minh xem mình có phải bị rối loạn giới tính không?”

Goura chống tay trên bàn, ép vòm ngực đẩy cao hơn, người gập góc 90 độ, tỏa ra mùi nước hoa ngọt ngào. Goura là một phụ nữ đẹp, khi nàng nở nụ cười hoàn toàn khiến người khác giới bị mê hoặc. Cô ta tham gia vào Quý Xám từ lâu nên không còn giấu giếm thân phận. Hàm ý trong lời nó đó quá rõ ràng để người thông minh như Vũ hiểu được, tuy nhiên như đã nói, nếu bạn gái của anh là một người quá tinh ý, cô ta sẽ biết anh là một “chó săn”.

“Đám đàn bà chỉ là phù du.” - Frank cắt ngang, ngay khi gặp ánh mắt sắc lẹm của Goura, hấn nói thêm - “Trừ cô.”

Hơn ai hết Vũ hiểu từ “phù du” trong lời nói của gã Kền Kền. Như mẹ anh trước đây chỉ là phù du giữa đám vợ lẽ của ông bố Aladdin. Ông ta quan hệ bừa bãi với bất kể người phụ nữ nào, việc anh được sinh ra không rõ là sự may mắn giữa hàng trăm triệu cơ hội hay là nỗi bất hạnh của mẹ anh nữa. Vũ không đáp lời mà trở về căn phòng trọ ọp ọp, nơi mà anh nuôi ý chí trở thành một con người của công lý.

Căn phòng trong khu trọ của những người làm việc chân tay sống qua ngày, chủ yếu chỉ dùng để ngủ và hầu như không có nhiều sự giao tiếp giữa các phòng, tinh ý chút sẽ biết có kẻ đột nhập. Chúng gài máy nghe trộm trong phòng của Vũ. Hẳn đó là của cảnh sát địa phương. Họ đã bắt đầu điều tra, nên để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, nếu nói cho họ biết tôi cũng là cảnh sát chẳng khác nào gián tiếp tố giác mình cho bọn “Sở thú”, cách tốt nhất là cẩn thận từng cử chỉ, tuy nhiên việc để máy nghe trộm rất khó cho anh ra khỏi nhà vào những lúc đêm hôm khuya khoắt. Càng ngày, việc lựa chọn một cô bạn gái càng quan trọng hơn.

*

Siêu thị bán đồ tiêu dùng được Vũ lựa chọn để sống với lớp vỏ bọc tầm thường của mình. Nó có nhiều chi nhánh để cái tên của anh nằm yên tĩnh trong cả danh sách dài dằng dặc nhân viên, đủ lớn để nếu thiếu anh trong ca trực hôm nay cũng chẳng đáng ngại. Công việc của anh là đem hàng trong kho mang ra trưng bày, nó chẳng cần động tới trí óc mấy.

Hàng ngày có hàng trăm người qua lại, cuối mỗi tháng còn đông nghẹt vì các đợt khuyến mại. Vũ thường chỉ làm đủ việc của mình, vì thế anh có phần mờ nhạt trong số nhân viên. Bọn chúng khá vui vẻ, thường hay tụ tập bàn tán nói chuyện, đám con gái khá bạo dạn và nhanh nhẹn, vậy nhưng anh chưa tìm được một nhân vật nào cho mình.

“Anh nhân viên ơi, có thể lấy giúp tôi gói nấm trên cao được chứ?”

Vũ vừa xếp kiện hàng lên giá, anh quay sang phía khu vực thực phẩm. Đó là một cô gái chạc mười chín đôi mươi với ánh mắt lạnh lợi cùng nụ cười duyên dáng, vầng trán cao, ăn vận gọn gàng. Chỉ cần dùng cảm nhận anh biết đây là người phù hợp. Rất dễ để tạo cơ hội bắt chuyện với con bé sinh viên này.

Vũ lại gần và lấy giúp cô gói nấm.

“Cảm ơn anh.”

Cô gái đặt túi nấm vào giỏ và bước đi, anh cá vài bước nữa cô sẽ quay lại nên thong thả đứng chờ. Quả đúng như dự tính, túi nấm bị thủng và cô gái quay lại phiên anh lấy giúp túi khác.

“Nấm này nấu lẩu rất ngon.” - Vũ tìm cách nân na bắt chuyện.

“À vâng, tụi em tính làm lẩu gà. Năm người thì một gói là đủ rồi nhỉ?”

Đáng lẽ ra cô gái xinh xắn kia sẽ tiếp chuyện anh nếu như không có cô bạn đi cùng. Trong lúc hai cô gái đang nghe anh nói về việc nên chế biến món ăn với nấm sao cho phù hợp thì có một thằng nhóc đi qua, nó

va vào cô bạn. Trong tức tắc, Vũ trông thấy nó rút ra chiếc ví màu xanh nhạt từ túi áo khoác. Nếu là ngày thường Vũ sẽ lỡ đi chuyện này, nhưng đây quả là cơ hội tốt để anh thể hiện với cô-bạn-gái-trong-tâm-ngắm.

Cô gái trong tâm ngắm của Vũ tên Kim, còn người bạn đi cùng là Lâm Anh.

“Này cậu nhóc!”

Vũ vừa dứt câu thẳng nhóc đã trong tư thế chạy, một người được đào tạo bài bản như Vũ lẽ nào không giữ được nó, anh rút lại chiếc ví nhẹ nhàng đến chính nó còn không biết. Tiếp đến anh quay trở lại công việc của mình mà không cần làm gì thêm.

Hai cô gái vẫn hào hứng chọn đồ ăn không hay biết gì. Họ đang tranh luận về việc mua thêm thịt lợn hay thịt bò. Giá cả leo thang quá. Còn phải mua dầu ăn, mắm muối, hành tỏi, mất khá nhiều thời gian. Cho tới khi ra quầy thu ngân, Lâm Anh mới giật mình khi không thấy chiếc ví của mình đâu. Cô nhận là thủ quỹ của nhóm, số tiền trong ví đối với một sinh viên như cô không hề nhỏ. Lâm Anh vội vã kiểm tra lại tủ đựng đồ, cô không để tiền trong đó và cũng không thể nhớ được mình đã đánh rơi nó ở chỗ nào. Ở đây quá đông người, thất lạc hay làm rơi chính là không thể tìm lại được. Cô gái hoang mang lo lắng.

Và đây là thời điểm thích hợp để Vũ ra mặt. Anh đi tới chỗ Kim đưa ra chiếc ví. Sự xuất hiện của anh như phép màu với các cô gái.

*

Khi nắm được thời gian biểu của Kim, cô thường đi tập gym mỗi chiều, ghé vào siêu thị các sáng chủ nhật, tham gia một khóa nấu ăn, Vũ thường lại gần những địa điểm đó một cách tình cờ. Tuy nhiên không lần nào Kim đi một mình vì luôn có cô bạn gái Lâm Anh đi cùng. Việc theo đuổi cô khiến anh tạm ngưng tần suất thực hiện nhiệm vụ của tổ chức, vì vậy Goura và Frank vẫn luôn dùng giọng mỉa mai trêu đùa.

Vũ biết mẫu con trai Kim quan tâm, đó không phải một cậu thanh niên trau chuốt từ đầu tới chân, có một nói mười, đi xe tay ga hay rất chịu chơi gì đó. Con nhỏ này khá đỏng đảnh nhưng sành đời, nó để ý hành động chứ không quan tâm tới lời nói của đàn ông. Chỉ cần tỏ ra hiền lành, đem con tim chất phác, một mấc đến với nó ắt sẽ thành công.

Chỉ tiếc là Vũ đã tính toán sai khi muốn thông qua cô bạn thân để tiếp cận Kim. Với ý định rút ngắn thời gian đạt được mục đích, Vũ đã thân thiết với cô bạn Lâm Anh trước khi nắm bắt được Kim, để cô bạn giúp anh gạt bỏ những vệ tinh xung quanh Kim. Anh đã nghĩ, với Kim, một cô gái cá tính, có nhiều người theo đuổi, tính cách kiêu sa, có phần hời hợt trong chuyện tình cảm sẽ không khó để đi cùng anh một đoạn đường ngắn.

Cái mà anh không lường được, đó là cô bạn Lâm Anh đã nảy sinh tình cảm với anh và nghĩ rằng đó là một mũi tên hai chiều.

6. Chương II.c

C.

Nắng sớm, ngày hôm nay gió thổi mạnh. Vũ kéo rèm cửa ngó ra nhìn nền trời. Anh khoác chiếc áo gió lên người ra ngoài phố, ăn tạm bánh mì và lên xe buýt ngồi. Anh không tới siêu thị, cũng không qua chỗ Goura mà muốn ra biển. Thành phố này không có biển nên anh chỉ có thể đứng trên một chiếc cầu bắc ngang qua con sông. Nghĩ ngợi.

Vũ lôi tấm ảnh cũ ra ngắm nghía. Giờ con bé phải mười sáu, không biết nếu đứng so thì nó cao đến đâu anh rồi. Anh nhớ nó quá. Nhớ vị bạc hà trong miệng nó phả ra mỗi khi đòi thơm má anh, rồi khi nó không nhẽo bắt anh công. Anh đã từng nghĩ mình sẽ trở thành cảnh sát thật giỏi để nuôi em gái mình, vậy mà...

Vũ đứng dựa lưng vào thành cầu, anh chớp mắt một lát.

Hoàng hôn rồi đã buông xuống, trời chuyển sáng màu tím, bóng Vũ đổ dài trên con đường. Anh lặng lẽ đi bộ về, đã chín năm rồi, chưa bao giờ anh quên ngày này, cái ngày thế giới của anh trượt khỏi tầm với. Những năm trước Phong vẫn thường ngồi cạnh để tưởng niệm về Trâm. Cậu ta nghĩ rằng vì mình mà anh mất em gái nhưng chưa bao giờ Vũ trách Phong. Những điều Phong làm cũng chỉ vì quý mến con bé, coi hai anh em như người một nhà. Có lẽ cả thế giới này, với Vũ, chỉ có mỗi cậu ta là đáng tin cậy.

“Ring ring.”

Điện thoại của Lâm Anh, Vũ tiện tay đưa lên nghe. Con bé này rủ anh tới dự sinh nhật của em gái Kim. Vũ đã từ chối nhưng Lâm Anh có vẻ rất nhiệt tình và tìm mọi cách rủ rê. Dù sao mình cũng đang có ý định với Kim, Vũ nghĩ vậy nên bấm bụng đi.

Lâm Anh có một chiếc xe cúp, cô tới tận trước cửa siêu thị đón. Vũ cũng vừa về tới siêu thị, anh cầm lái. Chiếc xe đã nhỏ càng trở nên bé hơn khi Vũ ngồi lên. Chân anh trùng hẫng một đoạn dài khi chạm xuống đất. Suốt quãng đường tới nhà Kim, Lâm Anh léo nhéo bên tai, Vũ chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Vào tới nhà Kim, một ngôi nhà rộng rãi hai tầng, có hai chiếc ô tô đỗ bên ngoài, đám người đến dự ăn vận khá chỉnh chu. Sinh ra trong ngôi nhà to đẹp, có học thức và đầy đủ như thế này thảo nào Kim chọn bạn mà chơi. Con bé Lâm Anh không biết sao lại chơi được với cô tiểu thư như vậy. Nó vừa xuống xe đã rón rén bước đến chỗ Kim, không quên dặn Vũ cho xe sâu vào trong. Nhưng anh đem xe gửi ở đầu ngõ, bước vào chậm rãi, quan sát mọi người trước khi làm gì đó.

Cô em gái của Kim mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, nó có trang điểm nhẹ nhàng. Đôi mắt trong veo khiến anh nhớ tới em mình. Chắc cũng tầm lớp mười một, mười hai, con bé này đang làm nũng bạn trai. Vũ đứng im lìm quan sát nó. Có lẽ vì anh với Trâm đã cùng trải qua những năm tháng khó khăn nhất cuộc đời, bị những tình nhân của bố đối xử không ra gì, ông ta mãi ăn trộm ăn cướp mà bỏ đói hai đứa con cả ngày. Có lẽ vì có nó ở bên suốt nên khi nó rời xa, hẳn cứ thấy đứa con gái nào dựa em mình anh lại nhớ nôn nao.

Dù Trâm không được sung túc như con bé em của Kim, nhưng Vũ đã luôn làm mọi thứ để nó được như mọi người, kể cả việc anh quyết định theo nghề cảnh sát, sống trong gia đình một cảnh sát, chỉ vì không muốn hai anh em phải lang chạ đầu đường xó chợ nữa.

Kim để ý Vũ từ lúc anh bước vào. Từ những cử chỉ nho nhỏ của Vũ, việc anh để chiếc xe xấu xí ở ngoài, anh bước vào lặng lẽ, nhìn theo em gái mình, thi thoảng có liếc nhìn mình, chúng khiến Kim bận tâm tới. Dù anh ta chỉ là một nhân viên trong siêu thị, nhưng nụ cười nhút nhát của anh ta rất chân thành. Kim bất chợt nhoẻn miệng cười.

Dù nghĩ mông lung nhưng Vũ vẫn rất tỉnh táo. Anh biết cá sắp cắn câu. Hai tuần, trong hai tuần tới anh tin chắc Kim sẽ “lo” đám cảnh sát địa phương giúp mình. Con bé Lâm Anh đứng từ chỗ đông người, chuyện trò to nhỏ gì đó, bỗng nó tiến lại gần phía anh, đặt những ngón tay mảnh khảnh lên bắp tay anh kéo lại. Anh quay sang nhìn.

“Vũ! Sao anh cứ đứng mãi một góc vậy? Ra đây em giới thiệu mọi người cho anh biết.”

Nó kéo tay anh đi một cách vô tư. Ánh mắt Kim chợt khép lại. Mọi thứ đều theo kế hoạch trừ sự can thiệp của con nhỏ phá đám Lâm Anh. Vũ thở dài đi theo.

*

Hôm nay Lâm Anh có tiết học phối màu ở trường nên chỉ có Kim tới siêu thị mua đồ một mình. Loanh quanh mấy vòng trong đó Kim thực chẳng biết mang cái gì về nhà. Chợt nghĩ đến cái bếp ga của Lâm Anh bị hỏng từ hôm ăn lẩu, con bé đó tiếc kiem nên sẽ còn tận dụng đến khi nào nó không còn nhả gas thì mới thôi. Kim tìm tới khu vực dụng cụ đồ bếp. Ánh mắt cô không thực sự chỉ để ý tới mấy cái bếp. Nhưng phục vụ cô lại là một anh chàng mặt lạ hoắc.

Vũ hiện giờ đang ngồi sửa cho con nhỏ lảm chuyện Lâm Anh chiếc bếp gas cũ. Nó bị hỏng bộ phận đánh lửa, còn lại vẫn dùng tốt. Ngồi cạnh con bé sinh viên này chỉ mười lăm phút mà nó kể lể đủ thứ chuyện, mấy chuyện nó quen Kim như thế nào, rồi hai đứa hay đi đâu chơi, vân vân... anh quan tâm để làm gì chứ, khi mà mục đích thực sự của anh là tiến sâu vào Quỷ Xám.

Vũ không thích giao tiếp rộng, nên anh luôn tận dụng tối đa cơ hội khi bắt chuyện với một ai đó, tìm cách tóm được cảm xúc, ưu nhược điểm của họ. Những thời gian rảnh rỗi, anh thường đi cùng Goura hoặc Frank để tạo môi trường quen thuộc với người của tổ chức, niếm một vài thói quen của chúng để hoàn hảo hơn cho cái mặt danh NeO của mình. Vậy nhưng dạo gần đây, cuộc sống của anh gặp một vài trở ngại, khi mà con nhỏ Lâm Anh liên tục làm phiền tới sự tự do hiếm có của Vũ.

“Cảm ơn anh nhé!” - Lâm Anh chìa chai nước giải khát trước mặt Vũ. Cô mang theo cái bếp đã được sửa và phóng con xe cúp của mình về. Trong lòng khẽ hát một giai điệu nào đó.

Hừm, Vũ đứng trông con nhỏ đi xa. Cứ tiếp tục theo đuổi Kim rồi bị Lâm Anh xen vào như vậy sẽ chỉ mất thời gian. Anh dự tính sẽ tìm một đối tượng khác.

*

Interpol vẽ ra một kế hoạch, trong thời gian tới cử Phong tiến vào tổ chức “Sở thú” thông qua người giới thiệu. Họ muốn xây dựng hình ảnh tương phản, sẽ có một kịch bản để Phong và Vũ xích mích trong tổ chức, từ đó hai thành viên này ghen ghét, kèn cựa nhau để lấy lòng Frank, tiếp tới là Ông lớn. Một mặt để hai trinh sát hỗ trợ nhau tiến sâu hơn vào tổ chức mà không tạo nên mối nghi hoặc nào. Điều đó khiến Vũ áp lực hơn. Anh cần tạo điều kiện và tìm kiếm thời cơ thuận lợi để mở đường cho Phong nhập cuộc, nên không có nhiều thời gian đối phó với cảnh sát địa phương. Việc bạn trai bạn gái càng không đáng bàn trong tình hình này.

(Để tránh việc loạn tên, mình sẽ không đặt cho Vũ một cái tên giả nào nữa, nên cứ coi như chàng thanh niên 23 tuổi làm ở siêu thị mà Vũ nhập vai cũng tên Vũ, còn tên biệt danh trong tổ chức Sở thú là NeO, tên gọi trong sở cảnh sát là I1506).

Vũ trở về căn phòng trọ sau khi nhận tin mật. Căn phòng lại có chút xáo trộn. Ngăn kéo tủ anh cố tình mở hé hé mà giờ nó khép chặt. Lại là cảnh sát địa phương, họ cho người đến thay máy ghi âm bằng một thiết bị hiện đại hơn. Nếu tiếp tục như vậy, ngay tới việc hoạt động cho Quỷ Xám đã khó, huống chi đánh tin về cho Phong.

Vũ nhớ tới câu nói của đàn chị Vanessa năm nào: “Bông hồng càng đẹp thì gai càng nhọn.”

Phụ nữ càng đẹp càng tài giỏi. Vì vậy Vũ đành chấp nhận lựa chọn Lâm Anh làm người bao che thân phận cho mình, dù anh chỉ nhìn thấy ở cô vẻ ngờ nghệch, hay nói luyên thuyên và cả tin.

Nhờ đó anh rút ngắn được thời gian để tập trung cho việc hệ trọng. Trước mắt, vẫn cần tới sự làm chứng của Kim nên thời gian đầu, khi Lâm Anh cho phép anh đưa đón, anh vẫn hay rủ Kim đi chơi chung để hai cô gái nói chuyện nhiều về mình, như ngồi tâm sự riêng về bạn trai của Lâm Anh và “vô tình” tới tai cảnh sát địa phương rằng: anh chỉ là một tên nhân viên chạy lăng xăng trong siêu thị.

Cô nàng bồ câu Goura hề mỗi lần thấy anh lại phá lên cười, nàng cho rằng gu thẩm mỹ của anh quá tệ. Không sao, anh cũng chỉ định ở lại đất nước này chừng vài ba tháng, sau đó sẽ được điều tới quốc gia phát triển hơn theo lệnh Ông lớn, việc để con bé sinh viên Lâm Anh làm bạn gái chẳng kéo dài. Rồi nó hẳn sẽ được hậu đãi của Interpol trong những năm sau này.

Khi vừa trải qua giai đoạn tìm hiểu, cô bạn gái đã giúp Vũ làm được những điều có ích. Thi thoảng Lâm Anh vẫn đến nhà chơi và giúp anh thu dọn đồ đạc. Cô nàng hậu đậu này rất được việc, vô tình giảm vỡ thiết bị ghi âm của cảnh sát là sự ngẫu nhiên tới hoàn hảo để Vũ thoát khỏi sự kiểm soát của địa phương. Cô là người xác minh chính xác nhất thời gian Vũ đi từ siêu thị về nhà, rồi chở cô đi vi vu nhưng lại không hề biết ngay khi được nói lỏng khỏi tầm quan sát của cảnh sát vùng, Vũ luôn đi tí tít để thực hiện những phi vụ trái pháp luật.

“Vũ! Ở lớp em có một đĩa bán quần áo đôi, anh thích màu ghi hay màu xanh lá? Màu ghi nhìn không trẻ lắm, còn màu xanh lá có sọc đen em không ưng.”

“Vũ! Em muốn ăn thịt rán, cả canh xương của anh nấu.”

“Vũ! Anh nhớ hôm nay ngày gì không?”

“Vũ...”

Vũ thường dùng quỹ thời gian rảnh rỗi trong giờ làm ca ở siêu thị để nghĩ các bước tiến lâu dài trong tổ chức. Hễ khi tập trung vạch chiến lược điện thoại lại réo, khi thì là tin nhắn, khi thì là cuộc gọi, muốn lơ đi cũng không xong, con nhỏ đó sẽ tìm đến tận nhà hỏi lý do.

Có những hôm đầu óc quá căng thẳng muốn được nghỉ ngơi, con nhỏ Lâm Anh đã bày đồng màu vẽ, tranh ảnh la liệt trong căn phòng của anh. Cô là sinh viên trường Mỹ thuật nên chốc chốc có một ý tưởng thiết kế lại rồi rít hỏi Vũ tư vấn. Anh có góp ý thế nào thì cô cũng vẫn giữ nguyên ý tưởng ban đầu, đúng là phụ nữ. So Lâm Anh với con bé Trâm em gái, nó cũng nhõng nhẽo nhưng chưa bao giờ anh thấy bị quấy rầy, luôn luôn thấy nó đáng yêu chứ không mệt mỏi và phiền phức hơn thế này. Anh thì không có gì với Lâm Anh, nhân lúc tình cảm của cô gái dành cho mình còn chưa sâu đậm, bản thân anh cũng đã thoát khỏi sự để ý của nhà chức trách, Vũ quyết định nói lời chia tay.

*

“Vũ, em thấy anh làm việc trong siêu thị vất vả lắm, chỗ chú của Kim tuyển bảo vệ, hay anh chuyển sang xem.” - Lâm Anh rất thích ôm Vũ từ phía sau, cô thường úp mặt vào lưng anh mỗi khi gặp gỡ.

“...”

“Mai nhé, 9h sáng em và Kim sẽ dẫn anh tới công ty chú ấy.”

9h sáng hôm sau, đương nhiên Vũ đang ở một nơi cách xa Lâm Anh tới cả trăm cây số, cùng với Goura, anh tiếp tục thực hiện lệnh cấp trên. Sau đợt này, có lẽ Interpol sẽ xuất Phong.

Cho tới tối mịt mừng Vũ trở về căn phòng của mình. Từ xa anh đã trông thấy Lâm Anh ngồi co do bên hiên nhà, bên cạnh là một chiếc túi đựng áo sơ mi mới chuẩn bị cho người yêu. Lâm Anh trông thấy bước chân của Vũ, giận đến nỗi không nói được câu nào, ít ra anh ta cũng nên nhắn một cái tin, để cô và bạn chờ bao lâu. Lâm Anh khóc.

Vũ đứng trước phòng, tặc lưỡi nhìn cô, chỉ đáp:

“Công việc đó không phù hợp với anh.”

“Vậy như thế nào mới là phù hợp? Em không muốn để anh ngày qua ngày vận chuyển những hàng hóa nặng nhọc, công việc bảo vệ kia rất nhàn...”

Vũ bỏ ngoài tai lời cô gái, chia tay lúc này tốt cho cả hai. Anh tra chìa khóa mở cửa, treo quần áo và rửa mặt. Về như Lâm Anh đã nhận ra người yêu không hề nghe lời mình nói, cô bỏ về ngay lập tức dù đôi chân mỏi nhừ.

Suốt một tuần sau đó Vũ thấy nhẹ nhõm, không còn tiếng mè nheo bên cạnh, điện thoại cũng không phải réo một cách vô cớ. Interpol hoàn kế hoạch tung ra quân cờ chiến lược trong phút chót. Họ vẫn muốn ăn chắc, tức là Vũ phải chiếm thêm cảm tình của người trong “Sở thú”. Trong tuần này, cũng chẳng có lịch gì mới. Vũ được hưởng thụ trọn vẹn những ngày yên tĩnh.

Thế nhưng...

Lâm Anh xuất hiện đột ngột trước cửa nhà, cô nói rằng nỗi nhớ quá lớn để rời bỏ anh.

Vũ thở dài đón cái ôm ghì của cô. Sau đó họ trở lại bình thường, thôi thì có tiếng lẩm nhẩm bên tai, Vũ đã quen rồi, chịu đựng thêm một thời gian nữa cũng chẳng sao.

Kim vẫn còn tức thay Lâm Anh. Tuy rằng cô gái thông minh biết rằng Vũ có ý với mình trước, nhưng dù sao nếu hai người đó phù hợp với nhau hơn thì đó là duyên số. Chỉ thấy khó chịu rằng trong khi Lâm Anh suốt ngày quất quýt lấy anh ta, quên cả bạn bè mà không hề nhận lại được nhiều tình cảm của người yêu. Yêu kiểu như vậy chỉ thiệt cho mình. Con nhỏ Lâm Anh ngốc nghếch!

7. Chương II.d

D.

Vừa bước vào căn phòng bí mật của tổ chức, không khí khó chịu đã bao trùm. Frank nhìn Goura cười khà khà, trông thấy NeO lập tức Goura lấy lại niềm vui, cô ném cho anh một tờ giấy bị vò nát.

“Quà cho anh đó!”

Vũ mở tờ giấy ra, nó bị nhàu đến không thể hơn, đó là hình vẽ lại của một món đồ nữ giới. Một thử thách mới chăng?

“Con nhỏ Hippo đòi tôi phải lấy cho nó cái áo ma chê quỷ hờn này.”

“Tôi thấy bộ đồ này nghệ thuật đó chứ.” - Frank cất chất giọng ồm ồm, hần đứng ngoài vù này.

Vũ chưa hiểu chuyện, Hippo là tên một nhân vật mới mà chúng chưa từng đề cập tới trong tổ chức.

“NeO, anh giúp tôi xử lý vụ này, tôi không theo. Hơi đâu mà phục vụ đứa con gái nứt mắt ra đã thích đòi hỏi. Nó ý mình là con út nên muốn làm gì thì làm.”

Hippo là tên viết tắt của loài cá ngựa. Theo như lời của Goura, cô gái là con út, vậy hẳn người cha là một nhân vật rất quan trọng, đến nỗi mà việc ăn cắp thứ đồ lót phụ nữ ông ta cũng để thuộc hạ chiều lòng con. Sau khi đoán được sự tình, Vũ cũng cười một nụ cười y như tay Kền Kền kia. Hẳn là việc này nên để một người am hiểu về thời trang như Goura làm, nhưng cô nàng thích đùn đẩy cho anh đây mà.

“Ngày kia là sinh nhật của Hippo. Đúng 24h ngày mai chúng ta phải có nó trong hộp quà của Ông Lớn. Người thiết kế ra thứ quái quỷ này để phòng bị trộm nên đã làm một số mẫu tương tự, đây là bản vẽ tôi đã cố gắng nhớ lại và thuê người chép. Anh hãy chú ý dây áo thật không thể tháo ra như những chiếc áo lót thông thường được nhé.”

“Vậy cô nghĩ tôi đã nhìn những chiếc thông thường rồi à?”

Vũ muốn tìm cách từ chối. Việc này anh tham gia sẽ quá thuận lợi, lấy lòng tổ chức dễ dàng như điều lên cao gặp gió, chúng sẽ sinh cảnh giác khi bất cứ nhiệm vụ gì anh đều hăng hái. Nên dừng một bước để tiến hai bước sau này.

“Bạn gái anh ki bo vậy à?”

Ở một quốc gia quan trọng hóa trình tiết của người phụ nữ như đất nước này, văn hóa của người phương Tây quả thật kịch cỡm. Tuy Goura và Frank biết cô bạn gái Lâm Anh của Vũ chỉ là hình thức nhưng anh không nên để lộ rằng anh không hề lợi dụng cô hơn.

“Trồng cây chưa đến ngày hái quả.”

Vũ nhếch khóe môi. Trước khi thâm nhập vào ổ tội phạm, anh và Phong đã từng phải học hết mọi thứ về tâm lý học, sinh học, mọi thứ về phụ nữ, thậm chí là cách họ kẻ mắt. Giả ngơ trước những thứ người khác không kỳ vọng mình biết xem ra cũng thú vị.

“Nghe đây, tôi yêu cầu anh thực hiện nhiệm vụ này. Nếu thiếu hiểu biết, tôi sẽ cho anh một cái hện.” - Goura nở nụ cười ngọt ngào.

Quả thật không thể từ chối. Vũ nắm bốn ngón tay lại, hạ ngón cái chỉ xuống đất thay câu trả lời: “Tôi tự lo được.” Anh đứng dậy nhìn đồng hồ, còn bốn một tiếng để anh thực hiện nhiệm vụ.

“À, quên mất. Chiếc áo đó sắp được ra mắt lễ đầu giá nên được bảo vệ rất nghiêm ngặt, nó đang được mặc trên người của một trong những vệ sĩ chân dài. Chúc may mắn.”

*

Vũ trở về nhà nghiên cứu. Con nhỏ Hippo cá ngựa đó thật nực cười, khi không lại thích mặc đồ mà người ta đã mặc rồi. Nếu muốn Ông Lớn thừa đủ tiền để mua cho cô con gái điệu, có lẽ “của ăn vụng bao giờ cũng ngon.”

Lâm Anh gõ cửa phòng anh như mọi thứ sáu hàng tuần, con nhỏ lại bày đám màu vẽ, giấy và các thứ linh tinh, trông có vẻ bí mật hơn ngày thường. Để Lâm Anh ngồi vẽ, Vũ đi lại nghiên cứu tấm lưng cô. Ở người phụ nữ, nếu rút chiếc áo trong ra kiểu gì cô ta cũng phát hiện ra ngay, cũng như anh quen mặt áo ba lỗ bên trong. Làm cách nào để cô vệ sĩ mặc chiếc áo đó không phát hiện ra cho tới khi anh thoát khỏi chốt an ninh. Nếu ôm cô ta phía sau rất có khả năng sẽ bị đánh vào chỗ hiểm, nếu tấn công trực diện mà cướp nội y sẽ không đáng mặt đàn ông. Chỉ còn cách để cô ta tự cởi ra, hoặc là...

“Vũ, anh đang nhìn cái gì vậy? Đồ hư hỏng!”

Lâm Anh cầm nguyên cây cọ quẹt vào má anh. Con người đơn giản như cô sao hiểu được suy tính trong đầu của một con người sinh ra để làm cảnh sát hoặc sẽ là một tên tội phạm.

“Anh chẳng nhớ gì hết, anh có biết ngày kia là ngày gì không?”

“Ồ.”

Vũ vẫn chỉ đáp lại cho có âm thanh.

“Em muốn chúng ta sẽ đi leo núi với nhóm bạn. Có một chàng trai theo đuổi Kim và anh ta muốn em giúp. Đi chơi theo đôi như vậy rất dễ nảy sinh...”

Chưa để Lâm Anh nói hết, Vũ đã mặc khoác áo chuẩn bị ra ngoài.

“Ừ, chủ nhật, sáng. Anh giờ phải làm thay ca cho một cậu bạn. Gặp lại em sau!”

Vũ hôn lên đỉnh đầu cô bạn gái, không quên nịnh đầm bằng cách đưa cho cô chìa khóa nhà. Lâm Anh mím môi phụng phịu. Đôi lúc cô thấy anh hay tỏ ra nguy hiểm như thế để làm gì chứ?

*

Vũ đang ở giai đoạn chuẩn bị. Anh lựa chọn cách hỏi thăm tới nhà thiết kế, người sở hữu chiếc áo lót quyền rũ mà bất kỳ quý cô nào cũng hằng mơ ước. Thư hỏi thăm được viết với lời lẽ đe dọa như là:

“Ta sẽ tới thăm các người và mượn một số thứ cho bạn gái của mình.”

“Chiếc kính màu xanh dương sẽ được mang đi vào đúng 17h.”

Các bức thư rải rác xung quanh căn biệt thự của nhà thiết kế. Anh muốn tung hỏa mù để họ nghĩ rằng tên trộm đang cố giả danh đàn ông, chiếc áo con được ví với chiếc kính, thực chất chiếc áo thật có màu xanh chàm, chiếc áo nhái lại có màu xanh thẫm. Vũ muốn để họ suy nghĩ logic, rằng tại sao tên trộm đe dọa lấy cái giả trưng bày trong tủ kính an ninh, nếu hẳn thiếu hiểu biết và thích tỏ ra nguy hiểm thì chỉ cần chăm sóc kĩ cho chiếc giả, nếu hẳn cao tay hơn, muốn đánh lừa suy nghĩ của bên an ninh, họ sẽ tăng cường bảo vệ cô người mẫu đang mặc chiếc áo.

Hai cách, họ chắc chắn sẽ làm theo hai cách đó, vậy nếu trà trộn được vào trong thật chẳng khó để phát hiện ra ai là người vinh hạnh mặc trên mình bộ đồ đáng giá bạc tỷ. Vì cho rằng kẻ trộm có khả năng cao là một phụ nữ nên chủ khu biệt thự không cho bất kỳ người làm nào ra vào tự do. Số nam giới trong nhà vốn đã ít, nữa là tìm được cách gỡ bỏ chiếc áo ra là cả một vấn đề, dựa vào lợi thế đó Vũ chơi lại bài cũ. Phá hỏng đường toilet của căn nhà, họ buộc phải gọi thợ đến sửa, dĩ nhiên những người thợ bị kiểm tra khắt khe, giám sát từng hành động, và không ai để ý mấy tới cột thông gió. Rồi cho tắc cánh quạt ở cột gió. Họ cho sửa xong bồn cầu sẽ lo tới chỗ tắc, vì đã quá kĩ lưỡng để ý tới bồn cầu, sẽ chẳng còn mấy ai thừa hơi quay lại kiểm tra nữa, với ý nghĩ đó họ sẽ lại cho người giám sát cả bồn cầu và cột thông gió, bốn người thợ vào sửa chữa là nam giới, họ lại nghĩ ngờ có thể tên trộm là nam. Cứ thế, sau khi ra một đề toán rối rắm, Vũ chỉ cần chọn bước đơn giản để giải.

Đã quá 5h chiều ngày thứ sáu, Vũ vẫn án binh bất động. Sang tới ngày hôm sau, chiếc áo vẫn còn nguyên. Một cô người mẫu không thể mãi cứ mặc nó được, sẽ có người đến thay phiên, trước đó nó phải được giặt khô trong tầm kiểm soát của nhà thiết kế. Thực ra mà nói giá trị của chiếc áo này đối với Vũ là không gì cả, chẳng có thằng đàn ông nào muốn để vợ hoặc bạn gái mình mặc thứ đồ mà người khác đã dùng rồi. Cái chính là tay nhà thiết kế biết cách đánh bóng tên tuổi và chẳng có mấy người biết bà ta bảo vệ chiếc áo theo cách nào. Chính vì nguồn tin chính xác của Goura nên bản vẽ cô đưa anh bữa trước càng giá trị. Nàng ta

là một tín đồ thời trang với trí nhớ rất tốt nên trong bức thư cuối cùng gửi lúc 16h40 phút ngày thứ bảy Vũ đã đặt bản thiết kế được vẽ lại ấy tới đích danh nhà thiết kế.

Bà ta xem xét nội dung bức thư, vội vàng đòi về phòng, không cho ai theo cùng. Chiếc áo thật vẫn được bảo vệ nghiêm ngặt ở tầng dưới nên đội an ninh không cho đó là mối nguy hiểm. Nhà thiết kế đồ nội y không thể tin được khi chiếc áo mình kỳ công thiết kế lại bị chép lại tinh xảo tới từng chi tiết. Bà lôi bản vẽ gốc ra xem xét, hà hà, nét vẽ vẫn còn non tay lắm, một vài chi tiết thêu không chính xác. Tên trộm đó định múa rìu qua mắt thợ chắc. Sau khi an tâm bà cất lại bản thiết kế và đi xuống tầng chờ xem hai mươi phút nữa hẳn làm gì được hệ thống an ninh chặt chẽ này. Riêng những cô người mẫu được thuê để mặc nó trên người đều có võ hiểm, muốn tháo được chiếc áo ra cần phải chui đầu chứ không có chỗ gài như bình thường, lớp áo ngoài của họ quá dẻo dai và bó sát, hẳn có là đàn ông hay phụ nữ am hiểu thể nào cũng khó lòng qua được.

*

Đúng 23h ngày thứ bảy, bữa tiệc sinh nhật hai mươi tuổi của con gái Ông Lớn bắt đầu. Ông ta không tới nhưng người phụ nữ của ông ta chủ trì bữa tiệc. Goura lo lắng nhìn hộp quà. Đến giờ này vẫn không thấy NeO đâu, trong khi lễ đấu giá của chiếc áo lót đã phát sóng. Con nhỏ nhìn đời bằng nửa con mắt Hippo để cái tivi màn hình rộng cho bạn bè xem trực tiếp chương trình buổi đấu giá, đến lúc trên tivi không có vật phẩm nhưng lại xuất hiện trong hộp quà của bố nó tặng, con nhỏ sẽ được phen phách lối và cười âm ỉ. Goura nhần mặt uống cạn ly rượu nho, thâm nhử, nếu không phải con của Ông Lớn thì đàn chị đây sẽ ghê cho nó không bao giờ ngẩng mặt lên được.

Bữa tiệc sinh nhật có không ít thành viên của tổ chức, họ thường hay chọn dịp sinh nhật con gái Ông Lớn để lên các mục tiêu trong thời gian tới.

Đã gần sang ngày mới, Goura hạ mình gọi cho NeO bao nhiêu cuộc mà không thấy anh ta bắt máy, cô nàng rửa thầm, nếu vụ này gã để cô mất mặt thì sẽ không yên với cô đâu.

Trên kênh truyền hình, buổi đấu giá sắp đến hồi kết thúc, cuối cùng, vật đấu giá giá trị nhất mới được đưa ra. Đó là một trang phục tôn nền đường cong cho người phụ nữ, cũng là lần đầu tiên nó được công bố trước mặt giới chuyên nghiệp. Về mặt Hippo hả hê lắm, cô nàng nhìn vào hộp quà thất nơ màu vàng của ông bố mà lòng muốn thét lên vì sung sướng. Đám bạn của cô đã biết qua lời khoe mẽ, chúng đòi mở ra xem ngay lập tức. Hippo nhất quyết đợi sự bẽ bàng của đám lâu la trên tivi kia.

Thế nhưng trên màn ảnh nhỏ, chiếc áo ngực màu xanh chàm được mở ra trước sự chiêm ngưỡng của toàn thể những người có mặt và đang theo dõi qua các phương tiện truyền thông. Goura tròn mắt nhìn, lửa trong người bốc lên ngang với con nhỏ Hippo. Một gã thành viên trong tổ chức, người mà cô đặt niềm tin, coi như đồng nghiệp, gã đã không làm tròn nhiệm vụ và biến mất vô căn cứ như vậy, cứ chờ xem, Goura này sẽ cho người biết tay.

Hippo không bình tĩnh được như Goura, con bé giậm chân bực bội, xé toạc hộp quà mà bố mình tặng ra. Có những gì trong đây nó ném đi hết, chỉ khi nhìn thấy một vài tờ giấy ở tít dưới cùng, nó bỏ lên xem.

Đó là bản gốc hồ sơ thiết kế chiếc áo lót vừa rồi và một bản vẽ bộ đồ chưa từng được công bố của cùng nhà thiết kế.

Wow, còn hơn cả bất ngờ. Một món quà hơn cả sự chu đáo, quan tâm. Cũng đúng lúc Goura nhận được tin hồi đáp của NeO: “Mọi thứ vẫn ổn chứ?”

Nhện góa phụ, người sinh ra Hippo cho gọi Goura lại, bà đủ tinh ý để biết không phải cô ta thực hiện chuyện này.

“Kẻ đó có mặt ở đây chứ?”

Goura thở phào nhẹ nhõm, đáp lại: “Hắn không có trong danh sách khách mời của buổi tiệc ngày hôm nay.”

“Vậy à! Ta muốn gặp ngay bây giờ.” - Bà ta muốn xem thành viên tiềm năng của tổ chức và thử thách hắn ta bằng cách phải có mặt ngay lập tức. Thật quá khó khi mà gã không có giấy mời để vào được đây, chỉ còn cách “thuyết phục” mấy tay bảo vệ ngoài kia.

Goura chuyển lời tới Vũ tức thì.

“Chưa đến lúc để tôi xuất hiện.”

Vũ đáp lại tin nhắn. Anh nên ngủ một giấc bây giờ, xem nào, mai còn có hẹn với con nhỏ Lâm Anh rắc rối, có cả Kim nữa, đã đến lúc cắt đứt tình cảm.

“Sao? Hẳn dám từ chối lời của một quý cô xinh đẹp như cô à?” - Nhện góa phụ thấy sắc mặt hài lòng của Goura, bà cũng có chút hài lòng - “Hẳn tên gì?”

“NEOFELIS.”

8. Chương Iii.a

Chương III: Ngoài tầm ngắm

A.

Còn tờ mờ sáng, con nhỏ Lâm Anh đã xách balo tới với nụ cười toe toét căng đầy năng lượng gõ cửa phòng Vũ. Anh mở cửa và đi đánh răng rửa mặt. Cái áo sơ mi bữa nọ con nhỏ mua để anh đi phỏng vấn, hàng giảm giá trong siêu thị mà một đứa sinh viên thường mua cho người yêu, hôm đó nó giận anh mà ném đi, hôm nay đã thấy kì kèo bắt phải mặc. Đúng là lũ con gái. Con bé này hợp với cậu bạn Phong của anh hơn cả, nếu là cậu ta, dù thích hay không chắc chắn sẽ nở nụ cười và đón nhận. Vũ chỉ ậm ừ mặc lên người.

“Anh nhớ nhé, lúc đi được nửa đường, em sẽ giả vờ trượt chân và anh không cho em leo nữa. Kim thích leo núi lắm nên sẽ tiếp tục, anh chàng kia hứa sẽ chăm sóc nó. Hi hi.”

Vũ khẽ gật đầu. Mấy thằng choai choai thấy con nhỏ Kim xinh xắn, tính cách mạnh mẽ nên thích, nó còn có điều kiện, đi chơi không bao giờ để bạn trả tiền. Thằng nào nắm được cái tính xốc nổi, thích thể hiện của nó là tán được liền, việc gì phải dưng cái trò leo núi vớ vẩn này. Có lẽ con bé Lâm Anh bày ra, anh đoán chắc Kim chẳng thích thằng nhóc ăn chơi, sành điệu ấy. Chơi với Kim lâu thế mà Lâm Anh không hiểu, Kim đồng ý đi chơi chỉ vì muốn quan sát xem anh có quan tâm tới bạn mình thật không, có đúng là Vũ và Lâm Anh đang hẹn hò không. Do đó, anh sẽ để Kim tác động vào việc chia tay của mình.

Con nhỏ Lâm Anh vụng về nhưng rất thích thể hiện, nó chuẩn bị bao nhiêu là đồ ăn, xôi, bánh mỳ giò, nước uống mà ở trên núi họ chẳng thiếu. Rốt cục người xách mấy thứ nặng đó lại là anh, trong khi Kim đi tay không, và thằng nhóc kia có cái ví dày cộp dặt sau túi quần. Thế nên một cô tiểu thư nhà giàu đồng đánh mới chơi thân thiết với đứa con gái tỉnh lẻ, nói nhiều và quá lè mẽ này được. Hẹn 8h sáng mà nếu như cứ thuận theo sự chậm chạp của Lâm Anh thì đến tối chẳng leo được đến đỉnh.

Một nguyên tắc không thể thiếu của Vũ là không mang theo bất cứ cái gì liên quan tới NeO khi vào vai một người bình thường, anh không nói nhiều để mọi người xung quanh không biết nhiều về mình, những câu chuyện của Vũ thường chỉ xoay quanh công việc ở siêu thị, thi thoảng có đáp lời cô bạn gái: “Ờ”, “Ừ”, “Tùy em”, tuy nhiên anh trả lời bất cứ câu hỏi nào của Kim. Nếu như Kim muốn phải mua được nắm bào ngư, mà vào thời gian này, rất khó để mua được, Vũ sẽ luôn để chừa ra một gói ở siêu thị và thông qua Lâm Anh đưa tới Kim.

Cái trò leo núi của mấy đứa lười vận động như Lâm Anh và thằng nhóc đi cùng Kim là dù rất mệt, thở không ra hơi vẫn cố phải tỏ ra hào hứng. Lâm Anh vì muốn giúp bạn thì không nói, còn thằng nhóc kia vừa đi vừa ba hoa các thứ, nhiều lúc Lâm Anh còn tiếp chuyện giùm, nhiều lúc nó phải độc thoại một mình. Chẳng phải Kim kén chọn, bất cứ đứa con gái nào cũng chả ưa được. Cái tội của bạn gái anh là quá thương người, nó hứa hẹn sẽ hy sinh vì Kim, yêu thương Kim suốt đời, nghe nó nói xuôi tai là tìm mọi cách tác hợp nó với cô bạn thân. Vũ hy vọng sau khi kết thúc, Lâm Anh sẽ tìm được một người tốt, không có ý lợi dụng sự ngây thơ, ngốc nghếch của nó, sống tình nghĩa như cậu bạn Phong của anh chẳng hạn. Anh thì không hợp với kiểu yêu đương sến súa đó rồi.

Leo được một phần tư quãng đường, nói được kha khá chuyện với Vũ, trong khi để cô bạn thân nói chuyện với thằng dở hơi còn lại, Kim rủ Lâm Anh đi vệ sinh. Chuyện bọn con gái vào nhà vệ sinh, ngấm nghĩa dung nhan, tô son đánh phấn quá thường tình. Vũ và thằng nhóc tên Huy đứng ngoài đợi. Huy vào một quán nước vỉa hè ngồi mà không gọi anh cùng, cậu ta lôi chiếc điện thoại đời mới của mình ra, ngồi ngoác chân ra vẻ. Vũ chỉ cười thầm, không rõ cậu ta mua điện thoại tại chính nhà phân phối hay chỉ đặt hàng tại một cửa hàng to hoành tráng trong nước hoặc nước ngoài, nếu theo cách thứ hai thì nó cũng chỉ là hàng dựng, hoặc là đã qua một tổ chức con của Quỷ Xám “xử lý”. Cậu nhóc trước mặt tỏ ra thân thiết với Lâm Anh và anh lắm, còn đòi xách balo nhưng trong lòng khinh thường cô bạn nhà nghèo của Kim lắm đây. Chẳng đáng để bận tâm, Vũ dựa lưng vào một cái cây gần đó, có lẽ trong nhà vệ sinh, Kim đang giúp anh thực hiện kế hoạch.

*

“Lâm Anh, bạn không thấy sao? Vũ không hề yêu bạn.”

“...”

Kim bực dọc nhìn bạn mình, thật khó xử khi anh chàng Vũ đó còn quan tâm tới cô hơn cả người yêu mình. Suốt quãng đường anh ta lén lút nhìn cô không biết bao lần. Ngay từ đầu cô đã đoán được ý định của anh ta, một người đã hai mấy tuổi mà không có gì trong tay, chắc chắn là muốn lợi dụng sự khá giả của gia đình cô. Còn Lâm Anh, chí ít cũng là sinh viên đại học, gia đình căn bản, việc gì phải xoắn lấy một gã bốc vác trong siêu thị. Cô là bạn không ngăn thì sau này cha mẹ Lâm Anh cũng sẽ cản.

“Chia tay đi. Dẫu hắn có lằng nhằng tôi sẽ ra mặt giúp bạn.”

“Tớ... tớ làm gì có cái gì, anh ấy lợi dụng tớ làm gì chứ?”

Trong làn nước mắt trong vắt, Lâm Anh vẫn cố bảo vệ bạn trai mình. Ở Vũ cô thấy một con người giản dị, một mảnh đất khô cằn mà cô tin mình sẽ tưới mát nó được.

“Đến bao giờ bạn mới chịu hiểu đây, hắn muốn lợi dụng bạn để kết thân với tôi.” - Kim tỏ ra bực mình thật sự.

“Vũ không phải người như thế, hôm trước anh ấy chẳng không đến gặp chú bạn còn gì?!” - trong khi đó Lâm Anh cố gắng tìm mọi lí do thuyết phục bạn.

“Vì hắn chê công việc bảo vệ lương thấp chứ sao nữa. Thôi, giờ nếu bạn không tin, tôi sẽ làm bạn phải tin”.

Kim dứt khoát kéo Lâm Anh ra khỏi nhà vệ sinh. Vừa trông thấy Kim, Huy đã lấy điều thuốc mời Vũ. Kim ra vẻ tươi cười thúc giục mọi người tiếp tục, Lâm Anh có ngập ngừng một lát rồi lại cười đùa như trước. Họ bắt đầu đi, riêng Vũ chậm lại. Kể từ ngày có sự hỗ trợ của Lâm Anh, cảnh sát địa phương đã bỏ qua anh, giờ anh không còn trong diện có nguy cơ phạm tội của họ nữa. Thật hài hước khi mà khuôn mặt Vũ khá dữ tợn, ít nhiều thừa hưởng từ ông bố mà ra, nên bọn cảnh sát mới nghi ngờ. Dù không muốn thể hiện ra nhưng anh cảm ơn Lâm Anh rất nhiều, sau này anh và cô chắc chắn sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, khi anh kết hợp với cảnh sát quốc tế triệt phá được tổ chức Quỷ Xám, một phần thành quả đó có cô gây dựng lên. Việc chia tay lúc này chính là cắt đứt sợi dây liên lạc, nếu trường hợp xấu, anh bị lộ thì cô sẽ không sao cả.

“Cảm ơn, Lâm Anh.”

Vũ nói thầm. Mặt trời đang lên cao, cảnh sắc một ngày rực rỡ hơn bao giờ hết.

“A!” - Kim ré lên, cô bị trượt chân. Huy vội vã đòi cô bỏ giày ra xem thế nào. Ánh mắt của Lâm Anh rất buồn. Cái vết bầm nhọt màu kia không quá khó với sinh viên trường mỹ thuật.

“Lên vai anh công.”

Huy nhanh nhẩu đỡ Kim, nhưng cậu công tử đáng thư sinh làm sao biết được kế hoạch của Kim, cô tìm mọi cách để Huy không thể công mình, như là uống thật nhiều nước giữ trong bụng, nhét thêm đá vào túi quần. Công được chừng năm phút một không chịu được Huy đành phải ngồi nghỉ.

Lâm Anh này giờ vẫn lặng im, sự im lặng bất thường. Vũ thì sao? Anh khênh hàng suốt ngày, việc giúp đỡ Kim không phải khó, nếu anh giúp, phải thôi, là bạn thì giúp đỡ nhau thôi, nhưng nếu nhỏ cũng bị treo chân nữa, có ai giúp nhỏ không?

Vũ đã hiểu thử thách của hai cô gái, bây giờ chỉ cần anh nhiệt tình quan tâm tới Kim, đưa Kim xuống tận dưới đồng bằng là mọi chuyện kết thúc. Sau đó Lâm Anh sẽ cảm giận anh và quên đi cuộc tình một cách dễ dàng.

Rất tốt, mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát. Vũ rút tay trong túi quần, tiến lại gần chỗ Kim.

“Xin chào, mình là Phong.” - Chợt Vũ nhớ tới người anh em thân thiết. Lần đầu tiên gặp nhau cậu ta đã phá vỡ khoảng cách.

Vũ bỗng thấy lòng chùng xuống, vì anh không muốn rạn nứt tình bạn đẹp đẽ giữa Lâm Anh và Kim. Nếu anh cố tỏ ra quan tâm tới Kim thì dù không được đáp lại, liệu hai cô gái có giữ được tình bạn không?

Mặc kệ ánh mắt thành khẩn của Kim, Vũ chỉ đưa ra giải pháp:

“Gọi xe lên.”

Nó nằm ngoài dự tính của Kim, cô đã không nghĩ tới việc còn có cách khác đưa cô xuống núi với cái chân cà nhấc. Ngọn núi này có hai lối, một lối để leo, một lối được xây dựng thuận tiện. Vì biết Lâm Anh không leo được núi nên ngay từ đầu họ chọn đi bộ trên đường nhựa. Cuộc leo núi dừng tại đây, Kim vẫn còn cay cú chưa vạch bộ mặt của Vũ được, còn Lâm Anh lại có thêm lý do để tin tưởng vào tình yêu của mình.

Vũ tiễn Lâm Anh về tận nhà trọ của cô, anh không quen với sự yên tĩnh này lắm. Cô gần như đã mím môi suốt quãng đường về để ngăn những giọt nước mắt có thể rơi bất cứ lúc nào. Một cô gái ngốc nghếch, nước mắt với Vũ không có giá trị, nên dù có khóc đến khô cạn thì anh vẫn chỉ coi cô như một người-hỗ-trợ.

Lâm Anh mở chìa khóa phòng, không định mời anh vào trong. Chỉ khi anh quay bước, cô mới níu lại bằng một cái ôm. Lại là một cái ôm ghì và những giọt nước mắt. Vũ thở dài, bọn con gái đứa nào cũng vậy. Rồi anh đi, anh còn đứng lại nhìn cô bước vào nhà. Thì ra Lâm Anh bị lẩn hai gót chân vì đôi giày.

Những thứ hàng trôi nổi trên thị trường, hàng nhái, hàng kém chất lượng, giá rẻ cho tầng lớp túi tiền hạn hẹp như sinh viên, người nghèo ồ ạt luồn vào thị trường tiêu dùng. Anh tham gia vào nhiệm vụ này cũng để triệt phá ổ tội phạm, đem lại cuộc sống công bằng, bình an tới mọi người. Công việc lớn như vậy, những chuyện nhỏ nhặt không đáng để lưu tâm. Mong đừng trách “chó săn” vô tình.

9. Chương Iii.b

B.

Vũ nhận được tin của Vanessa. Sau nhiều năm công tác gián điệp, cô quyết định tạo một cái chết giả để biến mất, sau đó tham gia chương trình bảo vệ nhân chứng, nấu mình ở một nơi xa lạ sống tới cuối đời. Trước khi rời khỏi, cô muốn cảm rề cho Vũ sâu hơn nữa.

Vanessa muốn chọn thời điểm vào một đêm mưa to gió lớn, đường trơn trượt, bánh xe bị xòe và cô chết. Song, vì Vũ không an tâm khi để một người phụ nữ trên ba mươi thực hiện nhiệm vụ cho tổ chức nên đã đi theo. Và anh tìm được dữ liệu giao dịch cuối cùng của cô trước khi chiếc xe bị trôi xuống vách đá và nổ.

Đó là “vòng đời” của một chó săn. Sống bao năm trên đời, cuối cùng phải làm lại một con người mới để bảo vệ cho những người đi sau.

Vũ thực hiện theo kế hoạch của Vanessa. Lần gặp nhau cuối cùng của cả hai. Vanessa đã nói với Vũ rằng:

“Vị hôn phu của tôi đã lấy vợ cách đây vài năm.”

Vũ cầm lái, anh không tỏ ra ngạc nhiên, cảm thông, hay một trạng thái nào. Vanessa im lặng rất lâu như sự im lặng của tuổi thanh xuân. Vũ nghĩ mình cần lên tiếng:

“Tôi thậm chí còn không có ai để hy vọng.”

Nhiều năm nữa anh cũng sẽ tạo một cái chết giả như thế này chẳng? Đến lúc đó con bé Trâm cũng vẫn chỉ là bộ xương khô ở dưới đáy đại dương.

“Chưa tìm thấy xác thì đừng bao giờ hết hy vọng, cậu nhóc!”

Trên con đường mưa ào ào, Vũ tấp vào lề đường đột ngột. Vanessa tại sao lại biết về cái chết của Trâm trong khi cô ta đã gia nhập Quỷ Xám vào thời gian đó?

“Tôi sẽ chăm sóc nó thay cậu, đồng nghiệp!”

Lần đầu tiên gặp Vanessa, Vũ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được cô ta coi ngang hàng. Người phụ nữ quá giỏi, quá xinh đẹp này nói rằng sẽ chăm sóc Trâm, con bé vẫn an toàn. Nó vẫn sống, vẫn tồn tại, chỉ nghe thấy vậy thôi Vũ bật khóc. Anh ôm trầm lấy Vanessa.

“Cậu nhóc, đây là lần cuối cùng cậu được khóc, đừng để bất kỳ ai nhìn thấy nước mắt của cậu nữa.”

Vanessa vỗ gáy Vũ, cô mong muốn chàng thanh niên đầy năng lực này trưởng thành hơn. Giờ thì anh ta đã an tâm rồi nhé, em gái vẫn sống và được hưởng quyền lợi của nhân thân người có công với luật pháp. Lương của anh được chuyển sang để chăm sóc nó nên người.

Vũ hiểu Vanessa đề cập nước mắt chính là điểm yếu. Interpol đã giúp anh che giấu điểm yếu của mình, bao bọc đứa em gái chính là bảo vệ nhược điểm của anh. Vũ khẽ gạt đầu.

Vanessa tới chỗ đỗ xe mô tô của mình, cô bắt đầu phóng xe lên dốc. Vũ chậm chậm đi theo sau. Tới gần vị trí “chết” bỗng nhiên hộp xăng trong xe phát nổ.

“Bùm!”

Vũ chạy ra khỏi xe, mưa khiến anh ướt sũng. Vanessa bị văng ra cách xe vài mét. Không thể là Quỷ Xám được, Vanessa vẫn đang chứng minh sự trung thành với tổ chức, dữ liệu cô có rất giá trị, tại sao, tại sao lại như vậy? Tại sao con xe lại nổ trước khi Vanessa thực hiện cái chết giả?

Vũ chạy tới chỗ Vanessa, cô chỉ kịp nắm lấy bàn tay anh. Mưa quá dữ dội, những giọt nước như ngàn mũi kim rơi xuống khuôn mặt một phụ nữ rất đẹp.

Chiếc xe đã bốc cháy và rơi xuống vực, không còn bất cứ manh mối gì để Vũ điều tra được nguyên nhân sự cố này.

*

Ngày ngày hôm sau, mọi thứ trở lại bình thường như chưa từng có thăng trầm với Vũ.

Lâm Anh vẫn thể hiện sự quan tâm tới anh bằng một tá tin nhắn không đầu đuôi, lúc nhớ ra thì anh nhắn lại, quên thì lấy cớ hết tiền. Anh biết ngay chỉ mũi lòng xiu thôi là đâu lại vào đấy, con nhỏ lại tiếp tục quấy rầy.

“Sao? Có cần tôi ra mặt giúp anh gạt cái đuôi lẻo nhèo không?” - Goura ngồi lên chiếc bàn bên cạnh Vũ, chiếc váy cô mặc quá ngắn để có thể che hết vòng ba.

“Chứ không phải cô muốn tôi đuổi hẳn giúp sao?” - Vũ đón lấy điều thuốc mà Goura đã châm lửa. Cách hút thuốc của anh khá bụi, Goura thấy hình ảnh một người đàn ông phong trần, như mưa như gió, ngồi cạnh cô đây nhưng anh ta có thể làm được tất cả mọi thứ, như nếu trời có sập anh ta cũng hứng được. Tự dưng cô nàng nghĩ tới mấy thứ vớ vẩn đó. So với đám đàn ông vây quanh cô, anh ta rất lạ, đáng để tìm hiểu.

Nguyên tắc thứ hai của Vũ, là không giấu thân phận anh chàng bốc vác khi vào vai NeO. Mà có giấu cũng chẳng được, muốn làm bạn với “Sở thú”, phải mở lòng với đám thú trong đó trước. Chiếc điện thoại trong túi của anh có khóa mặt khóa thì Goura vẫn tìm cách lấy được và tự tiện mở ra.

“Xem ra cô bạn gái của anh là người chủ động.”

Goura đọc một lều tin nhắn, cô ta đã muốn đọc thì Vũ mặc kệ, cũng không trả lời. Vì nguyên tắc tối thượng: nói càng ít, càng an toàn.

“Con nhỏ rủ anh tới đi xem kịch miễn phí kìa?” - Thông báo cho Vũ rồi Goura chủ động nhấn lại mà không cần sự cho phép - “Ừm.” - và đáp - “Tối nay tôi cũng rảnh” - hơn nữa cô nàng muốn đến xem cái sự lạnh lùng của anh chàng này đón đỡ con nhỏ ở chỗ nào.

“Anh Vũ để bạn cầm điện thoại à, ngại quá.”

Chỉ duy nhất một từ “Ừm” mà con bé Lâm Anh phát hiện ra người khác nhắn. Vũ giật mình, nó tinh ý hơn anh nghĩ, hoặc là phụ nữ luôn có những sự nhạy cảm đến kinh ngạc.

“Xem nào, anh có một lựa chọn. Tôi sẽ đợi anh sáu giờ tối trước nhà hàng Hoàng gia.”

Goura kéo vạt áo của NeO lại gần, cô bị mê hoặc bởi mùi dầu gội đầu đầy nam tính.

“Cô biết không, tôi không bao giờ đặt mình vào phương án mà mình không thích.”

Vậy câu trả lời là anh không đi xem kịch.

Goura còn bị cuốn vào cách đối đáp thông minh của anh ta nữa.

“Nhưng tối nay tôi có một cuộc hẹn với Kền Kền.”

“Thằng cha chết tiệt.” - Goura nhủ thầm, Frank lại định kéo NeO vào mấy cái việc con con gì nữa đây. Cô bực tức đứng dậy, chỉnh lại độ dài váy và đi.

*

Công việc quá bận rộn và rủi ro để Vũ chừa ra thời gian đánh tin về Interpol hướng chi trả lời mấy cái tin linh tinh của cô người yêu đang tuổi mơ mộng. Frank đang có ý tiến cử anh mới gã Thần lẩn không chân, một trong những trợ thủ đắc lực của Ông Lớn. Một dấu hỏi chấm chưa được giải đáp của Interpol.

Vũ buộc phải xin nghỉ ốm ở siêu thị vài ba ngày. Có rất nhiều thứ cần giải quyết, cuộc hẹn với Thần lẩn không chân, viết bản báo cáo cho cấp trên về cái chết của Vanessa, đi ăn với cô nàng Goura, tìm hiểu về con cá ngựa Hippo, chưa kể là phải làm quen với chú chó hung dữ mà chủ nhà cho thuê phòng trọ mới đem tới.

“Vũ ơi, dắt em vào!”

Haiz, chưa làm được việc nào hết, con nhỏ Lâm Anh đã la om sòm ở cổng. Con chó dữ dần hiền mỗi người ngoài ra vào đều cần người trông chừng. Cứ theo đà này chắc con chó còn thân quen với Lâm Anh hơn cả anh.

Lâm Anh không hề giận vì đã phải chờ rất lâu dưới mưa. Cô cho rằng đồng nghiệp của anh cầm điện thoại và không cho Vũ biết cuộc hẹn xem kịch, chắc họ vô ý trêu chọc. Vũ chỉ mong rằng con bé có chút hẹp hòi và ích kỷ của người đang yêu để giận dỗi và lừa anh đi. Cô cứ nghĩ rằng xung quanh anh, từ siêu thị tới nhà trọ, đa số đều là nam giới, không có gì phải đề phòng nên chẳng ghen tuông.

Vũ cần sắp xếp lại thứ tự công việc sẽ làm. Việc ưu tiên phải là cắt đuôi con nhỏ này, cùng lắm anh sẽ biến mất khỏi địa bàn. Có mấy ngày không đi làm với lí do đau ốm mà nó bám lấy anh như hình với bóng. Khi thì đòi nấu cháo mà để khê cả nồi, giặt được chồng áo lại bị đau họng, tóm lại việc gì cũng phải đến lượt anh. Càng ngày anh càng thấy mình gia tăng khả năng chịu đựng tới đáng kể.

Có lẽ Vũ không thể tin được rằng, những phút giây ngắn ngủi đó, là thời gian đẹp nhất cuộc đời mình.

Không một ai không đòi hỏi gì ở anh như người con gái này, không một ai cho anh một bữa tối mà không cần đáp lại một ngày công lao động, không một chỗ dựa nào mở ra khi anh lạc lối, chỉ có người con gái này. Duy nhất mình Lâm Anh.

Trong một phút bất chợt, Lâm Anh hỏi Vũ:

“Mục tiêu sống của anh là gì?”

Câu hỏi làm anh nhớ tới hai chữ “gia đình”. Dù mẹ anh chịu rất nhiều đau khổ nhưng bà luôn mong mỏi hai đứa con khôn lớn, tránh xa việc độc ác như người cha. Bố anh tuy là một tay tội phạm, nhưng ông có

cách dạy con của mình. Trước lúc chết ông ta đã cố gắng về với hai đứa con mà dặn dò, nhìn mặt hai anh em lần cuối.

Vũ lảng tránh câu trả lời, anh cần suy nghĩ kỹ về nó, rằng sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, khi được cấp phép làm cảnh sát, anh sẽ làm gì nữa. Việc trở thành cảnh sát nếu chỉ vì muốn chứng minh cho người khác thấy, con của một kẻ tội phạm có thể là một cảnh sát giỏi, chỉ có vậy thì mục tiêu sống của anh quá đơn điệu.

Lần này chỉ một làn hơi thở từ cái ôm phía sau đã đủ để anh dao động. Với Lâm Anh, cô thích vẽ, có thể sống cả đời với việc vẽ, cô muốn vẽ một tập truyện tranh dài kỳ khi có đủ kinh nghiệm. Một cô sinh viên có mục tiêu của đời mình, còn anh có không?

“Anh có muốn ở bên em mãi mãi như thế này không?” - Giọng cô có phần nghẹn ngào, nước mắt bắt đầu tràn ra và chúng thấm vào lưng áo anh. Lâm Anh run rẩy trong sự thờ ơ của Vũ.

Vũ do dự, chưa bao giờ anh nhìn nhận nghiêm túc về những lời nói của cô gái này như thế, có chút lo lắng dấy lên giữa cuộc tình chông chênh này. Nhưng anh biết trả lời Lâm Anh thế nào đây, rằng anh đang chỉ lợi dụng cô để đóng đặt một nhân viên siêu thị, nếu một ngày nào đó tổ chức yêu cầu anh chuyển vị trí hoạt động, anh sẽ phải đi ư? Và nếu cứ tiếp tục mối quan hệ này cô gái sẽ gặp nguy hiểm. Nên Vũ lúng túng trong im lặng. Anh không muốn làm Lâm Anh ảo tưởng ở thứ hạnh phúc xuất phát từ một phía, thà cứ để cô quen với sự cô đơn và hờ hững rồi khi anh biến mất, cô sẽ dễ thích nghi.

Vũ đứng im như thế, mặc cho cái ôm của Lâm Anh ngày càng chặt hơn. Anh không biết cách thể hiện tình cảm, hoặc là anh phải đề phòng, cuộc sống này bắt anh phải thận trọng.

Lâm Anh cảm thấy Vũ đối xử với tình yêu này rất nhạt, nên gắng siết mạnh hơn. Tầm lưng áo Vũ đọng đầy nước mắt, sẽ đến ngày người con gái này không còn ở bên anh nữa.

Bất chợt, điện thoại trong túi quần của Vũ rung. Lâm Anh nghe đến tiếng thứ ba thì rút tay ra khỏi. Trống vắng, cô độc chốc lát bữa vậy lấy Vũ, anh vội vàng nắm chặt lấy bàn tay kia mà nín lại, để cô cảm nhận được làn hơi ấm trong đôi tay chai sạn. Thì ra không như vẻ lạnh lùng của mình, Vũ hóa ra chỉ là một người tầm thường như bao gã đàn ông khác.

10. Chương Iii.c

C.

Một lần nữa cô bạn gái lại khiến Vũ cảm thấy phiền phức sau những hứa hẹn đó. Cô càng cố gắng vun đắp cho tình yêu này, anh càng tìm cách lẩn tránh. Một người đào, một người lấp, thế nào chẳng nữa mảnh đất chỉ trở nên bừa bộn, méo mó.

Trong vai trò một con báo NeO, Vũ đã có những bước tiến nhất định. Một dấu ấn quan trọng là anh đã có cơ hội gặp gỡ, trò chuyện với Hippo, con gái Ông Lớn. Nét kهنh kiệu, thái độ xác xược của một cô gái tuổi đôi mươi không phải là bài toán khó, bất kể việc gì, kể cả chuyện tình cảm, chỉ cần nắm được quy luật, sẽ hóa đơn giản. Vũ không tiếp cận Hippo với thái độ đàn chị như Goura, cũng không thể hiện cái tôi như Frank, anh vẫn đứng đĩnh như cô nàng chỉ là một trong những thành viên trong tổ chức, không xua nịnh, không ưu tiên, và không khắt khe. Dù không tiếp xúc nhiều nhưng đủ để Hippo nhớ tên anh.

Sau vài tháng kể từ ngày bắt đầu, Vũ quyết định từ bỏ thân phận người bình thường, nó không còn cần thiết để đánh lừa mọi người xung quanh nữa, anh đã sẵn sàng để chuyên nghiệp hơn. Thân phận đó khiến anh bị ràng buộc thời gian, hơn nữa là nảy sinh những mối quan hệ không cần thiết, với bạn trong siêu thị, chủ nhà, hàng xóm, và cả Lâm Anh.

Sự nguội lạnh của bạn trai khiến Lâm Anh hiểu ra, dù có cố gắng như thế nào, Vũ vẫn chưa từng yêu mình, nếu không hẹn anh trước thì không có chuyện ngược lại.

Cô vẫn kiên trì những tin nhắn quan tâm dù biết sẽ không nhận được hồi âm, hoặc chỉ là những tin nhắn theo khuôn mẫu: “Ok”, “Ừ”. Rất nhiều lần Vũ thất hẹn, anh cũng có chút áy náy. Cả chục tin nhắn của cô bạn gái anh chỉ có thời gian trả lời trong một vài ký tự. Niềm tin của tổ chức càng lớn thì khối lượng công việc càng nhiều, đi tới các khu vực xa xôi, đi nước ngoài thường xuyên, anh được huấn luyện để làm những việc như vậy mà.

Chả ai có thể làm một việc vô ích mãi được. Những tin nhắn của Lâm Anh ít đi nhiều, con báo NeO có trăm công nghìn việc cũng có lúc thấy thiếu thiếu, thấy nhớ, thấy muốn được quan tâm. Chất giọng hơi yếu nhưng thích cần nhằn, lý sự ấy vang lên bên tai anh như một thói quen, vắng chúng khiến căn phòng trở nên trống trải.

Rồi Vũ quyết định rủ cô bạn gái đi đâu đó khi giải quyết xong các việc trước mắt.

Lâm Anh mất khá lâu để trả lời: “Em cũng có chuyện muốn hỏi anh.”

Cô liệu đã phát hiện ra điều gì khi mà căn phòng trọ của anh luôn khóa kín, chỗ làm trong siêu thị đã có người khác thay thế. Hay là cô muốn anh nói rõ về tình cảm của mình. Rất nhiều lần Vũ bỏ hẹn mà không bao giờ Lâm Anh đòi chia tay, lần nào cũng là cô làm lạnh trước và mỗi lần anh im lặng, cô cũng đều cho qua hết. Vẫn là con tim điều khiển một phần lý trí. Vũ đã đến điểm hẹn sớm hơn những một tiếng đồng hồ để hiểu cảm giác chờ đợi của người yêu mình. Mỗi phút dài hơn anh nghĩ, mỗi giây lâu hơn anh có thể làm được các việc có ích. Vũ đang suy nghĩ sẽ nói gì, hay sẽ dẫn cô đi đâu chơi thay vì mọi lần toàn để Lâm Anh phải chuẩn bị trước. Thế mà một cô gái luôn chậm trễ như Lâm Anh, chưa bao giờ đến đúng giờ hẹn, vì cô luôn đến sớm, ít nhất là mười lăm phút. Cô gái biết cách trân trọng thời gian ở bên người mình yêu thương.

Trên cây cầu bắc qua con sông, dọc bên bờ phủ đầy liễu, điểm xuyết một vài nhành hoa dại, Vũ xoay người, mở lòng bàn tay khi trông thấy Lâm Anh. Thông thường cô vẫn hay chạy đến ôm chụp lấy anh, mà nếu không chuẩn bị trước anh rất dễ mất trụ. Lần này theo phản xạ, nhưng cô rụt rè đứng dựa tay lên thành cầu thành ra Vũ bị hẫng. Phía xa, có con thuyền thong thả trôi giữa dòng nước.

“Sao anh đến sớm thế?” - Nhìn thấy Vũ, Lâm Anh cảm thấy vui lắm, bao nhớ nhung như vỡ òa.

“...” - Vũ định nói nhưng thôi, đáp lại bằng nụ cười rất hiền, khác hoàn toàn so với vẻ mặt ngày thường.

Cô ngạc nhiên vì nụ cười ấy của anh, nụ cười yên bình và hạnh phúc đến lạ. Cô chỉ dám đứng sát cạnh, che giấu khóe mắt đỏ ngấn.

“Trưa nay anh ăn vội, lại làm thêm ca nên đói quá, chúng ta đi ăn nhé, anh biết một quán ăn rất hay do mấy chị thu ngân ở siêu thị chỉ cho.”

Lâm Anh ậm ừ, cô biết anh nghĩ làm ở siêu thị hơn tuần nay rồi:

“Anh dẫn đường đi.”

Vũ cảm thấy Lâm Anh muốn nói, anh nắm tay cô, đôi tay lạnh toát, anh đi trước rồi cô mới bước theo.

Sau đó giữ tay ra.

“Mà thôi, em ăn no lắm rồi mới đến đây, em chỉ định hỏi anh chuyện này thôi, em... sợ thêm lát nữa... em sẽ không đủ lý trí để hỏi.” - Đúng vậy, ở trong cái nắm tay này thêm lát nữa lòng cô lại mềm nhũn và không thể nói lên lời.

Vũ dừng lại, thả tay ra. Hôm đó Lâm Anh đã hỏi:

”Em là gì của anh?

Cô nhìn sâu vào mắt anh, hỏi một lần.

Lại là sự lảng tránh. Lâm Anh quyết nhìn mặt đối mặt với Vũ, hỏi đi hỏi lại, lần này quyết không để anh im lặng. Trong khi đó Vũ đang tìm câu trả lời thực sự trong tâm trí mình.

Anh chần chừ.

“Em là gì của anh?”

“Hừm, lần nào cũng vậy hết, anh toàn dùng sự im lặng để lẩn tránh câu hỏi của em. Nếu không trả lời được thì em sẽ nói giúp, em không là gì trong anh cả. Em biết mình rắc rối, nhiều chuyện, thích xía vào cuộc sống của anh... nói chung là... em không phù hợp với anh. Nếu anh muốn dừng lại, hoặc muốn em nói lời chia tay trước thì giờ là lúc thích hợp đây. Chúng ta c...”

Chưa để cô nói hết câu, Vũ đã vội vàng kéo lại và đặt nụ hôn lên môi Lâm Anh. Chớp nhoáng như sợ sẽ bị giành mất. Đây là nụ hôn đầu tiên xuất phát từ chính trái tim anh. Nó có mùi vị, có cảm xúc, nó không vụ lợi.

Anh dùng cả hai tay để giữ chặt người con gái này, nụ hôn như muốn bỏ quên hiện tại, anh chỉ là một người bình thường đang yêu và được yêu.

Rặng liễu khẽ rung lên theo chiều gió, mặt nước long lanh như dát bạc, dòng xe vẫn qua lại trên chiếc cầu, anh và mối tình của mình đứng yên lặng nơi đây.

*

Vũ mới nhận được lệnh của cấp trên, sử dụng mối quan hệ làm bước tiến bền vững. Anh cho Taylor cái nhìn trên cả mong đợi, những tin tình báo luôn về ít dần nhưng chất lượng chưa bao giờ giảm. Đối lại, Interpol hứa hẹn sẽ cho anh một tương lai xán lạn.

Sau món quà sinh nhật của cô con gái, Nhện góa phụ bắt đầu lưu ý tới cái tên NeO. Hồng Kông là một đất nước đông dân giang hồ, thế lực ngầm hoành hành, thậm chí còn áp đảo luật pháp. Bà ta muốn NeO đem bản in tiền giả bán cho đám xã hội đen bên đó với mức giá lơ lửng tận mây xanh. Lẽ tất nhiên mọi giao dịch đứng tên NeO, Quỷ Xám không để lại bút tích gì, nếu bị Interpol triệt phá, chỉ có duy nhất cái từ NeO chịu trách nhiệm pháp lý.

Muốn bắt con cá rô phải thả con săn sắt, Vũ chấp nhận liều lĩnh. Lần này, Goura đề nghị hỗ trợ anh. Có vô tư thế nào chẳng nữa cũng đoán được tình ý mà Goura dành cho NeO. Từ cách ăn vận khéo gợi cho đến những cái chạm nhẹ tình tứ đều nói lên rằng cô ả sẵn sàng bật đèn xanh cho anh tiến tới.

Dù gì đi giao dịch với một mỹ nhân ắt đã tăng đẳng cấp cho anh lên gấp bội, không lẽ nào Vũ từ chối. Quăng chiếc điện thoại với những dòng tin vụn vặt của Lâm Anh sang một góc, Vũ khoác lên mình vẻ mặt quý dữ. Đó là niềm vui của anh, thử thách tạo nên cuộc sống của anh.

Để tăng phần gay cấn, Interpol sử dụng khổ nhục kế, lấy chính tin tức Vũ báo về phản lại anh để nâng cao sự “trong sạch” của Vũ trong tổ chức. Trước giờ giao hàng, Interpol cho quân mai phục sẵn, lũ Quỷ Xám sẽ nghi ngờ nội bộ nhưng không thể nghi Vũ tự chôn mình vào hố.

Có nghĩa là, Vũ thông báo cho ông Taylor về việc trao đổi hàng với xã hội đen như mọi khi. Ông sẽ cho quân đánh giáp lá cà, bắt quả tang tại trận để tóm gọn bè lũ rửa tiền Hồng Kông và dồn thành viên Quỷ Xám vào đường cùng, rồi sẽ tự tạo ra sơ hở để Vũ có lối thoát. Ông tin không cần phổ biến Vũ vốn đã đủ thông minh để nắm được tình thế. Khi trốn thoát được sự truy lùng của cảnh sát quốc tế, tức là Vũ đã được nâng lên một bậc, Quỷ Xám sẽ trọng dụng anh với một sự tín nhiệm đạt đến tuyệt đối. Tiện công đôi việc, kế hoạch được lên chi tiết để không xảy ra bất kỳ sai sót gì.

Song, người tính không bằng trời tính. Tổ chức mafia nhận bản in kia không dễ bị dắt mũi. Dù đã quen với cách làm việc không để lại dấu vết của Quỷ Xám, mỗi lần giao dịch là một người vận chuyển khác, tổ chức Mafia của Tướng Lão Đại không đại gì giao bọc tiền cho NeO và Goura ngay. Chúng cho người đến với tập vali chỉ có một lớp tiền mặt mỏng tèo bên trên, đối lấy bản kẽm in tiền với độ chính xác gần 98,2%.

NeO cùng Goura được chúng đón tiếp nồng hậu. Goura có linh cảm không tốt, cô nàng bị giật mí mắt liên tục, đặc biệt cô thấy lo cho NeO vô cùng. Trước khi tới điểm giao dịch, cô có nhét một đầu đạn vào túi áo ngực của anh.

Phụ nữ vẫn thường lo những chuyện không đâu, chỉ là một hành động “tiền trao cháo múc” mà cô ả làm như anh đi rồi không trở lại vậy, Vũ chep miệng cười. Nếu là con nhỏ Lâm Anh, chắc sẽ bó anh vào lồng kính bao bọc không chừng.

11. Chương Iv.a

Chương IV: Tàn lụi

A.

Hàng và tiền xếp song song nhau, một bên giao hàng, nhận tiền và ngược lại. Kể vận chuyển của tổ chức Mafia Tướng Lão Đại khét tiếng Hồng Kông có đôi mắt lá dăm kéo dài, nhìn hẩn loắt choắt một cách nhanh nhẹn, hẩn bật nắp vali tiền cho Vũ kiểm tra.

“Làm sao tôi chắc chắn rằng đây là tiền thật khi mà tổ chức của các anh có nghề in tiền.” - Vũ không kiểm tra mà nhìn vào mắt gã đó. Trong khi Goura ngồi trong xe chờ, cô ta ngồi lên bản kẽm thật in tiền.

Kể vận chuyển kia kiểm tra bản in tiền Vũ mang tới, hẩn cũng thừa biết bản in này chỉ là hàng mã để hai kẻ vận chuyển đấu trí nhau: - “Vậy tôi có bao nhiêu phần trăm tin rằng bản in này là thật?”

Hẩn không lo sợ gì vì chắc chắn gã NeO và con nhỏ đi cùng có mang theo hàng thật, đây là đất Hồng Kông, muốn giữ được mạng sống phải đặt chữ tín trên tất cả.

“Cớm!”

Một nguồn tin không rõ nguồn gốc trong xưởng sửa xe bỏ hoang, Goura đã lên sẵn ga chỉ đợi NeO nhảy lên tháo chạy. Bên kia, cộng sự của kẻ vận chuyển cũng đã vào vị trí rút.

“Sao? Nếu giờ có lấy được tiền anh chắc gì đã thoát được lũ cạp ngoài kia.” - Gã hếch hàm nói - “Chi bằng ngoan ngoãn đưa bản in và tôi sẽ cho anh một lối thoát, đầu quân cho Tướng Lão Đại.”

Miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, Vũ còn lạ gì loại người này, điều quan trọng lúc này là giữ bình tĩnh, càng không nao núng sẽ càng ghi điểm với bạn hàng, chúng không chịu giao tiền thì phải ép chúng nôn ra.

“Tất cả đứng im, các người đã bị bao vây, thả vũ khí và giơ tay lên.” - Tiếng một vị cảnh sát vang lên. Gã loắt choắt nhanh như chớp quăng vali tiền vào mặt Vũ, hẩn có hai đồng bọn chứ không phải một, một trong số đột kích vào xe của Goura bất ngờ và giằng co bản in tiền. Kẻ còn lại vẫn ở vị trí rô ga xe.

Thực chất chẳng có một tay cảnh sát nào ở đó, có một cái máy ghi âm mà bọn đàn em của Tướng Lão Đại tự ý nghĩ ra nhằm đẩy quân của Quý Xám vào thế trắng tay. Chúng không chịu mức giá quá đắt mà Quý Xám gọi là nhượng lại công thức in tiền nên nghĩ ra trò bẩn thủ này. Một quả bom hẹn giờ sẽ xóa sạch bằng chứng và Quý Xám chỉ có thể tin rằng cảnh sát Hồng Kông nhúng mũi vào vụ này, do non kém nên người vận chuyển NeO và Goura của chúng tử nạn, tiền đã trao và không có bằng chứng nói lên sự chơi xấu của Tướng Lão Đại.

Interpol tham gia vào vở kịch này chậm hơn một bước, khi cảnh sát nhập cuộc quả bom đã được hẹn giờ, gã vận chuyển của tổ chức Mafia đã giáng vào mặt Vũ một quả đầu ngất trời, cô gái đi cùng hẩn đã cướp được bản in, chúng trở về xe và có sẵn một lối thoát an toàn.

Goura bị ả nữ cao to kia đánh cho lủng bụng, một phụ nữ thích làm đẹp hơn việc tập thể hình như cô đang thấy hối hận. Nếu cô khỏe hơn cô sẽ bấm vằm ả đó ra. Nhưng không thể, đây là đất của bạn hàng - lũ chơi bẩn, không phải nhà của cô.

Vũ sau một quả choáng váng đầu óc, anh cố đứng dậy. Căn nhà hoang rộng, ánh sáng lùa vào theo những vòng quay của cánh quạt thông gió. Bạn hàng đã leo lên xe, trước khi đi có chào anh cùng Goura.

Không thể để chúng đi dễ dàng như vậy được, Vũ rút khẩu súng ngắn của mình ra, nó có năm viên đạn. Mắt trái anh vừa bị vali đập vào nên mờ như màn hình tivi dính nước, chỉ còn duy nhất một cách vớt vát được tình hình. Là bắn.

Ba phát đạn đầu Vũ bắn trượt, cho tới khi chiếc xe trở bản in cùng bọn xã hội đen lao ra tới cửa, anh mới bắn trúng được lốp sau xe. Chiếc xe bị xịt lốp lập tức dất lại.

Còn một phút để không rơi vào tầm ngắm của cảnh sát, gã loắt choắt cùng đồng bọn ra khỏi xe, chúng không quên bắn tặng Vũ một vài nhát. Dù có chạy nhanh đến cỡ nào thì anh đã bị đạn xẹt vào ống đồng. Bọn chúng còn sự lựa chọn duy nhất là lên xe của Goura và gạt cô ả đang quần quai rên rỉ vì đau ra.

“Nếu còn sống, tôi sẽ lấy được tiền và tìm cô gái đó.” - Vũ nép mình trong cây cột trụ và nói vọng ra bằng thứ âm thanh có chút gì thành khẩn như mười năm trước, cậu nhóc và cô em gái đứng trước ranh giới sự sống và cái chết, lại có chút gì chắc chắn của một người đàn ông nhuộm màu thời gian. Vũ muốn gã loắt choắt đó tha cho Goura, việc anh bắn vào lớp xe chỉ để cứu cô đồng nghiệp chứ không phải vì mình. Đó là thứ tình nghĩa chạm tới trái tim của lũ vô học mafia.

Gã đó gạt nhẹ, hất lái xe chở đồng bọn của mình và Goura. Thời gian chỉ còn bốn lăm giây cho quả bom điện tử, với cái chân què quặt kia gã NeO đó có ra được cũng khó mà thoát khỏi lưới pháp luật. Nhưng gã nể, thực sự nể anh ta.

Bốn mươi giây sống còn của một trinh sát, một đứa con đã mất cả bố lẫn mẹ, một người đang có một viên đạn rỉ máu bên chân trái. Chưa hết, lý do cho sự không phản kháng kịp thời lúc bị vali đập vào của Vũ, chính bởi cô bạn gái rắc rối mà ra. Con bé Lâm Anh cách đây một hôm đã mua đồ ăn giảm giá ngoài đường, nó lẽ ra đã hết hạn từ trước nên giảm giá sốc, mà anh vì chiều lòng nên đã nuốt tạm một vài miếng. Chúng bị lên men, chuyển hóa thành chất khác, khiến anh bủn rủn chân tay từ sáng sớm nay, giờ mọi thứ trở nên quay cuồng. Cơn đau bụng trào lên dữ dội.

Giờ thoát ra khỏi đây, anh sẽ rơi vào vòng pháp luật. Tất cả vụ giao dịch này một mình anh gánh hết, nếu khai ra đơn vị trực thuộc của mình, Vũ sẽ được trở về với Taylor, nhưng những người đã tiến cử anh vào tổ chức Quỷ Xám, cả việc mở đường cho Phong sau này nữa, mọi sự cố gắng của Interpol sẽ hóa thành làn khói. Còn nếu anh chết, bí mật sẽ tan theo xác thịt. Cuộc đời của một “chó săn” có thể hy sinh bất cứ lúc nào, anh biết, đã đến nước này đành phải chấp nhận.

“Mục tiêu sống của anh là phải làm em hạnh phúc!”

Đó đây trong không gian xa lạ, với âm thanh phành phạch của quạt gió, có tiếng nói quanh quẩn bên tai Vũ. Tiếng nói ấy cất lên thân thuộc đến nỗi con bé Lâm Anh đó như đang vòng lấy tay ôm chầm anh mà thủ thỉ. Nếu anh vượt qua được mọi thứ, nếu anh còn sống, anh sẽ có một mục tiêu mới của cuộc đời.

Vũ thò tay lấy viên đạn duy nhất còn lại trong túi áo ngực. Xem ra phụ nữ luôn có sức mạnh của họ. Tra đạn vào nòng, Vũ còn duy nhất một lối thoát.

12. Chương Iv.b

B.

Hành động bắn chết một cảnh sát và cướp xe công vụ của mật vụ I1506 bị đem ra đấu tố. Với 8 trên 10 phiếu không đồng tình, hai phiếu trống.

Phong không thể hiểu tại sao ông Taylor để phiếu trống, anh chỉ muốn hét vào lỗ tai của đám cảnh sát ngồi mát ăn bát vàng rằng, không phải vì xuất phát điểm của Vũ nhập nhằng, mà nếu là anh, hay một trinh sát khác, sẽ không có sự lựa chọn nào hơn.

Họ nói rằng người cảnh sát mặc áo chống đạn, I1506 rõ ràng có thể bắn cảnh cáo vào lớp áo. Anh ta được đào tạo để đối phó với “người nhà” cơ mà. Nhưng những người lãnh đạo cấp cao này có hiểu được trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, chưa kể lúc đó Vũ còn có một vài khó khăn gì đó, làm sao kiểm soát được hoàn toàn sự việc. Phong không đồng tình một chút nào, họ quá khắt khe với Vũ chỉ vì cậu ấy được “nhặt” về từ một khu ổ chuột.

Cảnh sát tỏ ra thương xót cho gia quyến vị cảnh sát xấu số, nhưng giả dụ như Vũ bỏ mạng tại đó, họ sẽ chỉ làm một bản tường trình rút kinh nghiệm, chấm hết. Tại sao lại bắt công như thế? Cỡ lẽ Phong đã sớm

hiểu ra, vì đây là chiến trường, anh không thể dùng tình bạn thân thiết giữa mình và Vũ để bảo vệ anh ta được.

Taylor tới phòng họp kín trao đổi với cấp trên. Người sếp xem xét hồ sơ của Vũ, sau đó ông ta cho tập hồ sơ của Phong đề lên.

“Đã đến lúc!”.

*

Goura đã khóc bao nhiêu nước mắt, nhưng trước NeO, cô tỏ ra điềm đạm như thường. Đám người Mafia của Tướng Lão Đại trực tiếp mang tiền tới ngay trước mặt, họ còn có ý khăng khít mối quan hệ làm ăn và rất muốn mời Goura cùng NeO tới Hồng Kông chơi lần nữa. Tất nhiên lần này họ sẽ đối đãi đúng như khách quý.

Cô nàng cũng đã chú ý tới việc rèn luyện thể chất hơn việc theo dõi mấy cái túi thời trang da hồ da beo. Khi nói không chỉ Nhện góa phụ mà cả Thần lằn không chân đã nhìn ra tiềm năng lớn ở thành viên Neofelis này.

Tuy nhiên với sự xuất sắc của NeO, Goura cảm thấy bồn chồn vô cùng, khi mà con nhỏ Hippo tìm mọi cách để gặp anh ta. Nó tổ chức tiệc 18+, mời cô cùng Frank, còn gợi ý cả NeO nữa. Anh ta càng thể hiện tốt bản thân, cô càng lo sợ mình không xứng. Chưa một gã đàn ông nào làm cô phải suy nghĩ nhiều hơn thế, chỉ muốn niêm phong trên trán gã rằng: “Anh là của tôi.”

Và đương nhiên, việc gã có một con bạn gái quê mùa, hồn nhiên quá mức, ảo tưởng sức mạnh rằng tình yêu sơ khai đó được đáp lại khiến Goura khó chịu vô cùng. Ấu cũng là tính đố kỵ của phụ nữ. Trước NeO từng cho con nhỏ đó leo cây để dùng bữa với cô ở một nhà hàng sang trọng, sau dịp bản in cứu cô trong đường tơ kẽ tóc, cô càng có niềm tin tình cảm ở gã trai lạnh lùng đó.

Goura đã hai lần lái xe vô ý qua ngã ba, nơi con nhỏ Lâm Anh và đám bạn túm tụm bàn tán về các bức tranh treo tường. Một lần đã khiến bạn thân của Lâm Anh ngã treo chân.

“Hai người đi đứng phải cẩn thận chứ, Kim thì bị ngã xe, anh thì bị bỏng ống bó. Sau cho chữa nhé!”

Lâm Anh vừa gọt cam vừa kể lể. Cô sẽ còn thấy xót xa hơn nếu biết người yêu mình bị đạn ghim vào bắp chân cách đây hai tuần, nhưng Vũ đã nói rằng mình bị bỏng bó ở phía trước. Vũ ôm cô vào lòng mà nheo mắt suy nghĩ, mới chỉ là cái chân của Kim, nếu cứ tiếp tục duy trì, chẳng biết được ả Goura sẽ làm gì với Lâm Anh nữa.

Chợt anh nghĩ tới Phong, kẻ đa tình ấy mà ở vị trí của anh thì đám phụ nữ tha hồ xâu xé nhau.

“Anh cười cái gì thế?” - Lâm Anh ngược lên nhìn Vũ bằng đôi mắt đen láy. Cái ánh mắt cho anh thấy cả thể giới của cô là anh. Cứ thế này, càng tiến sâu hơn, càng khó dứt. Mới đây Taylor giao nhiệm vụ anh phải tán tỉnh Hippo để có cơ hội chạm tới để giấy của Ông lớn. Muốn hay không thì giữa anh và Lâm Anh chỉ nên dừng lại tại đây.

Với kiểu tính cách sống hết mình của Lâm Anh, cô sẽ không dễ để anh chia tay không lý do. Anh muốn không rạn nứt tình cảm của cô với mọi người xung quanh, thì chỉ có thể tự mình giải quyết. Giờ phải làm cho Lâm Anh đau, để tự rời xa mà thôi. Vũ khẽ chau mày tính toán.

“Hình như anh giấu em điều gì đó?”

Vũ chột dạ, anh nhìn lại Lâm Anh. Đã quen với cách thể hiện này của Vũ nên cô nói tiếp:

“Về mối quan hệ của hai chúng ta và con người thực sự của anh.”

“Em nói gì vậy?”

“Em không biết Vũ à, nhiều lúc em cảm thấy sự trống rỗng giữa hai chúng ra. Nhưng mỗi khi ở bên anh, em vẫn tin rằng tình cảm của anh dành cho em là rất thật. Có thể không được nhiều như em kì vọng nhưng ko sao, chỉ cần tình cảm của em được đáp lại bởi chính người em yêu thương là đủ rồi Vũ ạ.”

Cô dựa người vào ngực anh ôm chặt. Vũ cũng vòng tay ôm lấy bờ vai mỏng manh như muốn lưu giữ hình ảnh cuối cùng. Những lời người con gái này nói, đã là thật mất rồi.

Để Lâm Anh ngồi trong lòng mình một lúc lâu Vũ mới quyết định. Anh ngại ngừng đưa đôi bàn tay mình lần mò theo những đường cong trên cơ thể cô, từ nhẹ nhàng cho tới mạnh dạn, thô bỉ.

“Anh làm gì vậy?” - Lâm Anh không kịp chống cự, liên tục bị những cái hôn tới tấp của người đối diện không chế. Người đàn ông mà cô yêu đang đòi hỏi một mối quan hệ xác thịt. Anh ta còn xé áo, ghì chặt và quật cô xuống giường. Lâm Anh vẫy vùng nhưng không thể, anh ta nặng gần gấp đôi, cánh tay quá khỏe và tấm thân ép cô bẹp dí.

Những giọt nước mắt nóng hổi vương trên người Vũ, anh dừng lại để cô gái túm lấy cổ áo mà chạy đi. Cô nhào nhào ra khỏi cửa, hình dáng ấy khuất dần. Rốt cục chia tay trong nước mắt, cả hai người cùng đau.

Thế mà, sau đó vài ngày, Vũ nhận được tin nhắn của Lâm Anh:

“Em chưa sẵn sàng. Em nghĩ chúng ta nên đợi đến ngày em trở thành cô dâu của anh.”

Lần nào cô gái này cũng hạ mình để nói với anh. Lần này cũng vậy. Vũ thừa biết tình cảm của Lâm Anh lớn đến nhường nào. Vậy mà không một lần anh được đáp lại ân tình ấy.

Vũ đặt những món quà mà Lâm Anh tặng trong sọt rác, khóa cửa và ra đi. Thứ duy nhất anh mang theo là chiếc áo sơ mi để làm kỉ niệm.

13. Chương V.a

Chương V: Quân Át chủ bài

A.

Nảy sinh một vài sơ suất, Vũ rơi vào tầm ngắm.

Một thời gian dài, Interpol hoàn toàn mất liên lạc với chàng mật vụ I1506, những thông tin về chú báo NeO cũng không được đề cập trong tổ chức nữa.

Tin nhắn duy nhất còn sót lại của anh gửi cho người đồng đội là dấu chấm. Một dấu chấm lửng lơ, không rõ là bắt đầu hay đã kết thúc.

Sau sai lầm đó, Interpol tiếp tục xuất quân bài thứ hai của mình. Sau ba năm hoàn thiện khả năng, Phong được gài vào khi câu chuyện về Vũ đã trôi vào dĩ vãng. Khác với NeO, Phong chinh phục lòng tin của tổ chức từng bước một, sáu tháng của NeO được chứng minh bằng chặng đường hai năm của Phong. Chậm mà chắc, Phong đã có cơ hội tiếp cận với những thành viên cấp cao của tổ chức, trong đó có Thần lẩn không chân Pygopod, Nhện góa phụ Lactro.

Trước khi nhúng bản thân dưới lớp dầu đen bẩn thỉu, Phong đã tự hứa với bản thân, với người anh em rằng: Anh sẽ chỉ bước trên con đường này một mình.

Vì sao ư? Một người che giấu cảm xúc giỏi như Vũ cuối cùng lại để cô bạn gái hờ chết thảm. Điều duy nhất Phong nghĩ mình có thể làm cho cậu ấy, là đưa gia đình cô gái vào diện bảo vệ nhân thân trình sát. Tuy nhiên khi chưa kịp thực hiện, những thành viên trong gia đình của cô gái đó, cùng cô bạn thân đã bị tai nạn giao thông. Đó không thể là ý trời, tội ác của đám Quỷ Xám càng ngày càng lớn, chúng sớm muộn sẽ bị nhốt trong bốn bức tường.

Mối thù của Phong đã ngấm tới tận máu thịt. Năm năm, mười năm hay cả đời này anh quyết sống để vạch trần lũ vô nhân tính ấy.

*

Tàn thuốc rơi trong mùa đông giá lạnh, Goura giật lấy điều thuốc dở của Morus và hút tiếp. Cô nàng dựa một phần vào người anh mà đong đếm một dòng suy nghĩ gì đó.

“Hút thuốc không tốt cho sức khỏe.” - Morus giật lại và quăng điều thuốc lăn vào rãnh hè. Dù vậy, chính anh là một gã nghiện thuốc lá, chắc từ ngày tham gia vào trò chơi đầy nguy hiểm này.

Goura nhún vai nhìn anh chàng, cô quàng áo khoác vào trong xe và giục anh ta đi luôn.

“Có một mẻ bụi phấn mới bị triệt phá ngày hôm qua, chúng được giữ trong phòng tang vật của sở cảnh sát phía nam, trị giá lên tới sáu con số không. Anh muốn theo không?”

Morus đưa mắt nhìn cô gái bên cạnh. Ma túy trong sở cảnh sát mà chúng cũng không tha.

“Không. Tôi không thích.” - Anh cười và đưa tay xoa những cái râu con con trên cằm.

“Ok. Vậy cho tôi xuống ở đây.”

Morus dừng xe để Goura bước xuống, cô nàng sẽ tự lo liệu. Những việc lắt nhắt như thế không đáng để anh phải động tay vào. Goura bỏ quên chiếc áo trên xe, trước khi cô ả quay lại, anh vội vàng tìm tẩm ảnh nhét trong túi, chân dung kẻ bị thanh trừ của tổ chức mà Nhện góa phụ đã giao cho cô nàng. Thật quá dễ để nhận ra đó là một chính khách, nhưng cái gì vốn dễ dàng thì đầy rẫy cạm bẫy. Morus mau chóng cất tẩm ảnh lại. Anh rút phong kẹo cao su nhai cho đỡ buồn.

Một thành viên trong tổ chức, có mặt hiệu Loăng Quảng đang bị cục cảnh sát của Hoa Kỳ USMS bắt giữ và hỏi cung. Y như mặt danh, loài bọ gây chỉ quăng quật trong vùng nước tù, thành viên này lo những việc “hành chính” của tổ chức, nhiệm vụ của hắn là cập nhật số lượng thành viên trong một bộ nhớ nhỏ bằng đốt ngón tay. Bản danh sách các thành viên Quý Xám từ trước tới giờ, tên gọi, lĩnh vực hoạt động của từng đối tượng, đó là thứ quý giá mà bất kỳ cảnh sát nước nào đều ao ước. Đó là những cập nhật hoàn hảo, cho Ông Lớn và những kẻ giúp việc nắm được thế mạnh của mọi thành viên để giao những công việc cụ thể, vì vậy, nếu cảnh sát có nó, họ sẽ tiên liệu được tỉ mỉ về khả năng và quy mô của Quý Xám.

Cảnh sát có dùng một vài biện pháp mạnh lấy lời khai nhưng tên Loăng Quảng vẫn tỏ ra phớt phơ với nụ cười đầy thách thức. Sự tự do của hắn cùng mạng sống của ba trăm con người tại sân ga vào thời điểm khu vực diễn ra lễ hội văn hóa được đặt lên ván cờ. Một toa tàu trong số cả đoàn tàu tốc hành, khi nó dừng đón trả khách, những con người lên xuống xung quanh, chẳng cần bom thật, chỉ một âm thanh đe dọa, sự hỗn náo đã đủ để có người bị thương. Đó là cuộc trao đổi buộc lòng USMS phải nhân nhượng.

Thật tiếc khi phải từ bỏ một thứ giá trị như con chip đó. Chính vì lẽ đó cảnh sát quốc tế nhập cuộc, họ yêu cầu giúp đỡ USMS, chàng trai của chúng ta cuối cùng đã có lúc thể hiện.

Morus đang ăn cơm một mình, chiếc điện thoại Nokia rung bên cạnh đĩa thức ăn và rơi xuống đất thành ba mảnh. Anh nhặt nó lên khởi động lại.

“Tôi nghĩ anh nên tìm nhà mới cho chiếc điện thoại của mình. Cái thùng rác kia được chứ?”

Goura xuất hiện nhẹ nhàng đến nỗi anh không nghe được một tiếng động nào. Morus thận trọng nhìn cô gái đi lại quanh phòng mình.

“Nhện góa phụ muốn có pháo hoa ở sân ga lúc chín giờ.” - Goura thậm chí đã mang quả bom tới, cô ta khá lười biếng nên muốn nhờ vả.

Morus giở hộp đàn guitar Goura mang tới, không nằm ngoài dự tính, nó chứa thuốc nổ TNT, liều lượng vừa phải.

“Sao? Chỉ cần để quên trên toa là được. Gọi tôi tham gia để làm gì chứ?”

“Đây là hàng dự phòng. Có một con nhỏ đã được lệnh gài bom trên toa thứ tư từ dưới lên. Nhưng tôi không tin nó, tôi muốn anh gài thêm một quả nữa.”

“Và cô sẽ làm gì?”

Goura khề nhếch môi, cô dừng lại nhìn chằm chằm vào ngăn kéo tủ, nó bị dính một ít bụi. Tự tiện mở ra, Goura đoán không sai trong đó chứa một khẩu súng bắn tỉa. Cô lắp ráp chúng lại.

“Tôi mượn.”

Và cô nàng đi.

Phong khẽ rít mắt lại, cô ả đáng phải đề phòng hơn anh nghĩ. Việc anh là một tay ngắm bắn của tổ chức không phải điều xa lạ, nhưng cô ta muốn mượn chính khẩu súng của anh cho thấy mọi chuyện không được như suy diễn. Thật quá xuất sắc, chỉ sáu tháng, Vũ có thể khiến cô ta đặt mọi niềm tin, trong khi anh đã qua vài năm, cô ả vẫn có những hoài nghi với người cộng sự. Có lẽ vì Goura đã đặt quá nhiều niềm tin nên rất khó để mở lòng thêm một lần nữa.

14. Chương V.b

B.

“Cạch!”

Vũ không ngại ngần chìa khẩu súng lục chính giữa trán cậu bạn cùng tuổi. Ánh mắt cậu ta không hề dao động mặc dù đôi bàn tay cầm súng còn non nớt.

Phong có chút giật mình, cậu chỉ quan tâm tới anh em cậu nhóc mới chuyển tới nhà nên muốn hỏi thăm. Cậu nhóc kia quả là quá nhanh nhẹn khi đã lượm được khẩu súng không có đạn trong khe tủ. Đó là những ngày đầu tiên họ gặp nhau. Sau đó mười năm, ông Taylor giao cho cả hai mỗi người một khẩu súng cùng những viên đạn và nói rằng:

“Dù hai con thân thiết hơn cả anh em ruột, nếu vì công việc phải chìa súng vào nhau thì...”

Ông ta để lửng câu nói, để hai cậu thanh niên tự điền vào. Phong đã nói:

“Nếu đó là nghĩa vụ.”

Phải, nếu đó là nghĩa vụ, còn không, chuyện đó sẽ không xảy ra. Phong rít thêm điều thuốc nữa nhớ về kỷ niệm xa xôi, Vũ từng nói:

“Nếu có ngày đó, hãy nhắm thẳng vào trán tôi.”

Vì đó là cách nhanh nhất đến với cái chết mà họ không hận thù nhau. Ngày đó chẳng thể tới, vì giờ chỉ còn mình anh trên chiến trường này. Khói thuốc buồng tỏa như muốn chứng minh sự tồn tại của nó, anh vẫn nhớ như in, cái ngày anh bắt gặp Vũ hút thuốc, cậu ta đã chìa ra để anh hút thử, sau đó cả hai chia chung phong kẹo Doublemint tránh con bé Trâm nghi ngờ.

Một đứa học sinh đứng bên khó chịu trước mùi thuốc lá mà thốt lên:

“Xin lỗi, vui lòng không hút thuốc ở nơi công cộng.”

Anh đã nghiện thuốc quá nặng, đến nỗi thiếu nó như thiếu không khí thở. Phong giậm điều thuốc và lên tàu, mặc kệ kẻ dám người già trẻ đứng chờ chuyện kể tiếp.

Tàu từ thị trấn vào tới thành phố mất ba tiếng, qua năm trạm, con bé thành viên mới của tổ chức sẽ xuống ở trạm thứ ba sau khi để “quên” thuốc nổ. Còn anh, anh phải ở lại đến cuối cùng, nếu quả bom của nó không nổ, thành viên Loãng Quảng chưa được thả thì anh sẽ cho phát nổ quả bom còn lại. Gã Loãng Quảng ấy chẳng có gì giá trị ngoài con chip, nếu không vì nó tổ chức sẽ chẳng tốn một giọt mồ hôi giải cứu gã. Vì vậy, đứng trong tổ chức này, luôn cần phải cho chúng thấy mình có giá trị. Phong tiện tay lấy điều thuốc nữa nhưng đang ở nơi đông người nên anh đành dùng tạm kẹo cao su.

Vừa hay “cục gạch” của anh rung lên, có một bức mật thư của cảnh sát, hãy ngăn chặn vụ nổ này.

Chà, tự mình bày chuyện rồi tự mình giải quyết, cái sự đời thật nhảm nhí.

*

Goura đem khẩu súng cho trong một cái túi dất ngang người, giống như một nghệ sĩ có hện chơi đàn trong tòa cao ốc. Sau khi chọn được một vị trí thích hợp dòm ống ngắm xuống mục tiêu, cô nàng ngồi đọc nốt cuốn truyện tranh còn dang dở.

Hôm nay là ngày diễn ra lễ hội văn hóa nhằm kích thích du lịch của địa phương. Người dân khắp nơi đổ tới bằng nhiều phương tiện, đường sắt, hàng không, có một vài con phố ngày ngày vẫn nườm nượp xe cộ tạm thời trở thành phố dành cho người đi bộ. Mọi người náo nức trong niềm vui mà không biết rằng, một trong số các đại biểu góp mặt trong cuộc vui này sẽ nằm dưới nòng súng của bọn tội phạm chỉ vì ân oán cá nhân.

Nếu chuyện đó xảy ra, chính quyền địa phương sẽ bị khủng hoảng, thành phố được xếp vào hàng an toàn này sẽ bị đánh bật khỏi danh sách bình chọn địa điểm lý tưởng để cống hiến chất xám. Như vậy Quỷ Xám có hai nhiệm vụ cần làm trong ngày hôm nay, một là ám sát chính khách, hai là đe dọa người vô tội để mở đường cho Loăng Quảng ra tù. Ngoài đó ra có thể cộng thêm một vài giao dịch nho nhỏ cho những cậu ấm cô chiêu tiêu thụ hàng trắng.

Phong biết mình không thể một lúc ôm hai việc ngăn chặn đổ máu, một phép tỉ lệ nghịch, nếu thành công thì chỗ đứng trong tổ chức sẽ bị lung lay. Vì vậy anh trông chờ vào phía cảnh sát 50/50.

Cả đoàn tàu gồm mười một toa, trong đó có một toa chở hàng. Người của tổ chức có thể là ai trong số hơn nghìn người trên chuyến tàu này. Phong ngồi một lát chờ người soát vé hoàn tất công việc, anh đi tham thú một vòng. Theo kinh nghiệm, người của “Sở thú” sẽ mua vé đứng, ả sẽ không đứng tùm tùm chỗ đông, đeo tai nghe, bịt khẩu trang, thả tóc và mang theo một cái túi nho nhỏ, màu gần với trang phục. Việc anh vác theo “cây đàn” phía sau và đi lượn lờ xung quanh chẳng khác nào cho ả biết mình bị theo dõi và phải hoàn thành nghiêm túc công việc. Hắn cô ả này mới vào nghề và chưa chiếm được lòng tin của người cũ.

Không khó để tìm thấy số người như anh suy nghĩ, chiếc đàn guitar của anh “chẳng may” quàng vào vai của một cô gái. Cái giây phút anh biết túi cô ta chứa gì chính là lúc cô nàng nhận ra túi của gã đàn ông cao dong dong này có thứ tương tự. Phong chưa kịp chiêm ngưỡng dung nhan “đàn em”, cô nàng ẩn mình hoàn hảo dưới mái tóc dài đen nhánh. Một đứa con gái còn quá nhiều sơ hở.

Đoàn tàu đã qua trạm thứ hai, tiếng gió vun vút. Lúc này đang đi qua một cây cầu bắc ngang núi. Phong đứng cách cô ả một đoạn.

“Thấy cô ta chưa? Thế nào?”

Liên lạc của Goura, Phong chấp nhận cuộc gọi, giọng con chim bồ câu có vẻ ngạt ngào.

“Cô khóc đấy à?” - Phong thi thoảng lại quay ra nhìn “đàn em.”

“À, cuốn truyện tôi vừa đọc có một kết thúc không có hậu. ả ”ngon” chứ?”

Phong cười thành tiếng qua máy bộ đàm, một sát thủ sắp tới giờ hành động còn ngồi đọc mấy thứ truyện tranh nhảm nhí. Có vẻ như ở trên tòa nhà cao tầng ấy, Goura có nhiều thuận lợi. Anh có thể đoán được cô ả dựng “lều” ở đâu. Ung dung như vậy, không sợ trực thăng gắn máy quay thu hình lễ hội từ trên cao, hẳn đó là một tòa nhà tương đối cao, bên cạnh một tòa khác cao hơn và đổ bóng nắng sang.

“Không tồi, tôi cá em ấy 85 - 58 - 91, màu đen.”

Phong không quên đáp lời Goura. Cái trò đoán đồ lót phụ nữ ngày trước chẳng cần ông Taylor bắt học, anh và Vũ vẫn thường cá cược nhau và thường thì Vũ luôn giả vờ đoán sai bằng cách nói tông màu tương phản.

“Huyết dụ.”

Cô nàng Goura thêm vào. Phong nhận thấy trong lời nói của cô có hình ảnh của Vũ. Cách cô ta lên giọng thật giống với chú báo NeO ngày ấy. Có lẽ không chỉ anh, mà cả nàng bồ câu khó lòng quên được con người ấy. Thực ra nếu không phải kẻ thù, Goura rất đáng để được trân trọng.

*

Trong lúc gã thành viên cao cấp của tổ chức đang nói chuyện điện thoại, Linh đã thoát ra khỏi toa đầu đó, cô tiến về toa thứ tư từ dưới lên theo sự chỉ đạo của “Đàn chị” Goura Victoria. Đặt chiếc túi có thuốc nổ của mình lẫn trong hành lý của đám đông nhốn nháo. Dù có gã giám sát kia mọi thứ vẫn không thay đổi,

cô sẽ xuống tàu, trút bỏ áo khoác và lại leo lên một toa khác, tìm cách tiếp cận thuốc nổ và cho nó phát nổ trước khi tàu đến ga. Nhưng chiếc túi gã đó mang theo không có trong dự tính. Tuy mới gia nhập tổ chức không lâu, chưa có được công trạng gì nhưng Linh dự tính vụ này cô sẽ quay trở về “nhà” để hỗ trợ cảnh sát Hoa Kỳ bắt giữ tay Loăng Quảng. Cô hy sinh để có được con chip.

Gã thành viên cao cấp trên tàu có một ánh mắt rất tinh thường, theo cô nhận định là vậy. Sự điềm tĩnh cùng nụ cười bốn cột cho thấy hẳn dày dặn kinh nghiệm, hoàn toàn không phải những cái bẫy như ở học viện đào tạo cô rèn luyện.

Thông báo viên cất tiếng nói quen thuộc mỗi khi qua các trạm. Tàu di chuyển chậm dần rồi dừng lại đón trả khách. Hả Linh theo dòng người đi xuống. Trời lạnh hơn cô nghĩ, cởi bỏ chiếc áo măng tô, cô lại theo dòng người đi vào. Tìm đúng nhà vệ sinh, nơi cô đã nhét đồ hóa trang, cuộn mái tóc dài thành ngắn, phủ phấn nhuộm lên, bỏ quần độn mông ra, đi đôi giày thể thao và xong. Trông cô khá giống một đứa con gái năng động, như bao đứa khác trong xu hướng thời trang bấy giờ.

Qua trạm thứ tư, lúc này Quý Xám bắt đầu hành động. Chúng không chỉ thông báo cho cảnh sát như trước nữa, chúng truyền tin bằng miệng qua những hành khách để tạo tâm lý hoảng hốt.

“Có bom trên tàu. Chúng tôi yêu cầu được xuống.”

Tất cả mọi người, từ toa đầu tiên cho tới toa cuối cùng, mọi người đều nhốn nháo, lo lắng và đòi quyền lợi. Từ đây tới trạm cuối phải qua một con rạch và đường hầm dưới lòng thành phố, có mười lăm phút để thay đổi định mệnh. Ai ai cũng muốn ra khỏi tàu. Có người không tin cho rằng đó là trò đùa của một đứa trẻ. Đội an ninh trên tàu đang đợi chờ thông tin, trước mắt họ tìm những thứ khả nghi nhất. Các hành khách vừa bấn loạn vừa đòi lục đồ của nhau để tìm bom. Trong rối bời thế này, Linh đã tiến tới gần chiếc túi đựng bom. Tiếc cho cô gã đó đang đứng cạnh chiếc túi. Một hành khách đang yêu cầu gã cho xem đồ bên trong. Gã thật trơ trẽn khi nhận chiếc túi màu be đó là của bạn gái mình.

“Nó không nên được mở ra, tôi nghĩ bạn gái tôi sẽ không thích bị xem trộm đời tư như thế.” - Phong tỏ ra không hợp tác với đám đông, anh vờ như chẳng có gì hay ho trong cái túi phụ nữ này cả.

“Anh không biết sao? Chúng ta sắp chết, chúng ta phải loại trừ quả bom trên tàu. Chúng tôi không đợi được bạn gái anh đi vệ sinh, nếu anh không mở ra chúng tôi sẽ...”

Phong cố tình để một phút hờ hênh, đám người bất tung chiếc túi xách của cô đàn em để “quên”. Nhìn vẻ mặt của anh ta Linh biết thuốc nổ đã bị chuyển ra vị trí khác. Như vậy cô bị lệ thuộc, cô không còn kiểm soát được tình hình nữa. Cảnh sát không thể vớt vát được con chip. Cô đã bị hăng tay trên.

Bên trong chiếc túi chẳng có gì ngoài một gói băng vệ sinh, thứ mà Goura đã nhét vào hộp đàn của Morus.

“Các người còn muốn kiểm tra hộp đàn của tôi không?”

Linh giật thóp tim, hẳn biết mình ở đây. Rõ ràng là như vậy, hẳn đang ám chỉ bằng lời nói. Gã không quan tâm tới việc cô thay đổi trang phục ra sao, mà hẳn dùng cái đầu để suy nghĩ. Và với cái đầu như vậy thì quả bom đã để ở chỗ khác rồi.

Sau đó lại có một luồng tin thứ hai truyền miệng với nội dung rằng, “Nếu không thả người của chúng ta, những kẻ bị cảnh sát lãng quên sẽ có một cái chết vô cùng nóng bỏng.”

Nóng và bỏng trong tức tắc, tan xương nát thịt sẽ là tức tắc thứ hai. Linh rùng mình lo sợ, việc một thành viên cao cấp trong tổ chức còn ở đây chứng tỏ Quý Xám vô cùng tự tin với kế hoạch này, chắc chắn lòng nhân đạo của Pháp luật sẽ thả cho Loăng Quảng về ao nước của hắn. Con chip đành đợi một cơ hội khác thiên thời địa lợi hơn.

Tuy nhiên, Interpol vẫn chưa có quyết định gì về việc thả tù nhân. Họ vẫn còn kỳ vọng vào chàng trai của họ, quân át chủ bài của họ. Về phần Phong, chừng nào chưa nhận được xác của Vũ, chừng đó anh sẽ không rút khỏi tổ chức. Con chip đó có quan trọng cỡ nào, cũng không thể để anh ôm nắm bom, cảm tử nhảy ra ngoài đường ray chết một cách ngu ngốc như vậy.

Rốt cục ở những phút cuối cùng, cảnh sát buộc phải làm theo yêu cầu của Quý Xám. Quả bom sau những giờ lục soát của cánh an ninh, nó nằm cong queo trong một cái hòm đựng đồ gắn giữa hai toa, kíp nổ vẫn

còn nguyên.

Nói tới tay xạ thủ trên cao Goura, khuôn mặt kẻ bị thanh trừ đã rơi vào tầm ngắm của nàng. Nàng thích để người phụ nữ bán đứng tổ chức, khai ra chỗ ẩn náu của gã Loăng Quăng, phải có một khuôn mặt không nguyên vẹn sang thế giới bên kia. Số người biết mặt của nạn nhân chỉ có ba người, nàng, Nhện góa phụ và Morus. Nếu kế hoạch có gì sai sót, buộc lòng nàng sẽ sinh nghi ngờ. Việc để quên chiếc áo trên xe của Morus hôm nọ đều nằm trong lòng bàn tay, trước khi đặt niềm tin vào một ai đó, cần có những thử thách với họ.

Phong đã xuống tàu, anh “mượn” một chiếc xe đạp công cộng tới quảng trường, nơi diễn ra sự kiện. Lúc này lễ hội văn hóa mới chỉ có những tiết mục ca nhạc, lát nữa sẽ có một ông già lên đọc diễn văn khai mạc, giới thiệu khách mời. Anh biết Goura đang ở đâu, hướng chín giờ, còn vị chính khách ở hướng hai giờ. Một đường chéo xuống hoàn hảo, không có bất kỳ chướng ngại vật. Người phụ nữ đó còn đang đương chức, ra sức tranh đua phiếu bầu cho nhiệm kỳ tới, bà ta ăn vận quý phái, tóc búi cao sang trọng.

Ngay từ đầu Phong nhận lo vụ này, không phải vụ quả bom, nên anh không tiết lộ bất kỳ thông tin về cục. Làm thế nào để nhất cử lưỡng tiện, qua mặt được Goura mà vẫn đảm bảo sự sống cho kẻ-bị-thanh-trừ, Phong cần một ý tưởng.

Là chim bồ câu. Lấy chính những chú chim bồ câu bé nhỏ làm vũ khí chống lại chú chim bồ câu xanh Goura Victoria.

Cách quảng trường khoảng hai chục mét có một công viên, trừ những dịp lễ hội, người ta vẫn thả loài chim thân thiện này ra để kết thân với con người. Việc cần làm bây giờ là kiếm một gói thức ăn thật to để dụ khị những cánh bồ câu trắng bay ngập trời.

Thời điểm thích hợp nhất để Goura nổ phát súng là lúc nhà chính trị được giới thiệu đến tên mình. Khi mà bà ta đưa tay lên vỗ dân chúng cũng là lúc khuôn mặt biến thành vũng máu, thật đáng trông đợi, sự kiện này sẽ là nỗi kinh hoàng. Nàng gấp cuốn truyện, ngấm lại đường đạn lần cuối và giữ cò.

Phong sử dụng súng giảm thanh để những chú chim đáng yêu không phải nghe thấy tiếng súng, chiếc khóa bị bung ra và loài chim tượng trưng cho hòa bình ủa ra. Những gói ngô bị ném lên cao và “Bùm!”, mất vài viên đạn nữa, Phong để bóng ngô bắn tứ tung, đàn chim tung cánh trong hỗn loạn.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Cảnh sát khu vực không lường được sự cố. Họ liên lạc qua bộ đàm, trưởng đội an ninh hét lên:

“Nếu như không muốn một bãi phân nào rơi vào đầu những vị khách thì hãy đưa họ đến một chỗ an toàn.”

Những đứa trẻ có mặt ở đây thích thú vô cùng, chúng tranh nhau những hạt ngô để chim bồ câu bầu lấy mình, có một số chú chim thích thể hiện, chúng bay nhặng xị tứ phía. Người dân cho rằng đây là một điềm tốt, vì vốn dĩ chim bồ câu rất lành.

Tất cả khách mời, lên tới hàng trăm người được di chuyển vào vị trí có mái vòm. Phong có thể đi được rồi.

Linh tóm lấy một con chim bồ câu, cô nở nụ cười. Không biết ai đứng sau vụ này, nhưng nó hoàn hảo hơn kế hoạch của cô. Từ lúc xuống tàu cô đã lần theo đường tới lễ hội, vừa tránh mặt gã thành viên trong tổ chức. Cô không biết ai là người sẽ bị giết nên rất khó tiếp cận đối tượng. Cô định dùng những chùm bóng bay nhưng đó là một phương án rất dở với đàn chim Goura. Linh đoán hẳn người lo vụ này có một trái tim yêu hòa bình.

15. Chương V.c

C.

Goura giận cá chém thớt, nàng ta bực dọc ném phi tiêu vào cánh cửa. Ả chỉ biết có người nhúng mũi vào vụ này, một tay cảnh sát yêu nghề quá đáng hoặc tại những con bồ câu ngu xuẩn. Nói vậy nhưng nàng vẫn giữ thói quen lượn ở công viên năm giờ chiều cho chúng ăn. Goura thích động vật hơn con người, bằng chứng là dù đã hai tám nhưng cô ả vẫn chưa xác định một mối quan hệ nghiêm túc với người ai.

“Loăng Quảng chia quà cho chúng ta.”

Phong bật tay sát tai cô ả. Anh kéo cô ra khỏi căn phòng tù túng hít thở không khí.

“Tôi làm gì có phần.”

Goura đang có một khoản nợ trong tài khoản mua sắm cá nhân. Cô nàng mệt mỏi nằm ườn ra như một con mèo lười.

“Cái thứ đồ của phụ nữ cô nhét trong hộp đàn có ích với tôi đấy. Không gái, cô nghĩ tôi tiêu hết số tiền ư?”

Goura đảo mắt một vòng và nhìn chăm chăm vào Morus. Anh ta tiêu số tiền lớn như vậy bao giờ mới hết, chỉ bằng để cô dùng vào những bộ quần áo hàng hiệu. Xem kìa, cái áo da anh ta mặc đã hai tuần, đôi giày đi đã hơn ba tháng, nếu xã hội toàn những người như vậy thời trang sẽ không bao giờ phát triển.

“Xem ra anh cũng biết đầu tư đấy.”

Đi với phụ nữ đẹp, người đàn ông được lên một đẳng cấp. Như vậy có lợi cho cả hai.

*

Những xấp tiền chồng lên nhau, mặt bàn chật kín không còn chỗ để đựng chén nước uống. Hạc Trắng xếp gọn nội tệ thành những túi đen chia phần cho từng người. Cô là một thành viên của tổ chức. Hôm trước “bột phấn” đã bán được giá tương đối chất cho đám nhóc đua đòi, hôm nay là ngày nhận thưởng.

Tiếng đế giày cao gót lộc cộc của mụ Goura, ả bám lấy Morus như hình với bóng, hai người đó đi vào khi đang dang dở câu chuyện. Cả hai đối tượng đều mắc bệnh nói nhiều nên Hạc Trắng khẽ chep miệng.

Hải Linh thở rất nhẹ khi trông thấy gã hôm nọ trên tàu điện, hắn không mấy may nhìn cô lấy một lần, cô uống một tí nước cho bớt căng thẳng. Buổi sáng ngày hôm nay cô đã được gặp không ít thành viên của tổ chức, ả Goura cùng gã đi cùng, Hạc Trắng và Kền Kền, cùng Loăng Quảng.

Trong một phút lơ là Phong tóm được ánh mắt cô nàng “đàn em”.

“Xin chào.” - Anh chìa bàn tay của mình ra. - “Tôi là Morus.”

Linh chạm nhẹ vào tay anh ta cho có thủ tục.

“Tôi là Oysters. Mong được chỉ bảo.”

Mọi thành viên trong tổ chức đều gọi nhau bằng mật danh. Phong có chút ấn tượng với tên cô nàng, đó là tên của loài Hàu.

“Anh định tán tỉnh người của Kền Kền ư?”

Goura thấy anh chàng Morus nhìn con nhỏ Oysters mãi không thôi, nàng chẳng ưa nó chút nào và muốn người bạn của mình cũng vậy.

Người của Frank, Phong đang suy nghĩ. Được là người của Frank chứng tỏ bản lĩnh cô nàng không hề nhỏ. Như anh dù được Frank coi ngang hàng nhưng chưa bao giờ hấn tin tưởng tuyệt đối. Không ngờ sau Vũ còn có người mò được vào lòng dạ của Frank.

Goura đứng khoanh tay dựa vào tường, hai mắt nhắm hờ. Hạc Trắng đẩy xấp tiền về phía Morus cùng nụ cười đầy ẩn ý. Phong cho tay trong túi áo, anh nhớ vị bạc hà. Phong kẹo bị rơi khỏi túi, anh cúi xuống nhặt và đứng dậy cầm theo túi tiền đi luôn. Một hành động lạ lùng vì anh thường là người ở lại cuối cùng trong mọi cuộc tụ tập.

Giữ lời hứa với Goura, anh để chiếc túi vào xe của cô ả và lái chiếc xe bụi bấn của mình tới vùng ngoại ô. Nơi có biển.

Những lớp sóng tan giòn khi cập bờ, biển hôm nay dữ dội. Gió cào bới rặng phi lao, Phong vẫn bước đi chậm chậm. Biển ngày hôm nay vẫn như bao năm trước, chưa từng êm ả. Con bé Trâm hay không nhẽ, nó có biết rằng anh nhớ nó đến mức nào không. Kể từ ngày hai anh em nó chuyển tới, anh đã coi đó là gia đình của mình.

Phong ngồi lên một mỏm đá. Mùi mặn chát của biển chạy vào sống mũi. Cũng như Vũ, nếu chưa tìm thấy nó anh sẽ không bao giờ ngừng tìm kiếm.

Phong trở về nhà khi trời đã xẩm tối. Có một vài rắc rối giữa những vị hàng xóm xung quanh. Thằng nhóc con của bà mẹ độc thân bên cạnh vừa trông thấy anh, nó sợ hãi chạy về nhà. Nó bảo với mẹ rằng cái chú phòng bên là sát thủ, nhìn mặt chú ta đáng sợ như mấy ông ở phim hình sự. Phong mở cửa phòng, việc đầu tiên anh làm là soi gương. Quả thật, so với ngày xưa giờ anh khác nhiều rồi. Anh đã không còn là một cậu nhóc luôn luôn lo lắng cho mọi người xung quanh, thích thể hiện trước đám con gái, kiên nhẫn đợi con mèo hoang ăn hết bát cơm của mình. Bây giờ, để hiểu được anh, là không thể. Không chỉ thằng nhóc đó sợ anh, mà đám người xung quanh đều e dè khi tiếp xúc với anh.

*

Phong hoàn tất dòng tin mật gửi về cho tổ chức. Anh khoác áo ra siêu thị mua ít đồ.

“Xin lỗi nhưng Doublemint hương bạc hà đã hết, anh có thể chuyển sang vị lộc đề.” - Cô nhân viên đã quá quen thuộc với chàng trai cao cao, khuôn mặt góc cạnh thường vẫn đến siêu thị, anh có lẽ còn độc thân vì lần nào cũng thấy đi một mình.

“Tôi không thích vị lộc đề!” - Phong nhìn qua một lượt quầy kẹo cao su.

“Anh có thể dùng vị bạc hà của Lotte hoặc Triden.”

Anh chỉ lắc đầu rồi tìm mua thứ khác, quay sang quầy thực phẩm, anh vốn là người chú trọng tới dinh dưỡng của bản thân, đặc biệt khi sống một mình và hoạt động riêng lẻ. Sau khi tự biên tự diễn bữa tối Phong trở về căn cứ của tổ chức. Hôm nay là ca trực của Goura nhưng tối thứ bảy, thường thì nàng ta đang mây mưa ở một hộp đêm nào đó. Phong bóc nốt thanh kẹo cuối cùng bỏ vào miệng nhai. Vừa hay Thần lẩn không chân có một nhiệm vụ mới. Hắn là người giúp việc thứ hai của Ông Lớn, sau Nhện Góa Phụ, dưới hắn là Frank (Kền Kền), Goura và Phong (Morus). Nhiệm vụ này được giao cho duy mình anh, không có bất kỳ tiết lộ nào cho hai người kia. Xem ra càng ngày anh càng chạm tới giới hạn của chúng.

Phong nhả bã kẹo đi nhận lệnh.

Thần lẩn không chân ẩn mình nơi bóng tối, chiếc nhẫn kim cương phản chiếu ánh sáng lóa mắt người đối diện, chất giọng ồm ồm mang đầy quyền lực. Một con chuột cống chạy vụt qua, hắn dùng ngay nắp chai bia phi trúng đầu con chuột, nó giãy đành đạch và chết. Hắn muốn cho đàn em của mình thấy rằng, sẽ là cái chết nếu sống như con chuột cống kia.

Phong vẫn ngẩng cao đầu tỏ vẻ mình là một người khôn ngoan, như thể “Thưa đại ca, em sẽ sống chết theo các anh!”

Hắn cho anh lui. Qua dãy hành lang, Phong gặp một cô gái đang loay hoay với mái tóc và bức tường. Anh tiến lại gần, thì ra mái tóc dài ngang lưng óng ả kia bị dính bã kẹo, lại chính là cái bã vừa rồi anh nhả ra. Phong lấy con dao nhỏ trong người tách lớp cao su giúp. Cô gái ngược mắt lên nhìn, ánh mắt dưới hàng lông mi nói thay lời cảm ơn.

À, thì ra là Oysters, con Hàu. Tối hôm nay anh mới để ý đường nét trên khuôn mặt cô gái. Cô có một cái trán ương bướng và một đôi môi hình trái tim khá duyên dáng.

“Của tôi.” - Anh nói và nhìn vào bã kẹo.

Ngay lập tức Linh rụt mắt xuống. Trước đó cô còn định gỡ từng sợi tóc ra nhưng nghe những gì gã thanh niên nói thì cô lướt nhìn anh một lượt, rồi đứng lên vào nhà vệ sinh. Một cách phũ phàng, Linh tìm lấy con dao lam cắt xoẹt đi phần tóc không thương tiếc, dù mái tóc này cô đã mất không ít thời gian để chăm sóc.

*

Phong trở về căn phòng sau khi đã lập được công lớn cho Thần lằn không chân. Anh bật đèn chiếu sáng rồi mở cửa sổ để không khí ulla vào. Bát đĩa từ hôm qua vẫn còn nguyên, quần áo trong giỏ chưa có thì giờ bỏ vào máy giặt. Anh thở dài cúi xuống mới nhớ đến cánh tay đang rỉ máu. Vừa rồi trong khi chụp lại món đồ cổ quý giá chẳng may cánh tay quệt vào thanh thép. Vết thương không lớn nhưng khá sâu, mới chỉ cầm máu tạm thời. Lấy từ trong tủ thuốc sát trùng kèm theo bông băng, anh dùng tay trái và răng để băng bó cho bên phải. Xong đâu đó anh nấu ăn rồi thưởng thức một mình.

*

Phong đỗ xe gần cổng trường đại học Tổng hợp, đã khá lâu mà Goura chưa ra, cô nàng còn đang lựa xem nên chọn quyển truyện nào. Anh thở dài ngồi đợi, phóng tầm mắt ra bên ngoài.

Năm giờ chiều, những dải nắng đã nhạt màu, từng nhóm sinh viên tan học tản ra các phía của con đường. Trong đám người đi về hướng xe anh đỗ một cô gái đi lẻ. Cô ta đeo cặp lệch, ra từ cổng trường, dường như cô gái cũng nhìn ra người ngồi trong xe nhưng vờ không để ý. Anh tinh mắt nhận thấy mái tóc của cô bị cắt đi phần đỉnh bả kẹo hôm nọ. Anh chợt cười.

Cô nàng quá “non” khi mới chỉ gặp nhau ba lần đã để anh đoán được thân phận. Việc cô ta cắt xoẹt đi phần tóc càng khẳng định điều đó, nó nói lên rằng cô không ưa người của tổ chức. Như vậy không xấu, chỉ có điều nếu cô ta cứ tỏ thái độ thẳng thắn thì rất dễ bị lộ. Phong quan sát cho đến khi không còn nhìn thấy bóng cô gái qua lớp kính chiếu hậu.

Cuối cùng Goura cũng ra với một bộ truyện trong tay. Anh từ từ lái xe đi.

Đèn đường giăng khắp các con phố, Hải Linh đi qua cổng khách sạn Quốc tế, đôi giày bị tuột dây nên cô ngồi xuống thắt lại, đồng thời không quên lấp thiết bị nghe lén vào gần chỗ của mấy người bảo vệ theo lệnh Frank, sau đó cô tiến lại gần một bên xe bus, nhìn đảo quanh.

Cô rút nhanh một miếng giấy nhỏ nhét sâu dưới đáy ghế đợi xe bus. Là mật thư từ “nhà”. Việc rò rỉ hòm thư điện tử là điều có thể xảy ra, trong khi nhận thư tay với những bộ kí tự vẫn rất an toàn. Vì vậy “nhà” và cô trao đổi bằng hình thức này.

Chiếc xe mui trần chạy vòng qua con phố, Goura muốn hóng gió bằng chiếc xe cô mới được một tên bạn trai tặng nhưng lại để Morus cầm lái. Hai hàng nước mắt của Goura rơi lã chã. Thật khó hiểu, bằng cách nào mấy nét vẽ diêm dúa trong cuốn truyện dành cho tuổi vị thành niên lấy được nước mắt của người đẹp Goura nhưng ít ra Phong có người dùng bữa tối cùng. Anh cũng nhận ra cô gái ở trạm dừng xe bus bên vệ đường.

Trông thấy chiếc xe màu vàng chóc lẹ từ xa, Linh đứng tim, cô đã quá chủ quan khi đọc mật thư ngay tại nơi đông người nên vội vàng cho lên miệng nhai và nuốt chửng. Một mảnh giấy khác cô thuận tay gấp thành hình con hạc trong lúc đợi xe.

Chiếc xe con đánh lái sang con phố khác.

”Nhiều người cũng có thói quen nhai kẹo cao su như anh nhỉ, Morus. - Goura lật tiếp trang truyện, cô đã sang tập truyện khác.

Phong im lặng, Goura quả tình tường, cô nàng luôn tỏ ra rất chú ý vào cuốn sách nhưng vẫn để tâm đến chuyện bên ngoài. Ngay tới việc Oysters nhai kẹo cũng biết. Phong hy vọng cô gái đó đúng là nhai kẹo thật.

“Vụ tới này ả sẽ theo!” - Goura vẫn cứ tỏ ra vô cùng tập trung vào quyển sách trước mặt.

“Vậy à, tôi tưởng Thần lằn không chân chỉ cô đi?”

Cả hai đang nói về phi vụ mới sắp diễn ra.

“Không, hẳn muốn típ phụ nữ hiền lành, ngu ngốc thực hiện nhiệm vụ, tôi thà đóng làm cáo già còn hơn giả cừ non.”

“Vậy là cô đã nhờ Frank?” - Phong nhún vai cười khẩy, thì ra cô nàng vẫn còn tức chuyện mấy con chim bồ câu nên không muốn nhận nhiệm vụ mới.

“Phải! Anh không tham gia à?” - Goura thấy Morus không hứng thú mấy, chắc anh ta đã kiếm đủ tiền.

“Tiền thì ai chả thích!” - Phong rẽ sang tuyến đường một chiều rồi dừng lại trước một quán ăn. Thực ra anh muốn xem “đồng nghiệp” của mình là người như thế nào kia.

16. Chương V.d

D.

Khách sạn Quốc tế, 17h.

Từ tầng số bảy nhìn ra toàn cảnh thành phố, một bản nhạc nhẹ nhàng vang lên trong phòng rượu, chiếc cốc uống dở bên cạnh chai rượu vang, người đàn ông mới đi khỏi. Phong ngồi cách một khoảng chừng mười mét, anh theo dõi người pha chế đang biểu diễn tài lẻ. Thật tiếc vì Thần lẩn không chân lại không xuất hiện, hẳn luôn đứng đằng sau, không bao giờ lộ diện y như Ông lớn. Phong nhấp thử cocktail hỗn hợp, nó có vị lạnh lạnh.

Giao dịch kết thúc. Cách đây ít phút Frank đã thương lượng với bạn hàng trong phòng, họ đang đi ra. Đối tác là trợ lý cho một quan chức cấp cao của Nga. Phong đi cùng cốt chỉ xử lý tình huống xấu nhất có thể. Frank ngồi lại vào bàn rượu của mình, những viên đá lạnh trong cốc đã tan, vài cô gái mắt xanh lưng trần tiến lại gần, ở hẳn toát lên uy quyền và sức mạnh. Hẳn gọi thay ly khác. Hàng đã về, đó là bản danh sách những đơn đặt thuốc của các đại gia ở Nga, chúng được lưu trữ trong bộ nhớ hình viên thuốc con nhộng, tiền mặt đã được chuyển sẵn vào cốc xe của đối tác. Kế hoạch nhanh chóng hoàn thành, chuẩn bị rút.

“Tôi là cảnh sát, có lệnh khám xét tầng bảy vì có bằng chứng buộc tội một trong số những vị khách ở đây sử dụng hàng cấm. Đề nghị Quý Khách sạn hợp tác.” - Một thanh niên giơ thẻ làm việc của mình ra. Anh là Hoàng - cặp bài trùng của Phong, đáng lẽ nếu còn Vũ, ba người họ sẽ sát cánh bên nhau, hai người lặn vào bóng tối, một người đứng chỗ sáng. Suốt quãng thời gian Vũ gia nhập tổ chức, Phong đã bắt đầu làm việc quen với Hoàng, nên tổng thể mà nói, Phong có điều kiện hơn cả.

Hoàng cùng một số nhân viên đã tiến tới khu vực bị nghi ngờ, anh cho phong tỏa toàn tầng bảy của tòa nhà. Đề nghị tất cả khách thuê phòng phải ra sảnh lớn để tiện cho vụ điều tra. Vì đây là tầng phục vụ chủ yếu khách nội địa nên cảnh sát Hoa Kỳ không cần phải e dè.

Frank nắm nghiền tay. Có mặt giám. Vụ này rất kín tiếng tại sao tụi USMS lại biết được. Bọn cớm chắc chắn đã gài một đám thanh niên mang heroin vào để lấy cớ điều tra và khám xét. Hẳn mà biết kẻ nào đã truyền tin mật thì chắc chắn không toàn mạng. Nhưng không sao, kế hoạch của Quỷ Xám lúc nào cũng có đường thoái lui an toàn.

“Huých!”

“Mù à?”

Frank xả giận lên cô gái vừa mới va vào mình, đường thì rộng thênh thang. Hai cô gái chân dài bên cạnh cũng làm ra vẻ khó chịu.

Linh chỉ cúi đầu xin lỗi rồi cúi xuống nhặt túi sách. Cô tìm một chỗ đứng để cảnh sát thực hiện lệnh rà soát. Hàng đã về tay cô sau cú huých.

“Xin lỗi cho tôi kiểm tra anh!” - Hoàng chặn Frank lại.

“Chúng mày là ai? Lấy quyền gì để khám người tao?” - Frank tỏ rõ sự hống hách.

“Chúng tôi là người của chính phủ Hoa Kỳ, đây là thẻ nhân viên. Đề nghị anh hợp tác!” - Cô gái đi cùng Hoàng lên tiếng, cô ghét vẻ mặt kèn kiệu của tên đồ to này.

“À, thế hả? Cứ việc!” - Frank nhìn Hoàng cười hiểm, ánh mắt như thách thức. Hẳn hoàn toàn có thể không cho cảnh sát khám người theo luật, nhưng hẳn có gì trong người đồ đầu mà phải lo.

Toàn bộ nhân viên đeo bao tay và thực hiện lệnh khám cẩn thận, những viên thuốc hay túi bọc khả nghi đều phải qua xét nghiệm nhanh, hầu hết mọi người đều có thái độ hợp tác. Frank thậm chí còn giúp cảnh sát lục túi mình, hần rõ ràng đang chế nhạo trò con nít của đám cấm.

Nếu chiếc usb rơi vào tay cảnh sát, họ sẽ mau chóng sao một bản khác. Vì vậy việc của Hải Linh là phải giấu chúng đi. Có thể giấu ở đâu được nhỉ?

“Không bỏ sót một ai!” - Hoàng ra lệnh. Anh giấu giếm cái nhìn của một người-trong-cuộc dành cho Linh.

Nếu cô lính mới không lo được vụ này Phong mới tham gia, nên anh muốn xem cô nàng xoay xử kiểu gì. Lúc này Linh đang được một nhân viên nữ khám người. Nam cảnh sát khác tiến hành với Frank và Phong.

“Đội trưởng, chúng tôi phát hiện thấy có chất ma túy ở phòng 705.”

Hoàng nhận được nguồn tin từ cảnh sát khác. Frank đoán không sai, hần cười lớn. Trước khi rời khỏi, Hoàng nhếch môi cười. Interpol đã ghi điểm cho người của “nhà”.

*

Chiếc xe đỗ nơi kín đáo sau khi kiểm tra kỹ lưỡng có cái đuôi nào không. Hải Linh mở xe và vào ngồi vào ghế sau. Morus cầm lái, Frank ngồi hàng ghế dưới. Cô khéo léo vuốt từ mái tóc đen dài viên thuốc con nhộng mà tổ chức tốn không ít quan hệ để mua chuyển qua Frank, xong cô vặn chốt xe ra ngoài và đi thẳng. Không quan tâm đến thứ đó là gì, cũng chẳng thích nói nhiều, đó là phong cách mà Frank rất ưng ý ở cô gái.

Phong khởi động xe phóng thẳng, nếu anh không nhầm sắp sửa có thử thách dành cho cô gái từ tổ chức.

*

Không sai, Frank cân nhắc bản sơ yếu công trạng cấp dưới. Khá khen cho nhiệm vụ vừa rồi, hần muốn chắc chắn Oysters không phải đặc vụ nằm vùng nên đã đưa ra yêu cầu.

“Vụ mua hàng Python chính là kẻ không biết giữ mồm giữ miệng.”

Linh đoán dần ra ý của người nói. Cô lắng nghe hần dần từng câu chữ:

“FBI. Y là người của tụi nó.” - Frank xoay ghế nhìn ra ngoài, không giống với lúc ở khách sạn, Frank của ngày thường là kẻ sống nội tâm, kiệm lời, không thích sự ồn ào.

Thật vô lí, hôm đó USMS ra mặt, tại sao Frank lại biết người của FBI chỉ điểm. Linh hít hơi dài, cô suy nghĩ kỹ trước khi lên tiếng.

“Xin thứ lỗi nhưng tôi không có hứng với việc trở thành tay sai của tử thần!” - Cô vặn áo sơ mi màu hồng nhạt, tóc buộc bồng, và không dất súng bên người, bản thân cũng nhận thấy sự liêu lĩnh trong câu nói.

Frank không ngờ lại có con nhỏ dám ý kiến với mình. Hần còn chưa nói về nhiệm vụ, bàn tay đang mân mê khẩu súng dừng lại đột ngột, hần xoay ghế trở lại, đưa mắt lên nhìn. Con nhỏ này khá cứng đầu.

“Hạn cho cô trong ba ngày!” - Hần không nói gì thêm, có nhiều thành viên trước khi vào tổ chức, như Goura chẳng hạn, cũng từng do dự khi nã súng vào kẻ khác, nhưng không giết người người hại ta mà thôi. Hần cho lui rồi quay số gọi đến Goura.

“Tôi có nhiệm vụ này cho cô.”

*

Linh trở lại căn hộ chung cư, tiện tay ném túi đồ sang bên. Về mặt hiện rõ sự mệt mỏi. Cô vặn nước chảy và ngồi suy nghĩ trong tiếng xối xả. Pathon là người đã tạo điều kiện giúp cô vào Quý Xám, một người đỡ đầu, chỉ bảo trong những tháng ngày chân ướt chân ráo thâm nhập tổ chức. Hơn nữa vợ anh ta sắp sinh, đứa trẻ sẽ mất bố, cô hiểu cảm giác của đứa con mồ côi. Rõ ràng là không thể, mất mát quá lớn, cô không chấp nhận.

Đêm hôm ấy Linh đã thức trắng soạn thư giải trình về “nhà”. Ngay sáng sớm cô khóa cửa cẩn thận, lên xe buýt chạy lòng vòng khắp nơi rồi dừng lại trước công viên phía nam.

Ánh nắng chói chang giữa trời đông khiến đôi môi cô nứt nẻ. Một vài cơn gió lạnh rít qua. Linh tìm đến chiếc ghế quen thuộc, ngay khi đặt người cô mau chóng gài thư vào sát giao điểm giữa hai mắc nối gỗ. Sau đó lại vờ thắt dây giày.

Có tiếng bước chân của nam giới. Kẻ đó giẫm lên bãi cỏ non, bước dồn dập, Linh nghe thấy âm thanh của đám cỏ. Hắn di chuyển ngày một gần hơn. Linh lo sợ không dám quay lại, gắng thở đều.

Người đó giật mạnh tờ giấy ghেম sau ghế. Linh toát mồ hôi, cô đã kiểm tra kĩ mới để lại mật thư vậy tại sao vẫn bị lộ. Linh không kiểm lại được, cô quay lại dự định thanh minh.

Kẻ đó là một thành viên cao cấp, ngang với Frank. Hắn vận áo cổ tim sáng màu, đôi mắt nhìn cô chằm chằm, nhưng ánh mắt không hề đáng sợ.

Là Morus.

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến chiếc lá trên cành cây rơi xuống mái tóc Linh, cô còn chưa hết bàng hoàng thì anh bất ngờ gối đầu lên đùi cô, nằm nửa thân xuống ghế, chân duỗi thẳng.

“Im lặng!” - Anh ra lệnh, mở bức thư của cô ra.

Hải Linh thở ra một hơi dài. Anh chàng hướng mặt chữ lên trên, chỉ nhìn vào mặt trắng. Cô cúi đầu cắn môi, thì ra là người bên mình. Tuy nhiên việc anh ta tôn trọng quyền riêng tư không đọc kí tự chứng tỏ chỉ cùng ngành.

Bất giác Phong đưa tay kéo sát đầu cô xuống thấp hơn, mặt hai người chỉ cách nhau vài cm. Mái tóc dài phủ xuống hoàn hảo. Họ nhìn nhau với khoảng cách rất gần, ngược sáng, hơi thở cả hai trở nên gấp gáp. Cô cảm nhận rõ vị bạc hà từ anh.

Chỉ hai phút Phong buông tay ngồi dậy. Vẫn trên chiếc ghế ấy, người ngồi đầu người ngồi cuối. Con xe màu trắng phía xa đã biến mất. Linh gật đầu nhưng không nói cảm ơn.

Phong quay sang nhìn cô một lúc rồi nhìn thẳng. Cô gái này còn quá non nớt, mạo hiểm và thiếu hiểu biết về bọn tội phạm chuyên nghiệp Quỷ Xám. Sự việc vừa rồi là anh cứu cô khỏi sự quan sát của Goura. Giả vờ như hai người hẹn hò riêng để đánh lạc hướng tổ chức. Bức thư coi như Linh viết cho anh. Phong đưa trả lại bức thư. Hy vọng sau lần này cô gái sẽ chú ý hơn tới việc giữ gìn thân phận.

Việc I0009 phá vỡ lời thề với Interpol, để lộ thân thế được chính anh bào chữa rằng: Một tay cảnh sát lâu năm trong nghề như Taylor đã nhìn ra tổ chức của Vũ mà bao bọc che chở, thì anh, sống tới hơn một phần ba tuổi đời, anh cũng nhìn thấy ở cô gái này những kỳ vọng.

Hải Linh nhận lấy bức thư. Anh ta là người của cục an ninh thì có thể tin tưởng, thậm chí vỏ bọc Morus quá hoàn hảo mà lại đánh cược chỉ để che chở cho cô khỏi sự kiểm soát của Goura. Giờ đây, cô và anh ta cùng đứng trên một dòng nước, nếu cô xảy chân ngã thì anh sẽ không thể nào đứng vững. Cô phải che giấu thân phận không phải chỉ vì mình, mà còn bởi anh ta nữa. Hải Linh đấu tranh suy nghĩ rất lâu, định mở lời nhờ vả nhưng lại lấy tay che miệng. Phong biết cô muốn nói gì nên đứng dậy.

Linh đắn đo lo sợ anh đi mất sẽ không còn cơ hội, cô hoàn toàn mất phương hướng, rất cần giúp đỡ.

Nhưng Phong lại bước đi, cuối cùng Linh đã không nói gì. Anh hiểu cô muốn nhắc tới điệp viên Pathon của cục FBI đang trong tầm ngắm của Frank. Anh vào xe, định dùng Doublemint nhưng lại thôi. Quỷ Xám hoàn toàn có thể cử anh đến bảo vệ, khiến cô tin tưởng rồi khai thác thông tin. Thực tế cô đã không mở lời, vì lòng tin chưa đủ và hơn cả vì bản lĩnh của cô không hề nhỏ bé. Dù sao anh sẽ can thiệp vào vụ này.

17. Chương VI.a

Chương VI: Hoa nở giữa trời đêm

A.

Siêu thị giờ cao điểm, tất cả quầy thanh toán đã chật kín, từng tốp người xếp hàng chờ đợi. Khu vực rau quả sạch thu hút khá đông người tiêu dùng, Ann len lỏi xe đẩy hàng để thuận lợi cho việc chọn lựa. Dù sao bên ngoài trời cũng mưa to nên cứ thông thả.

“Sao anh không chọn kĩ mà cứ lấy bừa vậy?” - Ann lâu bầu rồi lại bỏ ra hết những thứ Hoàng vừa tiện tay cho vào giỏ hàng. Đội trưởng hôm nay cao hứng chở cô nhân viên đi mua sắm, chẳng biết có phải vì muốn nhờ cô chọn đồ giúp cho cha mẹ hay không nhưng nãy giờ anh ta không hề để tâm những gì cô nói.

“Này. Bọn đàn ông con trai các anh chỉ dùng mắt để nhìn linh tinh thôi ư?” - Cô kéo tay áo anh, chất giọng bực dọc.

“Suyt! Thấy người vận áo đỏ hướng 4 giờ không?” - Hoàng cúi đầu ghé sát vào tai cô nói.

“Thấy, ăn mặc quá mát mẻ!” - Ann nhìn cô gái đó chăm chăm, đó là một cô gái với làn da trắng bóc, đôi môi đỏ mọng, cô gái vận áo quây và zip ngắn, tay cầm quyển sách. Nãy giờ cánh nam giới nhìn ả mãi không thôi.

“Nhìn xa hơn đi, nhiệm vụ của cô là giữ chân người đàn ông đó!” - Hoàng nói rồi đi thẳng.

Ann cố nheo mắt nhìn xa hơn. Là một người đàn ông trông khá chừng chặc.

Linh đi vào nhà vệ sinh, cô dùng vòi rửa mặt. Hôm nay là ngày thứ ba kể từ ngày gặp Frank. Ngược mắt nhìn vào gương, Goura đứng đó tự khi nào. Cô nàng đã chán ẩn mình theo dõi, nở nụ cười không rõ ẩn ý rồi rời khỏi với một cuốn truyện để sau lưng, bìa của nó có hình khẩu súng. Đường như nếu Hải Linh không theo vụ này, viên đạn từ khẩu súng của Goura sẽ đưa tiễn cô về miền cực lạc.

“Kế hoạch mới à?” - Hoàng không nói mà chỉ dùng ám hiệu khi đang thử mùi nước hoa nam giới.

“...”

Tuy nhiên anh ta không nhận lại được hồi âm từ Phong.

Phong vẫn hai tay để trong túi áo da, anh đặt chân vào bậc thang cuốn lên tầng trên. Về như vụ này anh muốn tham gia một mình.

Mưa vẫn rơi dày đặc ngoài trung tâm mua sắm, nếu nói là thuận lợi thì không hẳn đúng, ít nhất là với Hải Linh. Tiếng mưa làm lên giai điệu, và nếu như một phát súng nổ đoàn cũng không làm ảnh hưởng mấy. Cô ra khỏi siêu thị, trên chiếc xe ô tô của mình, bật nhạc khá to, cô đã vào vị trí hành động. Mật vụ Python sắp sửa ra ngoài, mọi sự việc quá trôi chảy để cô đưa tiễn anh ta sang thế giới bên kia.

Người đàn ông xách một ít đồ đã bước ra, là Python. Anh chuẩn bị một số thực phẩm cho tuần tới, dường như vẫn chưa linh cảm thấy giây phút cuối cùng của cuộc đời.

“Xin lỗi, hình như tôi gặp anh ở đâu rồi thì phải?”

Goura lắc đầu, lại là USMS, luôn luôn là USMS. Họ luôn xuất hiện vào những lúc người của Quỹ Xám tiến hành nhiệm vụ. Con nhỏ đang tìm cách bảo vệ Python chính là nhân viên của gã USMS Hoàng Miller. Goura tiếp tục theo dõi động tĩnh từ chiếc xe Nissan nổi đồng cối đá của Oysters (Hải Linh).

Python biết không nên nói chuyện với cô nàng bên USMS vì đã phát hiện ra Goura từ xa và đánh hơi được nhiệm vụ thủ tiêu mình của “đàn em”, anh tìm mọi cách kết thúc câu chuyện với Ann rồi bật ô và xuống vỉa hè. Tuy nhiên Ann vẫn cố nài nỉ đi theo, cô cùng anh che chung một chiếc ô màu đen.

Thật tiếc là họ che ô. Morus đứng nhìn từ trên xuống, mặc một bộ đồ đen xì với chiếc mũ lưỡi trai che kín mặt. Không có mái che nên người anh ướt sũng, duy chỉ có con mắt được gìn giữ cẩn thận. Tay anh đã sẵn sàng. Khẩu súng chìa thẳng xuống cái ô đen. Không thể bắn vì mục tiêu cầm ô và đi hai người. Giọt nước mưa khiến hai tay anh lạnh buốt, đường gân nổi lên.

Trước khi trở thành một “chó săn” cho Interpol, FBI hay bất kỳ tổ chức nào khác, người tham gia đã phải xác định sẵn sàng bị chính đồng nghiệp trừ khử bất cứ lúc nào. Bài ca muôn thuở này đến giờ chẳng lẽ Python lại phải nhắc lại với đàn em Hải Linh sao. Anh chấp nhận hy sinh để cô tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ, vì thế anh bước nhanh hơn cô gái cảnh sát Hoa Kỳ USMS để tạo khoảng trống cho Hải Linh bắn mình.

“Đoàng!”

Chiếc ô bị gãy, đổ rụp. Python giật mình. Hướng đạn nằm ngang nhưng trượt. Chính Hải Linh là người bắn. Cô thở nhẹ nhõm. Chỉ cần nói rằng vì trời mưa rất khó bắn trúng, rồi chuyện gì muốn đến thì đến.

Trong tình thế này Python phải thuận theo kế hoạch rất tệ của Hải Linh, anh buộc lòng phải chạy trốn, vì chẳng có thằng ngốc nào thấy người ta bắn mình mà đứng im được. Tiếng súng hòa vào tiếng mưa nhưng một số cái tai nhạy bén như Hoàng đã nghe thấy, anh chạy nhào ra bảo vệ.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!” – Ba phát súng liên tiếp, lần này hướng đạn từ trên tầng năm của tòa nhà. Phong xả súng liên tục rồi rút ngay lập tức. Goura chỉ thấy một bóng đen phía trên, đáng người đó chắc chắn là của Morus. Anh ta thích can thiệp vào chuyện của con bé Oysters ư?

Python bị trúng đạn, một phát ở vai, một phát ở bắp chân và đáy lưng. Máu tuôn ra ào ào, dù không vào những vị trí hiểm nhưng nếu không cầm máu kịp thời anh sẽ chết.

Hải Linh vẫn còn cầm khẩu súng trên tay. Vị trí bắn của cô vẫn thuận lợi. Nếu bây giờ cô không kết thúc cuộc sống của anh ta thì thân phận cô sẽ bị nghi ngờ. Điều quan trọng nhất là Morus sẽ liên lụy. Anh ta tham gia vào vụ này là vì cô, vì muốn tạo động lực buộc cô phải bắn. Bắn hay không? Nếu không Frank sớm muộn sẽ lần ra mối quan hệ giữa những “chó săn” của pháp luật.

‘Mình tuyệt đối phải dứt khoát’ - Hải Linh nhắm một bên mắt, lấy điểm ngắm bắn.

“Đoàng!” - vì thế cô bắn thêm một viên nữa vào ngực trái nạn nhân, viên đạn xoẹt qua Ann khiến cô gái bị bỏng một đường trên khuỷu tay. Ngay sau đó Hải Linh phóng chiếc xe của mình đi.

Ann cùng một số người xung quanh đưa nạn nhân đến bệnh viện. Chừng nửa tiếng sau thì trời tạnh mưa. Hoàng chạy đuổi theo nhưng thay vì mượn một chiếc xe dọc đường, anh đã để cho chiếc xe đó thoát một cách khéo léo.

*

Mọi chuyện thật suôn sẻ, Python có một cái chết giả khi đã bọc vải chống đạn quanh lồng ngực. Oysters (Hải Linh) được Goura xác nhận đã giết chết kẻ phản bội tổ chức. Về phần Morus, anh được tiếng “chu đáo”. Goura nghĩ rằng Morus vốn không ưa Frank nên đã “chăm sóc” cho người của hắn mà cụ thể là con nhỏ Oysters. Với khuôn mặt đào hoa của Morus, Goura không tin anh ta không có hứng thú với phụ nữ. Có thể là tán tỉnh rồi bỏ rơi nó chẳng hạn.

Vì thế Frank càng ghét gã Morus hơn vì luôn thích nhúng mũi vào việc của người khác. Tuy nhiên qua vụ này Hải Linh biết ơn Phong rất nhiều.

Trái lại, Interpol tức tối vô cùng, đặc biệt là ông Taylor. Trước đây Vũ và Vanessa cùng trong tổ chức, không bàn về cái chết đặc biệt của Vanessa, hai người đó chưa từng để lộ bất kỳ một sợi dây liên kết nào vậy mà họ vẫn luôn hỗ trợ được cho nhau. Trong khi đó, một tài năng được kỳ vọng nhất, một trinh sát mất bao nhiêu công Interpol đào tạo lại chỉ vì một đứa con gái bên FBI mà sẵn sàng gỡ bỏ lớp mặt nạ kỳ công gây dựng.

Cái bản tính xía vào chuyện người khác của Phong vẫn không đổi, dù đã huấn luyện bao nhiêu lần chẳng nữa. Là tình yêu nam nữ chẳng? Thật nực cười.

Còn nhớ Vanessa từng nói với Phong rằng:

“Cậu nhóc đáng yêu, cậu phải bị chìm xuống tận đáy mới đánh thức được thứ chúng tôi cần ở cậu.”

Sếp của ông Taylor khê neho mắt, ông Taylor gật đầu nhận lệnh. Thời điểm đó sắp tới gần rồi.

18. Chương Vi.b

Chương VI: Hoa nở giữa trời đêm

B.

Phong ôm chặt eo Hải Linh giữ cô khỏi bị trượt chân. Cô nàng bản lĩnh này không gì không dám làm. Cô ta định nhảy qua khoảng trống của hai vách nhà một tầng để tập dượt cho kế hoạch sắp tới từ tổ chức. Cái trò này tập trên sân của hai ngôi nhà cao 4m khác hoàn toàn với nhảy trên tòa nhà hai mươi tầng. Phong nở nụ cười rất hiền.

“Một vận động viên thể thao cũng không thể nhảy xa như vậy được.”

Ở cô gái cho anh cái nhìn về sự nỗ lực, giống như khi xưa Taylor đào tạo anh, ông tạo càng nhiều áp lực, bản năng của anh sẽ càng trở dậy và dần dần anh có thể kiểm soát nó trong lòng bàn tay.

Linh chỉ nở một nụ cười nhẹ. Cô đứng dựa lưng vào tường. Rất lâu sau đó, cô lên tiếng như một lời cảm ơn:

“Nếu hôm đó tôi không bắn phát súng cuối cùng thì...”

Hải Linh hồi tưởng lại sự việc hôm trước. Rõ ràng nếu không có ba phát súng của Morus trước thì cô không bao giờ dám ra tay. Tất cả là nhờ Morus và vì Morus. Việc làm này của anh quá liều lĩnh, ở địa vị một tay sai cấp cao của Quỷ Xám, một sơ suất nhỏ có thể lọt trần thân phận bất cứ lúc nào.

“Vì tôi tin em sẽ nổ súng!” – Phong nhìn thẳng vào mắt cô gái.

Một giọt nước mắt rơi trên khóe mi cô. Đó là cảm giác tội lỗi của một kẻ sát nhân, cô đã giết người, Python – không phải một kẻ tội phạm mà là một con người lương thiện. Người cô run lên vì mới cảm xúc hỗn độn.

Phong không nói gì, anh chỉ đặt nhẹ tay lên vai cô, úp cô vào người, để cô khóc. Đặc vụ Python không chết, nó nằm trong kế hoạch của FBI nhằm gài cô vào sâu hơn tổ chức. Nhưng cô không nên biết rằng anh ta còn sống, đó cũng là một bài học tâm lý dành cho cô.

Lúc này trông thấy Oysters, anh thấy hình ảnh non nớt của mình ngày nào. Đó là hình ảnh rất đẹp, trong sáng và rất đáng tự hào mà anh nghĩ rằng mình không thể tìm lại được nữa.

Hải Linh chỉ lặng yên trong vòng tay anh, cô đã ghìm nước mắt và cảm thấy được an ủi phần nào.

“Bụng anh kêu đói rồi!” – Cô đẩy người ra khỏi sự ngại ngùng vừa bén lên trong tích tắc.

Phong chỉ nhếch môi cười, rõ ràng cô biết nguyên tắc của một “chó săn” chuyên nghiệp là không bao giờ để cho bản thân mình đói. Thôi thì phá tan bối rối, anh cũng đành thuận theo giả thiết của cô.

Họ ăn tối trong một quán ăn nhỏ nằm tại con hẻm giữa thành phố rộng lớn.

*

Chiếc ghế kê xoay nhẹ, Thần lẩn không chân vẫn giấu mình sau chiếc ghế to lớn, hẩn ngồi hướng ra cửa sổ, đặt chân bên cạnh một chậu hoa. Chiếc giày bóng loáng lóa ánh sáng mặt trời. Đó là cách mà hẩn vẫn ngồi khi có một thành viên mới trong tổ chức được tiến cử tới. Morus và Goura đã đứng đợi lệnh sẵn. Goura nghi ngờ rằng một tên đệ tử của Frank sắp có vinh dự được góp mặt trong kế hoạch mới lần này. Thường thì cô nàng thích làm việc độc lập, không thì sẽ hợp tác cùng Morus hoặc phải đích thân Frank chứ không thích thu nạp đàn em. Nhưng nói gì chẳng nữa, muốn trở thành đàn em của tuýp người khó tính như Frank cực kỳ khó. Để được hẩn tin tưởng tuyệt đối tính đến bây giờ dường như mới chỉ có một người. Rất tiếc anh ta biến mất như một làn khói.

Tiếng bước chân ngày một to hơn, là đôi Hermer quen thuộc của Frank và tiếng giày cao gót. Âm thanh rõ tiền của con nhỏ Oysters chứ không ai khác.

Frank cúi đầu chào cấp trên, cô gái theo sau cũng gập người theo.

Thật không hiểu thằng cha Frank nghĩ gì, loại đàn bà yếu đuối, non nớt, tham gia tổ chức chưa lâu như con nhỏ đó thậm chí không đáng để xách dép cho mình, vậy mà hẩn để tham gia vụ này. Goura vốn thẳng thắn, cô nàng cầm ngay chiếc ghim cài áo phi thẳng về phía lính mới.

Mỗi lần Frank cho ra mắt cấp dưới trước Thần lằn không chân, Goura luôn làm việc này. Cô muốn thử sự nhạy bén cùng phản xạ của kẻ dưới. Người của Frank luôn né được cú ném của cô, thậm chí con báo NeO ngày đó còn giữ được chiếc ghim bằng hai ngón tay, rồi hấn tiến lại gần cô và cài trở lại trên cổ áo cho cô.

“Quý cô thân mến, ghim cài áo chỉ nên dùng để trang trí.” – Đó là lần đầu tiên cô gặp NeO.

Lần này chiếc ghim phi thẳng vào bả vai của Oysters, roet một đường máu trước khi nó rơi xuống đất. Hải Linh không né kịp, cô nhặt chiếc ghim dính máu lên, tự cài lên cổ áo mình.

“Cảm ơn! Nhưng ghim cài áo chỉ nên dùng để làm đồ trang sức.”

Câu trả lời ấy quá quen thuộc. Về mặt thoáng thẳng thốt xuất hiện giữa họ khiến Hải Linh có chút ngỡ ngàng.

“Ấn tượng đấy!” – Thần lằn không chân vỗ tay nhẹ ba cái, vẫn chưa đủ để hấn phải xoay ghế nhìn ngắm cô gái – “Vụ lần này chúng ta bán hàng cho tù nhân.”

“Vâng thưa Sếp!” – Cả bốn đồng loạt cúi rạp.

*

Phong trở về nhà khi đã khuya, tra chìa khóa vào ổ, bất thành linh một đôi bàn tay luồn qua eo bụng và ôm chặt lấy tấm lưng anh. Mùi rượu phả ra nồng lên, bàn tay mềm mại luồn vào trong lồng ngực của anh. Cô nàng Goura lại bày ra trò gì đây? Phong vặn nắm đấm cửa mở ra như không.

“NeO...”

Cô ta cất tiếng gọi tên người anh em thân thiết của Phong, vì thế anh có chút đề phòng.

“Người yêu cũ à?” – Phong hỏi một cách thần nhiên nhất có thể.

“Nhặt nhẽo!... Anh không hài hước chút được à?!” – Goura buông khỏi người Phong, cô chủ động bước vào trước cả chủ nhà rồi nằm ườn ra như một con mèo lười biếng.

Người cô ta đầy mùi rượu nhưng chưa hề say. Phong lấy trong tủ lạnh một cốc nước hoa quả đặt trước giường.

“Nhiều lúc nhìn anh không hiểu sao tôi nghĩ tới con người đó.”

“Ai?” – Phong vào nhà tắm thay đồ tự nhiên như đã coi Goura là người thân.

Goura bật dậy đứng dựa lưng giáp cánh cửa nhà tắm, đợi Phong bước ra là cô dựa hẳn vào người anh, dùng tay vuốt nhẹ lên những sợi tóc thẳng đứng.

“Anh ta cao chùng bằng anh, nước da rám nắng nhưng tôi biết làn da thực sự của anh ta trắng hơn cả tôi, làn môi đỏ như ăn gấc vậy, chắc chắn nếu không để mái tóc lòa xòa như thế thì anh ta hẳn phải là một tay sát gái. Haha!”

Tiếng cười của Goura rất mỏng, vừa cất lên đã dừng lại như tâm trạng của cô lúc này. Mơ hồ, một nét chấm phá dữ dội giữa cảnh sương mù.

Phong đặt hai tay lên bờ vai cô gái, định cho mượn bờ vai nhưng thôi, anh đẩy Goura ra một cách lạnh lùng.

“Đừng tỏ ra mình không quan tâm như vậy? Tôi thừa biết anh còn muốn khai thác về con người đó. Bởi bản tính của đàn ông là cạnh tranh.”

Đi đúng hướng rồi đây, Phong khẽ nhếch mép. Rốt cục kết thân với cô nàng bao lâu nay chỉ để chờ đợi thời khắc này. Anh lấy một ít rượu trên kệ bếp rót ra ly, lắc đều.

“Xem ra cô khó mà quên được gã đó nhỉ?!” – Giờ anh không giả ngơ nữa. Có vẻ như Goura đang muốn hợp tác. Theo như tin tình báo thì Interpol vẫn đinh ninh rằng thân phận NeO của Vũ đã lộ, nhưng dường như Goura và các thành viên trong tổ chức không hề căm ghét anh ấy. Thực sự sự bức bối của Vũ vẫn là dấu hỏi chấm của không chỉ Interpol mà còn cả Quỷ Xám.

Không lẽ... dấu chấm Vũ để lại trong tin nhắn dành cho Phong là sự chấm dứt.

Phong nhận thấy Goura vẫn mặc chiếc đầm có cổ từ sáng. Cổ áo bên trái thiếu mất ghim cài. Là vì hành động ăn may sáng nay của Oysters (Hải Linh) ư?

Phong vẫn nhớ ông Taylor kể rằng, để theo đuổi người vợ Susan của mình, ông đã tốn rất nhiều công sức. Bà ấy ban đầu ghét ông lắm, còn ném cả chiếc ghim cài áo ông tặng đi. Ông đã nhặt nó lên, cài vào chính cổ áo của mình, và nói rằng:

“Ghim cài áo chỉ nên dùng để trang trí, không nên ném đi như vậy. Nó không có tội.”

Sau đó ông chinh phục được bà. Có vẻ như cả anh và Vũ đều dùng yêu sách đó đi tán gái. Vũ sử dụng trong trường hợp của Goura, còn anh áp dụng với Oysters (Hải Linh) mới hôm trước. Nhưng em ấy rất thông minh, dù không đỡ được đường đi của Goura tung ra nhưng cách xử lý đó vô tình trùng hợp với Vũ, vì sự quan tâm dành cho NeO (Vũ) nên Oysters có vẻ đã qua mặt được bài kiểm tra của Goura.

Phong khẽ cười nhẹ, người anh em của mình khôn lỏi y như mình vậy.

Goura vẫn đắm chìm trong câu hỏi của Morus. Cô kém cỏi đến mức chưa quên được gã đó ư?

“Nói cho tôi nghe anh đã tìm hiểu được những gì về NeO?”

Morus tham gia vào cuộc đi săn sau NeO rất lâu, nhưng Phong hiểu Goura nghĩ rằng một thành viên cấp hai như anh chắc chắn sẽ tìm hiểu sâu những thành viên nổi bật trong Quý Xám, không loại trừ những kẻ đã phản bội tổ chức, thăng thiên hay nằm bó giò trong trại giam. Muốn khai thác thông tin từ người khác, ta luôn phải trao đổi.

“Không nhiều... cô người yêu của gã đó bị cô đánh ghen thì phải?” – Phong đi đường vòng vì anh biết Goura còn biết nhiều hơn anh.

“Thứ nhất tôi mới là người anh ta yêu.”

Vậy à? Phong gật đầu. Cũng có khả năng, vì một con người khô khan như Vũ với một cô nàng quá chiêu như Goura khá hợp nhau. Tuy nhiên không hiểu sao anh lại quan tâm tới cô bạn gái hờ của Vũ tới vậy. Thật tội nghiệp cô gái ấy.

“Thứ hai tôi không làm trò bắn bừa đó. À... nếu đe dọa thì có một chút nhưng...”

Goura ngừng lại.

“Cái chết của gia đình cô ta có liên quan gì tới gã đó?” – Phong tiếp tục dẫn dắt câu chuyện. Đặt giả thiết vỏ bọc Neo bị lộ. Ta bắt đầu giải bài toán từng bước.

Vũ là một người sống rất kín và lạnh lùng, nhưng được đánh giá quan hệ tốt với Quý Xám. Việc Vũ có quan hệ tình cảm với một cô sinh viên vốn dĩ chỉ là cái bọc, anh ta đối xử với cô gái đó rất hơi hợm. Việc lấy phụ nữ làm điều kiện trời buộc Vũ hẳn đó không phải ý kiến hay, điều này ai biết về con người NeO đều nhận ra dễ dàng. Việc gì Quý Xám phải diệt hết toàn bộ gia đình cô gái mất công vậy. Cộng thêm thái độ tôn trọng của con chim bồ câu xanh Goura, gã Kền Kền Frank, hay thậm chí là Thấn lằn không chân Herry dành cho NeO. Ta đưa đến bác bỏ giả thiết 1. Như vậy Vũ chưa hề bị lộ trần thân thể, nhưng Interpol nhận được thông tin hoàn toàn bất lợi. Có thể đặt một nghi vấn rằng, chính Vũ là người tung tin và tự động cắt liên lạc với cục cảnh sát quốc tế.

“Đừng nói rằng anh cũng nghĩ tôi vì ghen tuông vợ vẫn nên đã tông xe vào nhà con bé đó chứ? Tôi không bao giờ làm những việc thừa thãi.”

“Cũng?” – Từ này thật khó diễn tả. Interpol vẫn cho rằng Quý Xám làm hành động vô nhân tính đó. Vậy nhưng Goura đứng ngoài việc này, một đại diện của Quý Xám đã nói vậy thì chúng chẳng tốn hơi làm những điều đó. Phải, NeO vẫn được công nhận là một thành viên trung thành của tổ chức, không lẽ nào lại phải giết gia đình cô gái đó.

“Vậy, cô muốn tôi làm gì?” – Phong đặt ly rượu xuống mặt bàn. Vầng trăng bên ngoài khung cửa sổ bị khuyết nửa, sáng vàng vọt trên cao.

*

Linh trở về nhà với bả vai rịn máu. Vết thương sâu hơn cô tưởng, nãy ở tổ chức cô mới chỉ dùng tạm một miếng tampon cầm máu. Rõ ràng cô còn quá non để tham gia nhiệm vụ lớn lao này.

Mặc dù lệnh của cấp trên giao phó chỉ là tạo mối quan hệ với tay Kền Kền, nhưng tới nay cô đã được tiếp xúc với cả Thần lẫn không chân, một cơ hội hiếm có, không lẽ nào đứng yên một chỗ được. Ngủ thiếp đi một lúc, chừng một giờ sáng, Hải Linh chồm một lớp áo khoác đen lái xe tới khu nhà chung cư.

“Cốc cốc cốc!” – Cô nghĩ mình không thể qua mặt anh ta nên thay vì tỏ ra bí ẩn, cô đã gõ cửa trực tiếp.

“Anh có khách lúc nửa đêm cơ à?” – Goura cầm điều thuốc xuống ly rượu – “Tiếng gõ cửa hẳn là một phụ nữ bạo dạn lắm đây.” – Cô nàng vẫn ngồi lì như không. Phong bật đèn lên. Anh ra mở cửa.

“Chào anh!” – Hải Linh có chút ngập ngừng.

Phong do dự một chút mới để Oysters vào. Cô bước vào khá rụt rè, căn phòng u ám mùi khói thuốc.

Phong nhìn một lượt quanh nhà, Goura đã không còn ở đó, ngay cả dấu son trên ly rượu cũng không còn, tấm ga trải giường đã phẳng phiu như tính cách ngăn nắp của chủ nhà. Anh kéo chiếc ghế khác đối diện với chiếc ghế mình đang ngồi và cười nhẹ với Oysters, vào bếp và lấy cho cô một tách café nóng.

Tưởng như cô gái còn non và xanh, nhưng Linh sớm nhận ra rằng đã có còn một vị khách khác trong nhà, bởi lẽ nửa đêm, dù anh chàng này còn đang suy nghĩ việc gì, nhưng căn phòng tối om cho tới khi cô tới, hẳn anh ta sẽ phải nhâm nhi điều thuốc trên chiếc giường. Đằng này anh ta ngồi ghế, uống rượu trong bóng tối. Thật không tự nhiên. Chối ít thì chiếc ga giường phải nhăn nhúm một chút. Linh không thể hiện ra, có lẽ vị khách đó với anh ấy quan trọng hơn cô, một bóng hồng nào đó chẳng hạn. Thoảng có chút cảm xúc chi phối suy nghĩ của cô.

“Em có muốn đi dạo một chút không?” – Thay vì đổ nước nóng vào tách café, Phong quay sang đề nghị.

Linh lưỡng lự, sự chần chừ mang một chút kiêu kỳ của một cô gái.

“Con ơi!!!!!! Con làm sao thế??? Đừng làm mẹ sợ!!!!”

Phong nghe thấy tiếng hét từ nhà bên cạnh, Linh còn chưa nhận ra điều gì đã thấy anh vội vã chạy ra ban công, rồi nhảy như bay sang nhà bên. Cô nhảy theo.

Phong chạy ào tới phòng ngủ của nhà hàng xóm. Thằng bé con hàng ngày trông thấy anh vẫn chạy một mạch về nhà vì sợ, nó nằm co quắp trên giường, mặt mày tím tái. Trong khi đó mẹ nó chỉ biết khóc lóc, nói không ra hơi.

“Thằng bé bị làm sao?” – Phong thét lên.

“Tôi... con tôi... cứu con tôi với!” - Người phụ nữ hoảng loạn.

Nhìn vỏ thạch rau câu dưới sàn, hẳn nó đã bị hóc thạch. Bình thường ta ăn chúng bằng cách tháo miếng ni lông trên nắp viên thạch rồi bóp cho nó rơi vào miệng. Ống thực quản của trẻ em còn nhỏ, viên thạch lại trơn tuột, mắc lại, chèn ép vào khí quản khiến thằng bé không thở được.

Phong đưa ngón tay trở cho vào trong cổ họng thằng bé, nhấn lưỡi để nó có thể nôn ra nhưng không ăn thua. Sắc mặt càng ngày càng tệ. Giờ đưa nó đến bệnh viện không thể kịp, thời gian sẽ cướp mất sinh mạng của nó mất. Người phụ nữ chỉ có duy nhất một báu vật là đứa con trai bé bỏng, cô gào khóc dữ dội, đến nỗi Linh phải giữ cô lại để người thanh niên kia có thể hết mình cấp cứu cho thằng bé. Linh có cảm giác rất chắc chắn rằng anh ấy sẽ cứu được thằng bé.

Phong đang quỳ trên giường, anh nhanh chóng đổi tư thế, ngồi ngay ngắn, vắt một chân lên, để thằng bé nằm úp mặt, sao cho đầu gối anh chạm vào dạ dày nó và đưa tay vỗ lưng không ngừng.

Nhất định nó không được chết. Thằng bé này, nó bằng tuổi con bé Trâm khi lần đầu được ông Taylor dẫn về. Anh không muốn xảy ra bất kỳ một lỗi lầm nào nữa, nó phải sống.

Sự thật thì hóc thạch rất nguy hiểm vì nó rất khó để gắp ra, vì thế Phong chỉ hy vọng những cái vỗ lưng của anh có thể tống khứ viên thạch ra khỏi cơ thể thằng bé.

Thằng bé ho sặc sụa, nước dãi nó chảy đầy ra. Sắp được rồi, cố lên con trai! Phong mạnh tay hơn.

“Oe!” – Cuối cùng, sau những cố gắng của anh, miếng thạch còn nguyên hình đã được đẩy ra theo đồng đờm.

Người mẹ và Linh thở phào nhẹ nhõm.

“Mau! Mở cửa đưa thằng nhóc đến bệnh viện!”

Người mẹ cuống cuồng lấy chìa khóa tra vào ổ. Vì sống độc thân nên cô luôn cài cửa qua nhiều lớp khóa. Trông cô lỏng ngóng vì quá hoảng hốt, sợ hãi. Phong bế thằng nhóc trên tay, tay còn lại anh gạt người phụ nữ trẻ ra, giật lấy chìa khóa và mở cửa trong tích tắc. Không chờ hai người còn lại, anh xuống thang máy ngay lập tức rồi phóng xe đưa nó tới viện luôn. Thằng bé vẫn cần được hỗ trợ của các trang thiết bị y tế, càng sớm càng tốt.

Người mẹ bối rối quay lại lấy chìa khóa xe, Hải Linh mò không thấy chìa khóa trong túi áo đâu. Họ còn phải vào tận hầm để lấy xe ra trong khi chàng trai ấy đã lấy khóa xe của cô từ lúc nào. Chiếc xe của cô đỗ bên ngoài nên giờ hẳn anh ta đã đến bệnh viện rồi. Trên đường đi, người mẹ trẻ trách mình vô cùng, vì nửa đêm thằng bé kêu đói, nên cô đã lấy thạch cho con ăn, nhưng lại không để ý tới. Thật may mắn cho cô có một người hàng xóm tốt bụng. Linh cầm lái, cô đang nghĩ rất nhiều về Morus, trái tim của anh ta có thật nhiều ngăn.

Thậm chí người phụ nữ đi cùng cô còn chẳng biết anh tên là gì, Linh khẽ cười, nhưng hẳn anh ấy biết thằng bé hàng xóm học trường gì, mẹ nó phải xoay sở với cuộc sống thế nào. Nhà nó có lẽ không bao giờ phải thay bóng điện, tắc đường ống hay một việc làm nào đó cần tới bàn tay của một người đàn ông. Có thể lắm chứ, chỉ cần thấy cách anh ấy đi vào đi ra nhà nó thành thạo như thế nào. Hoàn toàn có thể, anh ấy quan tâm tới họ theo một cách thầm lặng, giống như quan tâm tới một “thợ săn” còn non nớt, thiếu kinh nghiệm sống như cô.

Một con người rất đáng để tin tưởng. Một con người dù có bị nhấn chìm trong bùn đất cũng không bị vấy bẩn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-phan-hai>